

STRANGER

Chapter 1

Beş yıl...

Tamı tamına beş yıl geçmişti üzerinden...

Odin'in ölümünden, Asgard'ın mağlubiyetinden, Loki'nin ihanetinden, kaçışından ve doğmamış bebeğini Thor'dan kaçırmasından bu yana tam beş yıl. Bunların hepsinin aynı gün içerisinde olduğuna inanmak çok güçtü.

Thor ve kraliçe Frigga da bu durumun altında ezilmişlerdi. Özellikle Thor, babasının yası bile bitmeden köşe bucak galaksileri aramaya koyulmuş, kılık değiştirip köle pazarlarına bile gitmiş olmasına rağmen Loki'den ufacık bir iz bile bulamamıştı.

Ilk başlarda tüm benliğiyle reddetmişti bu olası hainliği. Loki bir şekilde korunmasız kalmış, zihni kontrol edilerek kaçırılmış olmalıydı. Kendi arzusuyla ondan kaçtığını kabullenmek istemiyordu. Kendi iradesiyle Odin'i öldürebileceğine ihtimal vermiyordu. Fakat sonu gelmeyen arama çalışmaları sonuç vermediğinde Thor bu acının üstesinden gelebilmek için gürleyen öfkesini kullandı. Loki'den nefret edebilmek için her şeyi yaptı, kendi kendine yalanlar söyledi, başından beri sanki ihanet edeceğini biliyormuşcasına davranmaya başladı. Loki'nin tüm resimlerini ve eşyalarını kaldırttı, hatta diyarda onun isminin anılmasını bile yasakladı.

Onu geçmişine gömdü Thor.

Onu geçmişine gömerek unutabileceğini sanmıştı.

Onu hayatından silerse her şey yoluna girer sanmıştı.

Beş senenin sonunda her şeyin üzerini çizerek baştan başlama kararı almıştı. Burnu havada bir prens olarak yaptığı bu hatayı bir kral olarak asla yapmayacaktı.

Artık kendini değil Asgard'ı düşünüyordu. Artık Asgard'ın iyiliği kendi iyiliğinin üzerindeydi. Bu sebepten ani bir yeniden evlilik kararı aldı Thor. Hiç bir duygu veya yakınlaşma olmadan... Tamamen görev düşüncesiyle alınmış bir karar, Asgard'a bir kraliçe ve varis vermek üzere alınmış bir karar...

Kraliçe kendini herkesten soyutlayan ve adeta ruhsuzlaşan oğlunun gidişatı yüzünden oldukça endişeliydi. Biricik bebeği gözlerinin önünde eriyip gidiyor ve kraliçe buna engel olabilecek hiç bir şey yapamıyordu. Thor onunla konuşmuyordu, Thor kimseyle konuşmuyordu. Loki'nin ölümünün (kraliçe onun öldüğünü düşünmenin daha az acı verdiğini farketmişti) ardından oldukça sarsılmıştı ve kendine gelememişti.

Asgard'da yeni bir düğünün olacağı duyulduğunda bunu kimse coşkuyla karşılamamıştı. Halk bunun buruk bir evlilik olduğunu biliyordu, ortalıkda dönen dedikoduların aksine büyük bir çoğunluk içten içe Loki'nin suçsuzluğuna inanmaktaydı, sevimli prensleri gittiğinde halkın büyük bir kısmı ardından sessizce yas tutmuştu, en başta kraliçe Frigga. Şimdi oğlunun ikinci kez evlenişi sebebiyle saray yeniden bu koşuşturmaya girmişti. Fakat Frigga yapılan hizmetteki zorakiliği kendi gözleriyle görüyordu, Thor'un giysisini diken terzilerin gözlerindeki hüznü hissediyordu, hülyalı hizmetçilerin yerini kasvetli bedenler almıştı. Kimse heyecanla koşturmuyordu, herkes Loki'nin gidişinden bu yana ruhundan bir parçayı kaybetmiş gibiydi.

Thor hariç.

Thor tamamen yıkılmıştı.

Frigga onu bu karardan döndürmeye çabalasa da faydası olmadığını gördüğünden sessizce köşesine çekilmişti.

Belki de Sif, güçlü duruşuyla, oğlunu toparlayabilecekti...

...

Ikinci kraliyet düğününe sayılı günler kala artık son hazırlıkları yapılan sarayı Bifrost'un bir ucundan dalgın dalgın süzdü Heimdall. Akşam oluyordu, gün batımı daima Asgard'da harika görüntüler yaratsa da sanki tüm diyar lanetlenmişcesine sessiz ve kasvetliydi.

Heimdall gözlerini kapatınca kendini yine uzay boşluğunda süzülürken buldu. Loki gittiğinden beri Thor onu fiziksel olarak ararken Heimdall da kafasının içinde nerede olduğunu bulmaya çabalıyordu. Keşke tüm çabalar nafile olmasaydı. Keşke Loki tüm evrenden silinmişçesine yok olmasaydı.

Köprü odasının tavanında bulunan devasa avizenin taşları sallanarak hafifçe birbirlerine çarpıp geniş odada devamlı minik çınlamalar yaratırken Heimdall kuşkuyla bakışlarını kaldırdı. Kristaller sallanmaya devam ediyordu ki kapı bekçisinin gözleri kutsal nehir üzerinde olduğunu hissettiği uzaysal dalgalanmaya odaklandı. Simsiyah bulutlar doğuverdi usulca akan nehrin hemen üzerinde. Mavi şimşeklerle genişleyerek bir portal halini aldı, yalnızca saniyeler içinde cılız bir çocuğun silüheti sanki öteki taraftan fırlatılmışçasına Asgard'a geçip hareketsiz bir şekilde nehrin içine düştü.

Heimdall olayı izlemeyi bırakır bırakmaz saraya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Daha önce böyle bir şey görmemişti, atalarının da görmediğinden emindi. O portal neydi, nereden açılmıştı, kimlerin elindeydi ve nasıl kutsal nehre kadar girebilmişlerdi???

Saraya girdikten sonra hiç vakit kaybetmeden kutsal nehre çıkan kapıya yöneldi. Yerleri cilalayan bir grubu geçti, temiz kıyafetler taşıyan hizmetçilere selam verdi ve kirişi boyayan uşağa gitmesini söyleyerek alanda yalnız kalmayı başardı.

Gözleri başta suda yüzen bir beden arasa da onu bulamayınca dizlerine kadar gelen nehre hiç düşünmeden girdi kıyafetleriyle.

Bir kaç saniye sürdü o bedeni bulmak... Yavaş yavaş akan suyun üzerinde, küçük bir alan olsa dahi incecik bir buz tabakası oluşmuştu. Sürüklendiği kıyı sanki sabahın çok erken saatlerinde kırağı oluşmuşçasına beyaza bürünmüşken çocuğun cılız bedeni hareketsiz şekilde yatıyordu orada. Heimdall yanına vardığında önce bir anlığına şaşkınlıktan delirecek gibi oldu. Çocuğun masmavi teni kesinlikle tanıdık bir tondaydı, sapsarı saçları ise dehşet verici derecede ünlüydü.

"Oh olamaz." diye inledi kapı bekçisi, hemen çocuğa atıldı ve göğsüne dolan suyu boşaltması için yardım etmeye çabaladı. Minik göğsüne bastırdığı anda çocuk öksürerek ciğerlerine dolan suyu atarken Heimdall rahat bir nefes aldı ve çoçuğu yüzüstü çevirip daha rahat nefes alabilmesi için kaldırdı.

Bir nebze kendine gelen Jotun çocuk hafifçe araladığı gözlerini Heimdall'a çevirdi. Kraliyet mavisi gözlerle karşılaşan kapı bekçisi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Tüm soğukkanlılığı akıp gitmişti sanki. Bu çocuk bir mucize gibiydi, gözlerinin önünde bir mucize gerçekleşmişti ve Heimdall, Loki ve Thor'un mükemmel bir karışımı olan bu çocuğa baktıkça ufukta beliren umudu görebiliyordu. Bu çocuk Asgard'a nereden ve nasıl gelmişti?! Heimdall bir şekilde uzayın büküldüğünü görmüştü, bükülme tıpkı bifrostun sihri gibiydi ancak köprüyü kendisinden başka kurabilecek kimse yoktu.

Çocuğun minik bedenini kucağına alarak iyice sarıp sarmaladı, yüzünü de kapattıktan sonra onu kimseye göstermeden saraya geri girdi. Yoldakileri bir şekilde atlatarak en yakın üstadın yanına gitmeye çabalıyordu.

...

Asgard'ın her şeyi gören gözleri odasından içeri girdiğinde yaşlı üstad el yazmasına yeni notlar eklemekteydi. Kendisini görünce ayağa kalktı, bekçinin kucağındakini ise görmemişti bile.

"Heimdall, bir sorun mu var?"

Heimdall derin bir iç çektikten sonra hardal rengi gözlerini üstadın sorgulayan bakışlarına dikti. "Birazdan göreceklerini başka kimseye anlatmaman konusunda yemin almalıyım."
Heimdall'ın oldukça ciddi sözlerinden ötürü gerginleşen üstad biraz daha üsteledi. "Yüce Odin'in sakalı, neler oluyor?"

Heimdall kumaş yığınına benzeyen kucağını üstadın yatağına bıraktı. Onu bir bohça gibi saran kumaşları teker teker ayırınca çocuğun masmavi teni ve bir o kadar sarı saçları ortaya çıktı.

Üstadın dili tutulmuştu.

"A-ama bu- bu ne demek?!"

"Ne demek olduğunu bize sen söyleyeceksin." dedi Heimdall bir adım gerilerken. "Bir Jotun çocuğu olduğu belli. Fakat diğer yarısında kralımızın kanını mı taşıyor, bunu bilmemiz gerekli."

Üstad bir müddet sessizleştikten sonra kuruyan ağzını ıslatmak adına bir kaç küçük yudum su içti. "Jotun ırkı tutucudur. Kendilerinden başkasıyla evlenmez, ilişkide bulunmazlar, bu sebeple hepsinin fiziksel özellikleri çok benzemektedir. Bu çocuk ten rengi ve soğuk adaptasyonu uyumu sebebiyle kesinlikle bir Jotun kırması. Öte yandan, Aesir evlilikleri konusunda oldukça açık fikirli olsa da, kaynaklarda 1000 yıldan fazladır bir Jotun/Aesir ilişkisi yok, k-kralımızın ilk evliliği dışında."

Heimdall düşünceli şekilde başını kaşırken üstad devam etti. "Kaldı ki tüm bunları bilmesem de bunun kral Thor'un çocuğu olduğu su götürmez."

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu Heimdall ilgiyle.

"Çocuğun saçları kırçıllı koyu sarı, kirpikleri de saçlarıyla uyumlu. Bu renk kral Thor'un saçlarıyla birebir örtüşüyor. Kemik yapısı da kralımızın vücudunu işaret ediyor. Bu çocuk kesinlikle kraliyet kanı taşımakta."

"Oh ulu savaşçılar..." Heimdall yüzünü sıvazladı. "Peki bu çocukla ne yapacağız?"

"Buna kralımız karar vermelidir." dedi üstad.

'Sorun şu ki, Kral böyle bir durumu kaldıracak zihinsel yeterliliğe sahip değil.' diye geçirdi içinden Heimdall. Ardından "Önce kraliçe Frigga'ya haber vermek daha akılcı olur, Thor bir sürü şeyle uğraşıyordur." diye ekledi.

"Hm, hm." Üstad başıyla onayladı hafifçe. "En iyisi kraliçeye danışmak."

...

Frigga, Odin'in ölümü ve Loki'nin gidişinin ardından kendi küçük dünyasına kapanmıştı.

Günlerinin çoğunu hizmetçilerin yiyecek getirip götürmeleri hariç, rahatsız edilmeden geçiyordu. Tam da bu sebepten Asgard'ın gardiyanını karşısında görünce şaşkınlıkla doğruldu koltuğunda.

"Heimdall, bu ziyaretini neye borçluyum?"

Kapı bekçisi önce saygıyla eğildi kraliçenin huzurunda. Ardından doğruldu ve endişeli bakışlarını Frigga'nın yüzüne dikti.

"Kraliçem... Bugün, nehrin kenarında bir çocuk bulduk." Heimdall kraliçeye söylediklerini idrak edebilmesi için bir kaç saniye verdikten sonra devam etti. "4-5 yaşlarında... Buz mavisi bir tene sahip ancak.. Saçları sarı ve kraliyet mavisi gözleri var. Krala haber vermeden önce-"

"Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız Heimdall?!" kraliçe birden doğrulup gardiyana doğru yürümeye başlayınca Heimdall kaşlarını indirerek "Loki'nin buradan gittiğinde hamile olduğunu Thor'a söylemeliydiniz majestem." diye mırıldandı. Thor'un gazabını ancak hayal edebiliyordu.

"Beni hemen torunuma götür." diye emretti kraliçe, oğluna yapacağı açıklamayı planlamaya başlamıştı bile.

...

Kraliçe önde, Heimdall arkada üstadın odasına girdiklerinde Frigga boğazından yükselen hıçkırıkları boğmak için elini ağzına kapattı. Çocuk boylu boyunca yatıyordu yatakta, başının altına rahat bir yastık konulmuş bedeni yumuşacık yatakta serbest bırakılmıştı.

Annesine benzeyen yüz hatları onu hemen ele veriyorken Frigga onun güzel suratını inceleyerek oturdu minik Jotun'un yanına. Derin bir uykuda olduğu anlaşılan çocuğa eğildi, bir kaç sihirli sözcük mırıldandıktan sonra avuç içini minik meleğin alnına bastırdı.

Birden onun anılarına daldı Frigga. Büyük bir kaosun ortasındaydı, ağlıyordu. Derinlerden gelen bir alarm sesi büyük, metal dolu odada yankılanırken yanıp sönen kırmızı ışıklar oldukça korkutucuydu. Yaratıklar etrafta koşuştururken çocuk bir köşeye sinmiş, bacaklarını karnına çekmişti. Çok geçmeden siyah bir gölge koştu kendisine. Elini uzattı ve minik bedeni hızlıca kucağına alıp koşmaya başladı.

Loki...

"Oh... saçları ne kadar uzamış..." Frigga duygusal bir tonda ona olan hasretini dile getirirken anıda yüzmeyi sürdürüyordu. Loki'nin yalnızca saçları uzamamıştı. Jotun kral oldukça zayıflamış, canlı ten renginin yerini soluk, hastalıklı bir sarı renk almıştı. Göz yuvaları derinleşmiş, gözlerinin altı kalın bir koyulukla kirlenmişti. Her zaman canlı ve parlak görünen gür siyah saçları yıpranmış, yer yer dökülmüş ve canlılığını yitirerek gelişigüzel uzamışlardı. Ancak Frigga'yı en çok yaralayan şey Loki'nin gözlerindeki ışığın yitip gitmiş olmasıydı. Daima umut ve ilgiyle bezenen bakışları mutlak korkuya teslim olmuştu.

Loki koştu, koştu. Peşlerinden kovalayanlar varmışçasına nefes almadan koştu. Parıl parıl parlayan mavi bir nesneye, Tesseract'a ulaşana kadar koştu. Onu bulduktan sonra büyüyle aktifleşmesini sağlayarak portalı açtı. Geçidin bir yanında huzurla akan kutsal nehir görüldüğündeyse hemen toparlanarak kendisini bekleyen minik oğluna döndü. Frigga çocuğun gözlerinden izlerken Loki sanki onun önünde diz çökmüş gibiydi. Çocuğun sarı saçlarını şevkatle kulağının arkasına iterken sanki yüzünü ezberlemeye çalışırcasına buruk bir gülümsemeyle bakıyordu gözlerine.

"Her şey çok güzel olacak bebeğim." diye fısıldadı, ardından küçük çocuğu sıkıca sardı bir kaç

saniye için. Bakışları tekrar birleştiğindeyse oldukça ciddileşmişti.

"Gittiğinde Thor'u bul. Thor seni ne pahasına olursa olsun koruyacaktır."

Daha sözleri bitmemişti ki bulundukları odanın kilitli kapısına karşı zorlama sesleriyle irkilerek o yöne baktı Loki. Biri kapıyı kırmak üzere bir kaç vuruş yaparken kendine geldi ve toparlanarak çocuğu kavradı. "Sakın unutma, Thor, Thor'u bulmalısın!"

"Anne, gitmek istemiyorum!" Çocuk korku ve paniğin etkisiyle ağlamaklı şekilde karşılık verirken Loki aceleyle onun saçlarını öptü.

Muhtemelen çocuk gözlerini kapatmıştı çünkü artık karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

Anının son saniyeleri karanlığın içinde sönüp giden bir haykırıştan ibaretti. Onu portala bırakırken Loki'nin sesi yankılandı zihninde.

"Seni çok seviyorum, oğlum!"

...

Frigga elini küçüğün alnından çekerken yıpranmış ve göz yaşları içinde kalmıştı. Loki ve bu minik beden her nerdeyseler 5 yıldır cehennemi yaşıyorlardı ve Asgard onları bulamadığı gibi bir de kaderlerine terk etmişti.

"Gerçekten o." diye ağladı kraliçe sessizce. "Heimdall, bu gerçekten ikisinin çocuğu."

Heimdall önce başını eğdi, ardından "Krala ne söyleyeceğiz?" diye mırıldandı.

"Bilmiyorum, ancak saklamak bizim için çok kötü sonuçlar doğurabilir, bir şekilde söylememiz gerek, söylemem gerek."

Kraliçe odadan çıkmak üzere ikisini de geçip kapıya yönelmişken "Kraliçe Frigga." diye seslendi Heimdall arkasından. Frigga arkasını dönüp ona baktığındaysa kapı bekçisinin yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı.

"Bu çocuk... Bu çocuk Loki ve Thor'un evliliklerinin meyvesi, hayatta ve sağlıklı. Loki'nin de hayatta olduğunu düşünürsek Kral'ın eşi olarak hala galaksinin bir yerinde hayatına devam ediyor. Bu durumda... Thor zaten evliyken tekrar nasıl evlenebilir ki?"

Gülümsemesi kısa sürede Frigga'ya da bulaştı. "Haklısın..." dedi kraliçe gözlerinin içi parlayarak. "Thor'un zaten bir eşi var. Asgard'ın zaten veliaht bir kraliçesi var."

...

Thor taht odasında, babasından kalan tahta kurulmuş Sif'in evlilik için özel olarak istettiği organizatörlerle konuşmaktayken Frigga girdi geniş kapılardan içeriye. Etrafı normalde olması gerekenden oldukça boştu ve kraliçe yıllardır göstermediği bir ifadeyi takınmıştı yüzüne. Gururlu bir gülümseme.

Annesini kapıda gören Thor yanındakilere tek elle çekilebileceklerini söyledikten sonra hafif şaşkın bir şekilde döndü kendisine doğru yürüyen kadına. Annesinin yüzünde en son ne zaman böyle bir gülümseme gördüğünü hatırlamıyordu. Frigga kendisine iyice yaklaştığında ayağa kalkan kral annesini sıkı bir kucaklamada kavradı önce. "Kraliçem, bugün keyfiniz oldukça yerinde görünüyor."

"Bugün çok güzel bir haber aldım oğlum." diye mırıldandı kraliçe. "Başta seni ve tüm Asgard'ı ilgilendiren bir haber."

Thor düşünceli şekilde tek kaşını kaldırdı. "Neymiş?"

"Oğlum... Bugün bir Jotun çocuk bulmuşlar."

Thor kaşlarını çatarak "Jotunların dağdan inmelerini yasaklamıştım, öyle değil mi?!" diye hırladı. "Görmek istemiyorum, derhal ailesine geri gönderilsin."

Kraliçe onun bu çıkışından biraz korksa da haberi vermek zorundaydı. "Oğlum, bu Jotun'un dağda yaşayan bir ailesi yok." diye yutkundu kraliçe. Thor sinirli bir şekilde gülümsedi "Gökten mi düştü peki?!"

Frigga derin bir nefes alarak "Bugün, kutsal nehrin üzerinde diğer ucu nerede olduğu bulunamayan bir portal açıldı." diye başladı. "Ve... ve buraya, kutsal nehre, bir Jotun çocuk düştü."

Thor biraz şaşırsa da dinlemeye devam etti. "Bu da ne demek oluyor..."

Kraliçe önünde kavuşturduğu ellerini endişeli şekilde ovalarken gözlerini oğlunun yüzünden yere kaçırdı. Thor yavaş yavaş konuya hakim oluyor gibiydi ancak bu durumu kavramak istemiyor, bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Sanki karnından bıçaklanmışçasına yüzünü buruşturarak "Anne, ne demek istiyorsun?" diye inledi. "Anne, ne demek bu???"

"Oğlum..." kraliçenin sesi oldukça zayıflamıştı. "Beni affet... Sana bunu daha önceden söylemeliydik..."

Thor konunun nereye bağlanacağını anladığında bir eliyle alnını tutarak hafifçe yere eğildi, sanki tüm Asgard ayaklarının altından kayıp gidecekmiş gibi hissediyordu.

"...Loki..." Frigga'nın ister istemez duygusallaşan sesi kraliyet salonunda yankılandığı an Thor acı dolu bir feryatla onun sözünü kesti. Sanki fiziksel olarak canı yanıyormuşçasına inleyen kral "Nerede?!" diye sordu "ÇOCUK NEREDE ANNE?!"

Kraliçe gözyaşlarıyla bezeli yeşil gözlerini kaldırıp oğluna bakarken onun yüzündeki duyguları hayatında ilk kez okuyamadığını hissetti. Thor acı çekiyordu fakat mutluydu da, rahatlamış gibi görünüyordu ancak aynı zamanda oldukça gergin ve öfkeliydi. Yalnızca çocuğu görmek, buna kendi gözleriyle şahit olmak istiyordu.

"Onu bu halde görmene izin veremem." dedi kraliçe oğlunu omuzlarından kavrayarak. "Kendini toparla, Thor. Ancak o şekilde oğluna gitmene izin verebilirim."

"Ne demek kendini toparla, ANNE!?" Thor birden sinirle bağırınca sarayın dışında bir yıldırım patladı. Oğlunun hiddeti karşısında Frigga istemsizce gerilerken gözleri evladının irileşmiş gözleriyle buluştu.

"Anne bana bir evladım olduğunu söylüyorsun! Benim, ondan.. L-Loki'den bir çocuğum var, 4-5 yaşlarında. Ben 5 yıldır bir çocuğum olduğundan bihaber yaşıyorum öyle mi?! Anne, bunu bana nasıl yaparsın?!"

"Emin değildim!" diye inledi Frigga. "Yemin ederim hayatta olduğunu bilseydim sana söyleyec-"

"Loki buradayken hamile olduğunu biliyor muydun?" Thor hayatında belki de ilk kez annesinin sözünü keserken Frigga başta ne söyleyeceğini bilemedi, ardından düşündü, artık yeterince yalan söylemişti öyle değil mi? "...evet, haberim vardı." diyebildi mahçup bir sesle. Thor derin ve yorgun

bir nefes verdi. Arkasını dönerek bir kaç adım uzaklaştı annesinden... Ardından durdu, başını kaldırdı.

"Ben, Loki ile ilgili her şeyi hayatımdan çıkarttım." Thor annesine bakmadan doğruca karşıya bakıyordu. "Benim için artık o hiç bir şey ifade etmiyor, tıpkı kendisi gibi çocuğu da benim için duygusal bir anlam ifade etmeyecek."

Frigga kalbi duracakmışçasına dehşet içinde oğlunu dinlerken Thor acımasız bir dille devam etti. "Onu alıp istediğin gibi yetiştirebilirsin, fakat ben... ben onu görmek istemiyorum. Benim için öyle biri yok."

Frigga itiraz etmek için ağzını açsa da Thor'un hafifçe kalkan sağ eli onu olduğu gibi susturmaya yetti. Kraliçe bu söylenenlere karşı sessizce geri çekilip kapıdan çıkıp gitmek için hazırlanırken yarı yolda oğlunun sesini duyunca tekrar duraksadı.

"Anne... L-Loki'ye benziyor mu?"

Kraliçe anlayışla kaşlarını indirirken "Evet." dedi. Sade ve net...

"Hm." Thor olumlu anlamda bir kez başını sallarken Frigga onun selamını aynı şekilde karşılayarak yavaşça kapıdan çıkarak oğlunu derin ve karanlık sessizliğiyle baş başa bıraktı.

Chapter 2

Kraliçe Frigga devasa sarayının boş koridorlarında yalnız başına yürürken başı dik ancak gözleri nemliydi. Yaşanan onca şeyden sonra Thor'un, oğlunun haberini aldığında ona biraz olsun yakınlık hissetmesini bekliyordu. Ancak Thor onun tahmininden çok daha derin yaralanmıştı ve kendi kanını taşıyan bir çocuğun varlığını kabullenmek onun için bile olsa şu durumda zorlayıcıydı.

Keşke Odin şimdi burada olup oğluna akıl verebilseydi. Kendi annesi dahil herkesi kendinden uzaklaştıran zavallı oğlunun ruhuna ışık tutarak onu doğru yola yöneltebilseydi...
Ya da, en azından Loki burada olsaydı... Burada olup o tüm zorlukları atlatana dek oğluna destek olabilseydi.

Heimdall ve torununu bıraktığı odanın kapısına geri döndüğünde yanaklarından usulca süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. Yüzüne güven veren bir gülümseme yerleştirdikten sonra çenesini kaldırdı ve güçlü bir hamleyle kapıyı ittirdi.

Kapı açıldığında Heimdall yatağın ayakucuna oturmuş çocuğa bakıyordu. Jotun yavrusunun minik bedeni uyanmış, hafifçe sersemlemiş halde doğrulmuş, avcuna açtığı ellerine bakıyordu.

Frigga onun uyandığını gördüğünde hafifçe telaşlandı. İçeriye birinin girdiğini duyan çocuk ise hızla başını ona çevirerek korkmuş gözlerini yüzüne dikti. Uyandığı yeri tanımıyordu, etrafındakileri tanımıyordu, korkuyor ve muhtemelen annesini istiyordu.

Frigga onun tıpkı Odin'inkilere ve oğlununkilere benzeyen masmavi gözleriyle karşılaştığında farkında olmadan nefesini tuttu. Çocuk uykudaki haliyle Loki'ye benziyor olsa da uyanıkken adeta Loki'nin küçük bir kopyası gibiydi, gözleri dışında. Gözleri tıpkı babasına benziyordu. Frigga tamamen içgüdüsel olarak elini kaldırıp ona uzanırken çocuk yatakta geri geri emekleyerek duvara yaslandı. Onun ne kadar korktuğunu farkeden Frigga aceleyle elini indirerek kucağına bastırdı.

"Merhaba." Kraliçe sıcak bir gülümsemeyle yaklaştı torununa. "İyi misin? Canın acıyor mu? Yaralanmadın öyle değil mi?"

Çocuk sadece başını hafifçe sağa sola sallarken gözlerini hala ondan ayırmamıştı.

"İsmini söyleyebilir misin?"

"A.." Çocuk bir Frigga'ya bir de Heimdall'a baktıktan sonra "A-annem nerede?" diye fısıldadı.

Heimdall ve kraliçe bir kaç saniyeliğine göz göze geldikten sonra "Merak etme annen iyi olacak." diye gülümsedi Frigga. "Şimdi ismini söyleyebilirsen, sana yardım edeceğiz.. Tamam mı?"

"Kalhder" diye fısıldadı minik çocuk.

"Kalhder..." O ana dek orada değilmiş gibi sessizce duran Heimdall tekrar telaffuz etti çocuğun ağzından dökülen ismi. "Soğuk ve fırtınalı sular.."

Çocuk onaylarcasına kafa salladı. "Annem bu ismin evini anımsattığını söylemişti."

"Annen nerede?" diye sordu Frigga. Çocuktan bir şekilde Loki hakkında bilgi edinmeliydi.

Annesi hatıralarına dökülürken çocuk sessizce mavi gözlerini kucağına dikti. Bir kaç saniye içinde Alfheim incisi iriliğinde gözyaşları minik burnundan yuvarlanıp kucağında açık olan avuçlarına damlamaya başladığında Frigga minik bebeğe sarılıp onu göğsüne bastırma içgüdüsünü güçlükle

zaptederek yatağın kenarına, ona güvenli bir mesafede oturdu.
"Neyin var Kahlder? Neden üzgünsün?" diye sordu Frigga, elinden gelen en düz ses tonuyla.

"Ben.. annemi istiyorum." diye hıçkırdı minik Jotun. "Onu yine ağlatacaklar... O büyük adamlar yine anneme vuracak..."

Frigga'nın derin bir duygusal çukura düşerek dehşet içinde susması Heimdall'ı devam etmeye zorladı. "Bahsettiğin büyük adamlar kim, Kahlder?" diye sordu kapı bekçisi yumuşak bir tonda.

"Büyük adamlar, büyük, dev gibi gri adamlar. Çok korkunç dişleri var, büyük pençe gibi elleri var. Annem onların istediklerini yapmadığı için ona vuruyorlar, ona çok kötü davranıyorlar."

Çocuğun hüzün dolu hıçkırıkları arasında adeta kaybolan Frigga Loki'ye olanları kafasında canlandırdı ister istemez. Oh zavallı çocuk, neler yaşamıştı? Sonsuzluk kadar uzun hissettiren, cehennem gibi bir beş yılın içinde mahsur kalmıştı. Küçük Kahlder'in esaret altındaki bir çocuğa göre iyi durumda olmasının sebebi de muhtemelen Loki'nin oğlunun üzerinde kendi bedenini kalkan etmesiydi. Kahlder'in anılarında gördüğü Loki'nin de bu kadar yıpranmış ve işkence görmüş bir hali olmasının sebebi de tam olarak buydu muhtemelen. Loki sistematik bir işkenceye maruz kalmış, yine de kendini bırakmamıştı.

Asgard'ın gözlerinden bile kaçmayı başarabilen bu adamların yapabilecekleri işkencelerin sınırlarını hayal etmek bile tüm sinir uçlarını ürpertmeye yetmişti. Frigga kendi evladı kadar sevdiği minik Lokisini bunların elinde bıraktığı için, onun öldüğünü düşündüğü için öyle bir vicdan azabı ile dolmuştu ki, sanki Nornların ihtişamlı kılıçları bedenini delip geçiyormuş gibi hissetti kraliçe.

"Nerede Kahlder, annen nerede?" diye atıldı Frigga. Artık daha fazla içinde tutamadığı gözyaşları yanaklarından yuvarlanmaya başlamıştı bile.

"5. odada." diye mırıldandı küçük Jotun. "Benim odamın tam tersi yönünde, geminin en arkasında."

"Bir gemide mi tutuluyordunuz?" diye sordu Heimdall.

Frigga ise bambaşka bir sorunun peşindeydi. "Annenle birlikte kalmıyor muydun Kahlder?"

Küçük çocuk başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Annemi görmeme çok izin vermiyorlardı. Bir kere annemin odasına oyuncak götürüp onunla oynamak istedim ama o adamlar alıp kırdılar... Annem bana sarılıp yenisini yapabileceğimizi söyledi ama şey izin vermedi..."

'Şey'i biraz daha açıklaması için gözlerinin içine dikkatle bakıyordu Frigga. "Ne, Kahlder? Ne izin vermedi?"

"Şey, T..." Kahlder bir anlığına tereddüt edip başını eğdi, sonra "Thanos..." diye fısıldadı.

"Thanos, kim?" Frigga onu cesaretlendirmek için elini hafifçe kavradı avuç içinde. "Thanos da kim, Kahlder?"

"O evrenin sahibiymiş. Bana hiç vurmadı ama onu sevmiyorum. Bana hep iyi davranıyor, bana hep oynayacak şeyler veriyordu ama anneme gitmeme izin vermiyordu. Annem için kötü şeyler söylüyordu." Kahlder dizlerini karnına çekip sessizleşirken Heimdall tüm evrende Thanos ile ilgili bilgileri ve bağlantıları aramaya başlamıştı bile.

"Şey, ben bazen geceleri odamdan kaçardım ve annemin yanına giderdim. Biz yalnız kaldığımızda..." Kahlder'in sesi artık küçük bir mırıltı gibiydi. "Annemle sarılıp öyle uyurduk..

Annemin giysileri biraz kirli ve biraz yırtık ama annem çok güzel kokuyor. Uyumadan önce bana hep masallar anlatıyordu. Savaşçı Thor'u ve nasıl güçlü olduğunu, odamızın camından görünen yıldızlardan birinde olduğunu söylerdi. Sonra... şey..."

Çocuk bir kaç saniye duraksayınca Frigga farkında olmadan onun elini sıktı.

"Şey... bir gün Thanos bana babam olduğunu söyledi. Ama ben anneme sordum, o da bana babamın savaşçı Thor olduğunu söyledi. Bana hep yıldızları gösterip baban orada bir yerlerde ve bizi kurtarmaya gelecek dedi. Birazcık üzgün olduğum gecelerde endişelenmememi söyleyip beni öperdi... Ama babam da Thor da hiç gelmedi..."

Kahlder masmavi gözlerini kaldırıp Frigga'ya baktığında kraliçe gözyaşları içinde küçük torununu dinliyordu.

"... Ama annem hep yıldızlara baktı... Bazı gecelerde ben uyanınca onu hep yıldızları izlerken görüyordum..."

Ve çocuk, Frigga'nın sorulmasından en çok korktuğu soruyu yöneltti ortaya.

"Annemin canı acırken Thor neden gelmedi?"

......

İlk karşılaşmanın üzerinden geçen saatlerle birlikte Frigga ve Heimdall çocuğun dikkatini başka yönlere çekerek kafasını Loki'den uzaklaştırmış, onu Asgard'ı keşfetmesi için motive etmişlerdi. Çocuk bir kaç üstadın daha muaynesinden geçtikten sonra tamamen sağlıklı olduğuna kanaat getirilmiş, yataktan çıkmasına izin verilmişti. Çocuğa bebek bakıcılığını daha çok Heimdall yaparken Frigga oğlunun odasına çıktı.

Frigga büyük, geniş kapıyı iterek açarken Thor camekan duvarının önünde ayakta durmuş dışarıyı izliyordu. Frigga'nın bıraktığı kapı hafif bir gıcırtı eşliğinde kayarak tok bir sesle kapandı. Bir kaç saniyelik bir sessizlik oldu anne-oğul'un arasında, sonrasında Frigga yavaşça Thor'a doğru yürümeye başladı.

"Loki benden kaçtı. Loki evladımı benden kaçırdı. Onun doğumuna tanık olamadım, onun büyümesine tanık olamadım. Onun ilk kelimelerine tanık olamadım. Onun güçlerini keşfetmesini izleyemedim. Loki benden kaçtı, kaçtıktan sonra dünyam başıma yıkıldı sanmıştım. Fakat bana daha fazla zarar verebileceğine ihtimal vermemiştim. Şimdi öğrendiklerim ise ilk hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. Benden geriye kalan en ufacık bir parça kaldıysa bile Loki bugün onu da darmadağan etti. Anne, ben ne yapacağımı, ne hissedeceğimi bilmiyorum..."

Frigga oğlunun kelimelere dökmekte zorlandığı bu acıyı nasıl dindireceğini bilmiyordu. Yine de ona yürüdü, oğlunun kalbindeki ağır yükü paylaşabilmek adına sarıldı ona, tıpkı küçüklüğünde yaptığı gibi.

"Thor... Oğlum..." Kraliçe onu sıkıca sararken Thor başını onun omzuna bıraktı direnmeden.

"Kafan karışık, biliyorum. Ancak hiç bir şey düşündüğün gibi değil. Loki'ye kızgın olabilirsin, ancak bu öfkeyi küçücük bir çocuktan çıkartmak Asgard kralına yakışan bir şey değil."
Thor küçük bir duraksamanın ardından "Biliyorum." dedi. "Ancak bunu içimden atamıyorum anne. Bana Loki'yi anımsatacak, onu her gördüğümde Loki'nin ihaneti düşecek zihnime. Aklımı kaçıracakmış gibi hissediyorum!"

"Oğlum." Frigga bir eliyle onu yanağından kavrarken hüzünlü bakışlarını oğlunun mavi gözlerine dikti. "Kader sizi Loki ile yeniden karşı karşıya getirdiğinde onu dinleyecek ve neler yaşadığını

öğreneceksin."

"Sonra da onun canını alacağım." Thor gözlerini kapattı hafifçe mırıldanırken. "Yüce Nornlardan kalan antik kuralları biliyorsun anne. Kralı öldüren ya da buna teşebbüs eden, kim olursa olsun sonsuz bir lanetle lanetlenir. Mjolnir'in acı dokunuşuyla aciz ruhu Hel'de sonsuz ızdırapla cezalandırılır." Thor sanki günlerdir bunu kafasında döndürüp duruyormuşçasına netti.

Kraliçe de bu hükümleri biliyordu elbette. Fakat Thor'un bunu öylece dile getirmesi kraliçeyi düşündüğünden daha çok rahatsız etmişti.

Thor kafasını çevirip camdan dışarı odaklanınca kraliçe de bakışlarını dışarı çevirdi. Bahçede dolaşan Heimdall'ın peşinde kuzu gibi hoplayarak gezen torununu görünce kalbine dolan sevgiyle kısıldı kraliçenin yemyeşil gözleri. Küçük torunu muhtemelen ilk kez çimenleri, toprağı, ağaçları ve gün ışığını görmüştü... Bu bilmediği diyarda kesfedecek öyle çok şey vardı ki, haliyle çocuk merakıyla onlara dalmış, içinde bulunduğu korkunç trajediyi unutmuştu.

"Thor, çocukla ilgili soruların ve emin olmadığın şeyler olabilir ama-"

"Hayır anne." Thor onun cümlesini bitirmesine engel oldu. "O, geleceğimle ilgili gördüğüm rüyada Loki'nin kucağındaki çocuk. Her bir saç teline kadar. Kendi oğlum olduğuna eminim."

...

"Heimdall, bunlar nedir?"

Kahlder bir grup çiçek tarhının yanına çökmüş mavi çan çiçeklerinin hafif meltemle dalgalanan yapraklarını dikkatle izliyordu. Kapı bekçisi yanına kadar gelip onunla birlikte eğildi. "Bunlara çiçek denir Kahlder. Yeryüzünden hayat alarak yaşadığımız toprakları renk renk güzelliklere bulayan küçük canlılar."

"Burayı güzelleştirdiğin için teşekkürler mavi çiçek!" Minik Jotun gülümseyerek tek parmağıyla çiçeğin renkli yaprağını okşadı. Ardından iri, meraklı gözlerini Heimdall'a çevirerek "Heimdall, onlar yaşıyorsa bizimle neden konuşamıyorlar?" diye sordu.

Onun çevreyi keşfetme çabalarını taktirle karşılayan ve merak konusunda annesine ne kadar benzemiş olduğunu izleyen Heimdall, sabahtan beri ardı arkası kesilmeyen sorulardan sonuncusunu da sabırla yanıtladı. "Kuşlar uçarken kanatlarını kullanıyordu, öyle değil mi Kahlder?"

Küçük çocuk başını olumlu anlamda sallayınca devam etti kapı bekçisi. "Fakat bizim kanatlarımız yok, öyle değil mi? Bu nedenle biz uçamıyoruz. İşte bitkilerin de konuşabilmek için ağıza ihtiyacı var, fakat ağızları yok."

"Onlara üzüldüm." diye mırıldandı Kahlder, parmağı hala çiçeğin yaprağıyla oynuyordu. "Bir sorunları olursa nasıl anlatacaklar?"

"Renklerinin canlılığından onların ne kadar mutlu olduklarını görebilirsin." diye fısıldadı Heimdall sır verircesine. "Bu da onların konuşma şekli."

"Ah!" Çocuk, gözlerini diğer çiçeklerin üzerinde hızlıca dolandırdıktan sonra "Öyleyse mutlular!" dedi ve ayağa kalktı. "Mutlu çiçeklerimiz var!"

Biraz ortalıkta dolandıktan sonra yerde kuru bir dal parçası bulan minik Jotun hızla Heimdall'ın yanına koştu. "Heimdall! Heimdall bak!!" Heimdall dikkatini kendisine verince Kahlder kaşlarını çatarak dalın ucuna dikkatle bakmaya başladı. Kurumuş kahverengi dalın üzerini incecik bir buz tabakası kapladı yavaşça, ardından soğuk en uç noktaya kadar ulaştı, dalın ucundan dışarıya doğru

bir kaç dalga halinde buz parçaları yayıldı. "Bak! Ben de çiçek yaptım!"

Heimdall onun çocukça sevinmelerini gülümseyerek izlerken Kahlder bir süre sonra duruldu ve gülümseyerek "Heimdall, ben seninle kalabilir miyim?" diye sordu usulca, çekiniyor gibiydi. Heimdall anlamaya çalışırcasına kaşlarını çattı ve "Burada kocaman bir saray varken neden benimle kalmak istiyorsun?" diye sordu.

"Sen... Sen onlardan biraz farklısın, seni incitmiyorlar mı?" diye sordu küçük çocuk, Heimdall ise hala nereye varmak istediğini anlayamamıştı. "Beni neden incitsinler?" diye sordu.
"Çünkü, şey, bizim rengimiz farklı ya.." Kahlder bakışlarını bu kez topraktan fışkıran çiçeklere dikerek mırıldandı. "O yüzden..."

"Oh..." Heimdall küçük çocuğa sarılıp ayağa kalkarken onu da kucağına aldı. Onun hafif pembe-mavi yanağına tatlı bir öpücük kondurduktan sonra "Sen hiç merak etme, burada hiç kimse farklı renkli diye incitilmez." dedi, gözleri gülümsüyordu. Thor'un çocuğunun böylesine içli ve duygusal olacağını kim bilebilirdi ki? Kesinlikle annesine çekmişti.

Asgard kralı ise odasının penceresinden izliyordu olan biteni. Ruhunun bir yarısı koşa koşa oğlunun yanına gitmek, onu öpüp koklamak istese de gururu ve öfkesinin ağır bastığı diğer taraf onu olduğu yere çivilemekteydi. Heimdall'ın etrafında dönen oğlunu izlerken cama dokunup onun olduğu minik noktayı okşadı parmağıyla, Heimdall'a uzattığı çiçeği alıp hazine salonuna koymak istedi içten içe. Fakat en çok da Heimdall onu kucağına alıp öptüğünde ezildi içi.

Şimdi Loki ile birlikte burada bu bahçede kendisi olmalıydı. Loki minik çiçeklerden ona bir buket yapmışken oğlu yaramazlık yapıp etrafı birbirine katmalıydı. Baba-oğul yaptıkları muzurluklar yüzünden Loki'den azar işitmeliydiler... Ve günün sonunda evrenin en mutlu ailesi olmalıydılar.

Thor hüzünlü bir iç çekerken boğazı düğümlenmişti. Cama alnını dayadı ve gözlerini kapattı yavaşça.

Parıldayan Asgard güneşinin önünü kasvetli yağmur bulutları sararken gök gürlemeye başlamıştı.

Chapter 3

Cennet gibi hissettiren bu masalsı diyara alışmak Kahlder için korkunç mekanik duvarlardan, sonsuz bir karanlığa bakan camlardan ve vahşi komşular barındıran odalardan oluşan kocaman bir uzay gemisine alışmaktan çok daha kolay olmuştu. Babannesi ve Heimdall'ın etkisiyle kendini bir kelebek kadar özgür hissediyordu minik Jotun, tüm gün bahçelerde oynuyor, yaşamı keşfediyor, Heimdall'ın annesinin yerini tam olarak tespit edebilmesi için ona eskiden yaşadığı o korkunç gemi hakkında bildiklerini anlatıyor ve tüm bu yeni yaşamından arta kalan zamanda da bir ağacın gölgesinde oturup annesini düşünerek hüzünleniyordu. Yine o anlardan birine gelmişti minik Jotun. Sarayın bahçesindeki yaşlı söğütün altına oturarak bacaklarını karnına çekti. Daha yeni yükselmeye başlayan güneş havayı açık bir ton maviye boyarken usulca esen rüzgar okşamaya başlamıştı altın sarısı saçlarını. Kahlder'in gece ve gündüz kavramları yoktu ancak 'gündoğumu' denilen bu manzara öyle güzeldi ki henüz Asgard uyanmadan bahçeye çıkıp güneşin turuncu ışıklarını izlemeyi beklerdi. Bu manzarayı annesinin de çok seveceğini düşündü minik Jotun, ardından gözlerini hala havada asılı duran yıldızlara çevirerek hüzünlü bir iç çekti.

"Anne, burası bizim evimiz değilse bizim evimiz neresi?"

Kahlder uyumak üzere sarıldığı annesine biraz daha sokulmuş, yattığı yerden çok az görünen yıldızlara gözlerini dikmişti. Loki yorgun gözlerini onun yüzüne çevirdiğinde hafifçe gülümseyerek sessizce anlatmaya başladı.

"Bizim evimiz o yıldızlarda bir yerlerde Kahlder. Gözün alabildiğine büyük, yemyeşil bir ovanın etrafını sarmalayan dağlar ve kocaman bir okyanusla çevrili çok güzel bir diyarda. Evimiz kocaman ve kocaman da bir bahçesi var. Her gün ışık dağların arasından doğar ve okyanus tarafına geçerek kaybolur. Oradakiler oldukça sıcakkanlı ve sevecendir. Onları çok seveceksin."

Çocuk annesinin anlatımına karşı merakla kaşlarını kaldırarak "Ova nedir?" diye sordu. "Dağ nedir? Okyanus nedir? Bahçe nedir? Işık hareket mi ediyor?"

"Tüm bunlari oraya gittiğinde daha iyi öğreneceksin." dedi Loki onun saçlarını öperek, oğlu da kendi meraklılığından payına düşeni almış gibiydi.

"Anne, sen neden gelmeyeceksin?" Kahlder bu kez titreyen nefesini bastırmadı. Annesinden ayrılacak olma fikri onu çok korkutuyordu.

"Elbette geleceğim, bebeğim." Loki ona sarılıp çocuğu göğsüne bastırarak yalanını gizlemeye çalıştı. "Fakat senden biraz sonra geleceğim, sen önden gidip oradaki her şeyi öğrendikten sonra gelip sana sorular soracağım"

"Ya seni özlersem ne olacak?" iki iri yaş zarif bir şekilde yuvarlanarak miniğin yanaklarının ortasında donuverdi.

Loki onun yanaklarındaki buz damlacıklarını elleriyle sildi."Beni ne zaman özlersen yıldızlara bak tamam mı? Benim orada olacağımı biliyorsun hatta belki bir gün yıldızlar sana benim hakkımda bir şeyler fısıldayabilir bile."

"Anne seni çok özledim." diye mırıldandı Kahlder yıldızlara bakarak. "Burası güzel bir yer ama ne zaman geleceksin ki?"

Kendisine göz kırpan yıldızlar sessizliklerini korurken Kahlder bir umut onlardan bir işaret aradı. Herhangibir şey, annesinin ona yollayabileceği herhangibir mesaj...

Asgard atmosferine rastgele giren küçük bir asteroit parçası yanarken gökyüzünde çizdiği uzun, parlak ışık çizgisi bir kaç yıldızın arasından geçti ve kayboldu. Genç Jotun'un mavi gözleri umutla irileşti ve "Bu ne demek?!" diye sordu kendi kendine. "Bana ne gösterdiniz yıldızlar???"

Yıldızlar sessizliklerini koruyup ona göz kırpmaya devam ederken Kahlder'in gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen yeniden gösterir misiniz? Özür dilerim, anlayamadım ama benim için çok önemliydi!"

Yıldızlar yardımcı olmayınca minik beynini zorlayarak cevaba ulaşmaya çalıştı Kahlder, fakat bilmediği bir şeyi cevaplamak sandığından da zor gibiydi. Sonra birden aklına geldi. Kitaplar! Annesi ona anlatmıştı, hatta göstermişti de! Kağıt parçalarına çizilen şekiller ve cisimlerin bir arada durduğu o şey. Kitaplarda aradığın her şeyin cevabını bulabilirsin demişti annesi, doğru ya!

Kahlder hemen ayaklanarak daha kimsenin henüz uyanmadığı saraya doğru hızla koşmaya başladı. Bahçeye çıkarken önünden geçtiği koridorlardan birinde aralık bir kapının arkasında ahşap rafları ve onların üzerine yığılmış kitapları görmüştü.

...

Minik ayakları koştururken pat pat sesler çıkararak ilerledi minik Jotun koridorlarda. Kapıyı bulup yavaşça kendine doğru çekerken içeriye göz attı. Karanlık ve küçük bir odaydı, biraz havasızdı ancak işte tam önündeydiler. Kitaplar, bir sürü kitap öylece yatıyordu önünde. Cevabı bilenin hangisi olduğunu bulmak biraz zor olacaktı ancak pes etmek Kahlder'in bilmediği bir fiildi.

Ilk kitaba biraz endişeli şekilde uzandı, kavradı ve minik parmaklarıyla kendine doğru çekti. Tozlanmış sayfaları tek tek çevirirken üzerinde yine o garip şekillerin olduğunu farketti. Tüm bu garip şekillerin 'yazı' olduğunu biliyordu ancak ne yazık ki kendisi henüz okumayı öğrenememişti. Siyah mürekkeple yazılmış büyülerin üzerinde parmaklarını dolandırdı iç çekerek, bu el yazısının annesine ait olduğundan bihaber... Bir süre bakındıktan sonra kitabı yavaşça kapattı, cilt işlemesine kabartmalı olarak 'Loki' yazılmıştı, yavaşça yere bıraktı. Minik Jotun başını kaldırıp diğer kitaplarda gözlerini gezdirdi. Belki de diğerleri kendisine resimli bir cevap verebilirdi.

Bu şekilde Kahlder bilmeden de olsa müstakbel kraliçe Sif'in emri üzerine toplanarak depolara yollanmak üzere alelade bir şekilde küçük bir odadaki kitaplıklara yerleştirilmiş olan, annesine ait tüm kitapları tek tek uzanabildiği raflardan indirdi. Son kitap neredeyse kendi boyu kadardı ve oldukça kalın görünüyordu. Kahlder onu sürükleyerek koridorun ortasına kadar çekti. Büyü yapmak için gereken el hareketlerini ve sihirli sözcükleri barındıran kitabı açtı ve hemen yanına yüz üstü yatarak sayfaları incelemeye başladı. Bazı şeyleri hatırlıyordu, annesinin ona elleriyle yaptığı oyunlara benzetmişti. Kendi ellerini tıpkı resimlerdeki gibi hareket ettirmeye ve bir şeyler olmasını beklemeye başladı.

...

Thor uyandığında saat kendisi için oldukça erkendi. Uyuyamamıştı, uyuyamıyodu. Loki gittiğinden beri doğru dürüst uyku uyuyamamıştı ve bu bir şekilde düzenini bozmuş olmalıydı. Keyifsiz bir şekilde gerindi yıldırım tanrısı, ardından kalktı ve kıyafetlerini giyinerek kahvaltıya gidebilmek için odasından çıktı.

...

"Teşekkür ederim." Frigga mutfakta kendisinin emri üzerine hazırlanan tabağı hizmetçisiyle teslim alırken gülümsedi aşçıbaşısına. Loki'yi arayacak ekiplerin oluşturulması görevinin yanısıra küçük meleği Kahlder'i iyi beslenememiş yapısından kurtararak onu oldukça sağlıklı bir Aesir melezine çevirmek için kolları sıvamıştı. Thor'un küçükken bayıla bayıla yediği minik kekler, sadece

Muspelheim'da yetişen ateş çileklerinden yapılan bir çeşit reçel, Niflheim'dan özel olarak getirilmiş besin değeri yüksek sebze ve meyveler, Midgard'ın yaşlı ağaçlarının hediyesi zeytinler, Alfheim'dan getirilen besili hayvanlardan yapılan kahvaltılıklar ve tabiki Asgard'ın altın renkli başaklarından yapılan ekmekle birlikte torunu için ziyafet gibi bir kahvaltı hazırlatmıştı kraliçe. Yanında bir bardak ılık ceylan sütü de alarak tepsiyi teslim alan hizmetçisini torununu dün gece yerleştirdiği odaya doğru yönlendirmek üzere önden yola çıktı hafif bir gülümsemeyle.

...

Thor ana salona giden koridorlardan geçerken yerde olmaması gereken bir karartı gördü. Sanki biri yolun ortasına yığılıp kalmış gibiydi, neler olduğunu anlayabilmek için o yöne doğru seyirtti. Fakat yolun ortasında yatan minik beden onun adımlarını duyunca hemen başını arkaya çevirdi ve kendisine yaklaşan -henüz tanışmadığı- kralı gördü.

Thor onun kim olduğunu farkedince bir anlığına duraksadı, çocuğu gördüğü anda uzun süredir kurtulmaya çabaladığı duygusal kargaşanın içine yeniden çekildiğini hissetmişti fakat şimdi dönüp gitmek garip olacağından çocuğa doğru yürümeye devam etti.

Tanımadığı adamın kendisine iyice yaklaşmaya başlamasıyla Kahlder apar topar ayağa kalktı, ellerini önünde buluşturarak saygı gereği hafifçe başını eğdi.

"Merhaba, ismim Kahlder" diye başladı çocuk çekingen bir sesle. "Buraya yeni geldim, annem beni buraya gönde-"

Oh hayır, çocuk asla dile getirmemesi gereken bir şey söylemişti.. Odin'in de yüreğindeki en büyük kusurlardan biri olan Aesir öfkesi fırtınalı bir deniz gibi kabardı Thor'un göğsünde."Seni buraya annen mi yolladı? Kendisi neden gelmedi???" diye başladı kral. "Yaptıklarından sonra buraya dönecek yüzü yoktu öyle değil mi???" Thor kontrol edilemeyen bir öfke patlaması yaşarken Kahlder bu zehirli kelimeler karşısında korkmuş bakışlarını kaldırarak onun yüzüne dikti. Adeta Loki'nin küçük bir kopyası haline dönüşen yüzü Thor'u daha da kışkırttı, üzüntüsünü öfkeyle örten sesi "Ne oldu?? Kendisine başka birini buldu ve ona yük olmaya mı başladın?" diye bağırdı.

Çocuk korkuyla geriye doğru bir iki adım atarken "H-hayır-" diye mırıldanabildi sadece nefesinin altından. Fakat Thor'un ruh hali öylesine kötü bir durumdaydı ki kendi evladının üzerine yürüyerek onu ne denli korkuttuğunu bile göremiyordu.

"Durum buyken, annen seni buraya ancak senden kurtulmak için yollamış olmalı!"

Hava birden bire kararıp ard arda şimşekler çakınca Kahlder titreyerek bir kaç adım daha geriledi. Bu devasa adam ona zarar verecekmiş gibi hissediyordu. Bilmediği bir yerde tanımadığı biriyleydi ve şu anda delicesine korkuyordu, eğer Heimdall burada olsaydı onu koruyabilirdi. Heimdall'ın yanına kaçabilirse bu adam ona zarar veremezdi...

Ona bağırmasının hemen ardından gözlerini sımsıkı yumarak geriye doğru bir kaç adım atan minik oğlu birden bire güçlü bir ışık kaynağı gibi parladı, ardından gökkuşağı renklerinden oluşan binlerce minik pırıltıya patlayarak ortadan kayboldu. Oğlundan geride kalan son pırıltıların ışığı da soluklaşıp sönerken Thor öylece ondan geride kalan kitaplara ve pırıltılara şaşkın bir şekilde bakıyordu...

...

Torununu sarayın hiç bir yerinde bulamayan Frigga sonunda danışmak için Heimdall'ın uzayın derinliklerini izleyip göremediği noktaları araştırılması üzerine not ettiği bifrost karargahına geldiğinde havada hafif yağmur bulutları toplanıyordu. Kraliçe, kapı bekçisine torununun yerini

sorarken birden bire çakmaya başlayan şimşekler ikisini de gergin bir halde alarma geçirdi. Heimdall gözlerini uzay boşluğundan çekerek Thor'a odakladığında onu Kahlder'i köşeye sıkıştırmış şekilde gördü. "Oh, hayır, Thor!" diye bağırdı Heimdall onu sarsmaya çalışırcasına, ancak odanın ortasında gözleri kör eden rengarenk bir ışık hüzmesinin birden bire ortaya çıkması kendileri için daha sarsıcı olmuştu. Hüzmenin içinden koşarak fırlayan Kahlder doğrudan Heimdall'ın eteklerine yapışarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Benim annem kötü bir şey yapmadı Heimdall! O adam bana zarar verecek!"

Heimdall aceleyle minik Jotun'u kucağına alırken yalnızca bakışlarıyla kraliçeyle anlaşmıştı adeta. Frigga buz gibi bir sesle yanındaki hizmetçiye hitaben emretti.

"Heimdall'a torunumun karnını burada doyurabilmesi için yardımcı olun, benim kral Thor ile önemli bir konuşma yapmam gerekecek."

Chapter 4

Öfkesiyle herkesi ve önüne çıkabilecek her şeyi yok edebilecek kadar kararlı adımlarla sarayın koridorundan geçti Frigga. Kendi oğlunu taht odasında tek başına otururken bulduğunda sinirden gözleri kararmaya başlamıştı. Kapıları tüm gücüyle ittirip sonuna kadar açılmalarını ve duvarlara çarpıp öfkesini yansıtmalarını sağladıktan sonra kraliçe öfkeli adımlarını oğluna yöneltti. Kendisini gördüğünde ayağa kalkarak ona doğru bir kaç çekimser adım attı Thor. Kraliçe ona iyice yaklaştığında gerilerek tüm gücüyle sert bir tokat yapıştırdı oğlunun suratına.

Tokatın sesi tüm duvarlarda yankılanırken kraliçe gözyaşlarını yukarıda tutmaya çalışarak, titreyen sesiyle "Sen, o minicik çocuğa nasıl böyle şeyler söylersin?" diye bağırdı.

Thor'un başı tokatın etkisiyle yana doğru savruldu, sarışın bir süreliğine hareketsiz şekilde dikildi annesinin karşısında. Ardından ona hiç bakmadan döndü, gidip yeniden tahtına otururken başı önündeydi. Frigga onun omuzlarının düşüşünden hissetmişti neler olacağını. Oğlu aslında derin bir keder içinde boğuluyordu.

Ellerini yüzüne kapatarak sessizce ağlamaya başladı sarışın. Titreyen omuzları ve avuçlarına akan gözyaşları Frigga'nın içini dağlasa da minik bir çocuğa karşı edindiği bu tavrı kraliçenin asla yumuşamamasına sebep oluyordu.

"Anne, aklımı kaçıracağım." diye ağladı Thor. "Belki de kaçırmışımdır bile. Anne acı çekiyorum, gerçekten çok acı çekiyorum, Loki gittiğinden beri bu ikilemden kurtulamıyorum. Onu kollarımda istiyorum ancak benden kaçışını hatırlıyorum. Onu burada istiyorum, ailemin içinde istiyorum, ancak işlediği affedilemez günahı hatırlıyorum. Nornlar yardımcım olsun anne ben çocuğa baktığım her saniye bu acıyı en derin noktasına kadar kalbimde hissediyorum. Ona bağlanırsam bir gün tıpkı annesi gibi... Tıpkı annesi gibi benden kaçacağını düşünüyorum."

Oğlunun içinde biriken bu kadar acının dışa vurumunu izlerken Frigga hüzünle eğdi kaşlarını. Keşke tıpkı Kahlder'in anılarını gördüğü gibi Thor'un da görebilmesini sağlayabilseydi, durumun Thor'un düşündüğü gibi olmadığına oğlunu ikna edebilseydi... "Thor..."

...

"Kahlder.. Peki nasıl oldu da buraya gelebildin?" Frigga Thor'un yanına gitmişken Heimdall da minik Jotun ile ilgilenme görevini üstlendiğinden ona bazı sorular sorarak bugünkü ışınlanma olayını açıklığa kavuşturmaya çabalıyordu.

Ağzının kenarları Muspelheim çileği reçelinden kalanlarla kırmızı kırmızı parlarken Kahlder babasının favorisi olan kekleri kemirmeye başlamıştı. "O adam beni korkutunca ben de senin yanında olsam bana zarar veremeyeceğini düşündüm. Sonra gözlerimi kapatıp senin yanına gelmeyi düşündüm sonra burada açtım gözlerimi."

Heimdall düşünceli şekilde çenesini kaşıdı, ardından koltuğundan kalktı ve karargahın arka bölümünde yer alan kütüphaneden bir kaç kitap aldı.

"Bifrost çağırılmak için kutsal olarak atfedilen çok güçlü nesnelere ihtiyaç duyar. Bir çocuğun bedeninde çağırılması mümkün olur mu?" diye mırıldandı kapı bekçisi kendi kendine. Sonrasında durdu, keklerin üzerine süt içen Kahlder'e döndü ve "Tekrar yapabilir misin?" diye sordu.

Minik Jotun elindeki bardağı masadaki tepsiye geri koyarak arkasına yaslandı, gözlerini sıkıca kapatarak nefesini tuttu. Bir anda çocuktan yükselen parlak ışık ve hemen arkasından etrafa dağılan

gökkuşağı renginde parıltılarla birlikte Kahlder ortadan kaybolunca odada bekleyen hizmetçi kız korkuyla elini ağzına kapattı. Çocuk saniyeler içinde Heimdall'ın yanında yeniden ortaya çıktığında korkunun yerini derin bir şaşkınlık aldı. Kızcağız iri gözlerle bir minik Jotun'a bir de kapı bekçisine bakıyordu.

Yanında beliren renkli parıltıların içinden ellerini geçiren Heimdall "Bu gerçekten de Bifrost, çok ilginç.." diye fısıldadı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Kahlder gururla başını kaldırmış etrafa bakınıyordu ki köprüden kendilerine doğru gelen babannesini ve o korkunç, uzun boylu adamı gördü. Adamın tıpkı kendisininkilere benzeyen sarı saçları rüzgarla uçuşurken Jotun çocuk ağlamaya başlayarak Heimdall'ın bacaklarının arkasına saklandı.

Oğlunun kendisinden ne kadar korktuğunu farkeden Thor vicdan azabıyla dudaklarını ısırırken Frigga öne atılarak ağlayan bebeğine ulaşmak istedi. Kolunu açarak onun geçmesini engelledi Aesir kral. Kahlder'in yanına vardıklarında küçük çocuk içli içli ağlıyor, Heimdall'ın eteklerini sıkıca tutmuş, ondan yardım bekliyordu. Thor ona doğru bir kaç adım attıktan sonra diz çöktü bir kaç santim uzağına. Kahlder yaşlı gözlerini ürkek bir şekilde kendisine çevirirken Thor kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu ve gülümsemeye çabaladı.

"Seninle iyi bir şekilde tanışamadık öyle değil mi?" diye mırıldandı kral yumuşak bir sesle, güven verircesine. "Koridorda olanlar tamamen benim hatamdı, senden içtenlikle özür dilerim."

Çocuğun ağlaması biraz durulunca Thor onun kendisine dikkatini verdiğini farketti ve devam etti. "Seninle hiç bir alakası olmadan, başka bir şeye kızmıştım, o nedenle seni de korkuttuğumun farkındayım, lütfen, lütfen beni bağışla."

Kahlder kızaran gözlerini kendisine çevirdiğinde Thor onun Loki'ye gerçekten ne kadar benzediğini farkederek içine düşen ateşi göz ardı etmeye çabaladı. "İsmin Kahlder öyle değil mi? Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Soğuk... ve tehlikeli sular..." diye mırıldandı minik Jotun çekingen bir sesle. "Senin ismin ne?"

"İsmim, Thor." diye gülümsedi kral. "Gök gürültüsüne hükmeden anlamına geliyor."

"Sen... benim babam mısın?" diye sordu Kahlder fısıltıdan daha güçlü olmayan bir sesle, hala Heimdall'ın eteklerine sıkıca yapışmış olmasına rağmen artık ağlamıyordu.

Thor hafifçe olumlu anlamda kafa sallarken küçük Jotun "Annem?" diye sordu. "Onu sevmiyor musun?"

Thor dudaklarını ısırarak hayır anlamında kafa salladı. "Hayır, hayır anneni çok seviyorum, onu her şeyden çok seviyorum."

"Ama hani annem çok kötü bir şey yapmıştı?" diye sordu Kahlder, Thor'un bilinçsizce ağzından fışkıran zehirli sözcükler bu kez kendisine doğrultulmuştu. "Evet, annen bizi üzecek çok kötü bir şey yaptı ancak bunun seninle hiç bir ilgisi yok." diye gülümsedi yıldırım tanrısı. "Ve inan bana, evrende annenden daha fazla sevdiğim hiçkimse yok."

"Peki neden onu kurtarmadın?" diye sordu Kahlder sesi titreyerek. "Her gün seni bekledi!"

Frigga hizmetçi kıza odayı terketmesini işaret ederken Thor bu tokat gibi sorunun etkisiyle sessiz gözyaşlarına boğuldu.

"Yemin ederim nerede olduğunu bilmiyordum." diye inledi Aesir kral. "Şimdi bile nerede olduğunu bilsem bir saniye bile oyalanmadan gider ve onu alırım, fakat onu bulamıyorum Kahlder, anneni bulabilseydim, nerede olduğuna dair ufacık bir ipucu yakalayabilseydim, yemin ederim onu

kurtarırdım. Ancak şimdi... Şimdi onu bulacağız, tüm evreni didik didik etmemiz gerekse de bulacağız ve onu buraya getireceğiz, yeniden birlikte olacaksınız."

Kahlder Heimdall'ı bırakarak yavaşça Thor'a yaklaşınca Frigga istemsizce nefesini tuttu. Küçük çocuk yüzünde affedici bir gülümsemeyle Thor'un yanağından süzülen yaşlardan birini minik parmaklarıyla usulca silerken "Annem bunu söylemişti." diye mırıldandı. "Annem senin bizi bulamadığını söylemişti. Ama aramaktan vazgeçmeyeceğini de söylemişti."
Thor minik çocukta kendi gözlerine bakarken Kahlder bir kaç minik adım daha atarak Thor'un boynuna doladı kollarını, başını omzuna koyarak gözlerini kapattı. "Lütfen onu kurtar, seni bekliyor..."

Thor hıçkırıklarını boğmak için dudaklarını ısırarak Kahlder'i sımsıkı sarıp kucağına bastırdı, sözleri onu sakinleştirmekten çok kendi kendine verdiği bir telkin gibiydi. "Merak etme, merak etme, onu bulacağız."

...

"Sonunda onu kabul ettiğini görmek oldukça mutluluk verici." Frigga torununu uyandırmamak için yavaş bir sesle sokuldu oğluna. Kendisi için hazırlanmış büyük bir yatakta uyuyakalmış olan Kahlder'i izliyordu Thor, dalgın, sessiz.

"Loki'ye ne kadar benziyor, öyle değil mi?" diye fısıldadı Frigga hemen arkasından, Thor her neye daldıysa onu düşüncelerinden uyandırmaya niyetlenmişti.

"Heimdall'ın arayışları ne durumda?" diye sordu Thor, annesini duymazdan gelen sesi ifadesiz ancak bir o kadar acı doluydu.

"Sorun görebildiği değil göremediği noktalar. Çocuğun anlattığına göre bir gemide tutuluyorlarmış, Heimdall görüşündeki boşlukları çocuğun anlattıklarıyla doldurarak bu tanıma uyan bir uzay gemisi arıyor, diğer taraftan senin kurduğun ekipler de onun görüşü dışında kalan noktalara keşif birlikleri olarak gidiyorlar."

Thor hafifçe başını yukarı aşağıya sallarken Frigga onun özenle örülmüş saçlarına dokundu nazik bir şekilde. "Thor, Loki konusunda ne yapacaksın, yani, onu bulunca?"

"Loki'nin ne yaptığını ve Norn kurallarında cezasının ne olduğunu benden daha iyi biliyorsun anne." diye mırıldandı Thor, sesi oldukça yorgun ve bitik hissettiriyordu. "O Asgard'ın kralını öldürerek kaçtı, sonradan işkence görmüş olması da benim çocuğumu taşımış olması da onun suçunu hafifletmeyecek, bunu biliyorsun. Onu şimdi olduğu yerden kurtarıp Asgard'a getireceğim. Eski sarayda oğluyla birlikte izole, sakin ve huzurlu bir hayat yaşamalarını sağlayabilirim, ardından çocuk olup biteni anlamlandırabileceği bir yaşa geldiğinde Loki, Norn yasaları gereği infaz edilecek."

Oğlunun sözleri kendisine Odin'i hatırlatmıştı. Hela'nın işlediği suçlar kesinleştiğinde ve artık Odin tarafından durdurulamayacak kadar güçlendiğinde, Odin, içi kan ağlayarak Norn yasalarını uygulamayı kabul etmişti. Hela asla affedilemezdi, bu sebeple yüce savaşçıların koyduğu kurallar uygulanacaktı, asla taviz verilemez ve asla reddedilemez olanlar konuşulacaktı.

Doğduğu gün onu kucağına alıp öpüp sevmeye doyamadığı kızını... Kendi elleriyle yetiştirdiği biriciğini, her gün savaş ve zafer hikayeleriyle uyuttuğu minik kızını... Tek günahı sadece babasının ona öğrettiği yoldan gitmek olan küçük kızlarını kara büyüyle yakalayarak bir gecede Hel'in korkutucu karanlığına mahkum etmişti Odin. Bu büyüyü uyguladıktan sonra oldukça yorgun düşen bedeniyle odasına geldiğinde tahtına çökmüş, günlerce sessizce ağlayarak acısını içine akıtmış, bir daha asla eskisi gibi olamamıştı. Frigga oğlunun konuşmalarında da kocasını görüyor

ve bu onu oldukça korkutuyordu. Son nefesine dek kalbini sızlatan vicdan azabıyla lanetlenmiş bir kaderi oğlunun da yüreğine yüklemek istemiyordu.

"Loki'yi bulacak mısın?" diye sordu kraliçe.

Thor başını eğerek yumruk yaptığı ellerini Kahlder'in yatak başına koydu.

"Onu bulmamak için dua edeceğim."

Chapter 5

Işık... Rahatlatıcı gri bir gökyüzü... Tenini okşayan soğuk meltemler... Kıyıyı nazikçe döven okyanus dalgalarının sesi... Günü aydınlatsa da kendisini ısıtmaya yetmeyen güneş...
Loki gözlerini araladığında soluk mavi buzun üzerinde öylece yatıyordu. Doğruldu, etrafına bakındı, sisle kaplı uzun bir buzul ovasının üzerindeydi. Çok uzaklarda yüksek dağlar manzarasını tamamlıyordu. Tanıdık bir yerdeydi, evinde, Jotunheim'daydı.

Buraya ne zaman gelmişti ki? Çok yorgun hissediyordu. Gidip yatağına yatmak istiyordu. Azur mavisi elleriyle buzu yokladı ve titreyerek kalkmaya çalıştı ancak bacakları vücudunun yükünü taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişlerdi, bir kaç güçsüz adımın ardından yüzüstü yere düştü.

"Yoruldun mu bebeğim?"

Uzun süredir duymadığı o tatlı ses kulaklarına dolduğunda Loki heyecanla atıldı ve başını kaldırıp sesin geldiği yere bakmaya çabaladı. "Anne? ANNE! NEREDESIN?!"

"Şhhh... Sakin ol tatlım..." Annesinin sesi etrafında yankılanıp sonsuzluğun içinde kaybolurken Loki yorgun bir şekilde tekrar buzun üzerine yattı. "Anne.. Neredesin... Seni çok özledim..."

"Ben de seni çok özledim." diye fısıldadı annesi kulağına. Loki bitkin gözkapaklarını indirirken annesinin yumuşacık okşayışını saçlarında hissedebiliyordu. "Ancak şimdi her zaman olduğundan daha güçlü olmalısın."

"Bunu nasıl yapacağım.." diye inledi Loki ağlarcasına, sesi giderek zayıflıyordu. "Canım çok yanıyor."

"Yakında her şey bitecek birtanem." Annesinin yumuşacık öpücüğünü yanağında hissettiğinde çevresindeki dünya yıkılmaya başlamıştı bile.

"Anne, lütfen." yalvardı genç Jotun yattığı yerde. "Bebeğim artık güvende... Lütfen... Lütfen acımı sonlandır.. Yalvarıyorum... Lütfen beni de yanına al."

"Daha önünde upuzun bir hayat var, dayan Loki'm. Dayanmalısın..."

Annesinin sesi sonsuz karanlıktaki son his olarak yankılandıktan sonra solup kaybolurken Loki hafifçe gözlerini araladı. Metal bir sandalyeye bağlanmış, morluklar ve çürüklerle dolu kollarını gördü önce. Ardından gününü aydınlatan güneşin yerini parlak bir ışık yayan garip görünümlü bir lambanın aldığını farketti. Nefes alırken şişen ciğerleri kaburgalarına batıyormuşçasına berbat bir acı vardı göğsünde. Yüzünde kurumuş bir sıvı vardı ve yüz kaslarını rahatsız ediyordu. Keskin metalik bir koku vardı içinde bulunduğu karanlık odada. Bacaklarından aşağıya süzülmüş kan ve farklı vücut sıvıları çok daha önceden kurumuş ve parçalar halinde dökülmeye başlamışlardı. Gövdesinin üst kısmını güçlükle örten bir paçavra olmasına rağmen altı tamamen çıplaktı.

Loki günlerdir yaşadığı işkenceden dolayı hissettiği fiziksel acının etkisiyle gözlerini kapatıp tekrar kendinden geçmeye çabaladı. Eğer kendinden geçerse belki yine annesine sığınabilirdi, ufacık bir an için bile olsa huzur bulabilir, acılarından arınabilirdi.

Uyku olduğunu sandığı ikinci bir bilinç kaybına doğru sürükleniyordu, soğuk ancak hissiz, acısız bir yarı-koma hali.

Bu bile çok görülmüştü hırpalanmış bedenine. Aniden yüzüne çarpan bir kova sıcak suyla çığlık atarak kurtuldu vücudunun gevşek halsizliğinden. Her bir santimi sızlayan teninin altında

kıvranarak yakarışlarını sıktığı dişlerinin arasında boğmaya, onlara bu zevki tattırmamaya çabaladı. Başında kıs kıs gülen chitauri'lerle birlikte odaya çok iyi tanıdığı bir yaratık girdi. Loki'ye yürüdü, bir elini onun sıkıca bağlı olduğu sandalyeye dayayarak eğildi ve acıdan irileşmiş gözlerinin içine bakarak "Nasıl hissediyorsun Loki?" diye sordu Thanos.

Jotun kral bir kaç derin nefes aldıktan sonra kendisinden bir cevap beklercesine bakan Thanos'un yüzüne tükürdü. Jotun'un ağzında biriken mürdüm rengi kan Thanos'un eflatun teninden yavaşça süzülerek akarken deli titan istrifini bozmadan yüzünü sildi, ardından acımasız, sert bir yumruk indirdi Loki'nin çökmüş yüzüne.

Yumruğun etkisiyle kendisinden geçerek bayılan Loki'ye göz ucuyla bakan Thanos, Ebony Maw'a hitaben "Uyandır şunu." diye emretti. Diğerlerinden daha yüksek rütbeye sahip olan chitauri hafifçe başını eğdi, Loki'ye yönelerek elini alnına koyduğunda zavallı Jotun baştan aşağıya gerildi, sanki kriz geçiriyormuşçasına sağa sola attı çaresiz vücudunu, gözleri başının arkasına kaydı, çığlık atmaya çalışıyordu ancak sesi çıkmıyordu.

Kendine geldiğinde Ebony Maw elini onun başından çekerek zihinsel işkencesine kısa süreli bir ara verdi. Loki'nin narin başı yorgun bir şekilde önüne düştüğünde Thanos onu çenesinin eklemlerinden sertçe kavrayarak kendi yüzüne bakmaya zorladı. "Çocuğu nereye sakladın?"

Yorgun bir gülümseme yayıldı Loki'nin dudaklarına. "Onu unutabilirsin, o artık güvende." diye fısıldadı Jotun kral. "Bana ne yaparsan yap... Artık umrumda değil... Çocuğa bir daha asla elini süremeyeceksin."

"Yazık..." Thanos mırıldanırken Ebony Maw'a küçük bir bakış atınca hizmetkarı hızlı adımlarla odayı terk etti. Thanos onun arkasına geçti, devasa ellerini Loki'nin gergin omuzlarının üstüne koydu ve tehtitkar şekilde kavradı. "Neden bana karşı koymuyorsun Loki? Oldukça muhteşem bir büyü yeteneğin var fakat sen kapandaki fare gibisin, kabullenmiş ve boşvermiş."

Loki sert bir darbe beklercesine gözlerini kapattı.

"Neden kendini öldürtmek için bu kadar isteklisin? Yoksa çocuğu Asgard'a yolladın ve kendin dönemeyecek kadar korkak olduğundan hikayeni burada sonlandırmaya mı çabalıyorsun?"

"Hel'de işkence çekişini görmek için sabırsızlanıyorum." diye mırıldandı Jotun. "Önden gidip yer tutacağım."

Thanos'un derin kahkahası odayı dolanıp kendisine döndükten sonra "Yediğin onca darbeye rağmen ironi ve iğneleme konusundaki başarın beni hayrete düşürüyor." diye başladı. " Konunun ciddiyetini kavraman için yeniden soracağım. Evreni karış karış dolaşsam da öylesini bulamayacağım, eşsiz bir melez askeri benden kaçırdın öyle mi?"

Sert bir şekilde omuzlarını sıkan titandan içgüdüsel olarak kaçınma ihtiyacı duydu Loki, ancak nereye kaçabilirdi ki?

"Onun gibi bir melezi küçüklükten yetiştirmenin bana sağlayacağı hazineden beni mahrum ettin." Thanos onun çevresinde yarım çember çizerek dolanırken genç Jotun'un çiziklerle bezeli bacağına hafifçe tekme atarak onu salladı. "Seni bunca zamandır saklamamın nedeni bana yeni melezler verebilme potansiyelinin olmasıydı ancak... Anlaşılan benim ya da sadık askerlerimin çocukları da senin karnında tutunamayacak kadar zayıflar."

Loki hoşnutsuzlukla çıplak ve kirli bacaklarını birbirlerine sürtüp iğrenerek yüzünü buruştururken Ebony Maw elinde Scepter ile çıkageldi. Ucundan yayılan masmavi ışık Jotun kralın gözlerini alırken Thanos sopayı tek eliyle kavradı.

"Benim en güçlü askerimi çaldın, ölmek istiyorsan da onun görevini üstlenerek çırpınırken öleceksin."

Sözlerini bitirdiği anda Loki'nin kalbine batırdığı sopa siyah saçlının acı içinde bağırmasına sebep oldu. Sopanın gücüne direndikçe fiziksel acı daha da dayanılamaz oluyordu. Scepter'in özel gücü olan zihin taşı onun vücuduyla olan bağlantısını yavaş yavaş koparırken Loki elindeki son çaba kırıntılarıyla ona karşı koymaya çalıştı, ancak hem zihinsel hem de bedensel anlamda tamamen tükenmişti. Yemyeşil gözleri sağlıksız bir parıltıyla maviye dönmüş, yüzü ifadesizleşmişti.

Aşağıda olup bitene kulak misafiri olan kardeşler Nebula ve Gamora odalarında sessizce oturuyor, az önce şahit oldukları şeyi kafalarında tartıyorlardı. Bunca yıl boyunca yanlarında olan sevgili babalarının başkalarına, 'düşmanlarına' işkence ettiğine daha önce tanık olmuşlardı. Fakat şimdiki, daha önce tutsak edilenlerden farklıydı. Buraya geldikten sonra bir çocuk doğurmuştu ve o çocuk babaları için oldukça kıymetliydi. Çocuğun şimdi ortadan kaybolması babalarını oldukça kızdırmış olsa da Thanos karşı koymayan zavallı bir Jotun'a böyle korkunç ve iğrenç işkenceler yapacak biri değildi.

En azından Gamora'nın telkini bu yöndeydi.

Sessizliğini bir süre koruyan Nebula "Babam onun kellesini koparıp bu işi sonlandırmalıydı." diye homurdandı. "Biz onun istediği askerler oluruz zaten."

Küçük kız kardeşinin de tıpkı babası gibi sonuca odaklı olduğunu farkeden Gamora hafifçe kafa salladı. "Evet, onu öldürmeliydi."

Ancak bu isteği zavallının acısını dindirmekten daha öte bir amaç taşımıyordu. Normalde düşmanlarının acı dolu yalvarışlarını dinlemek kendisini de tatmin ederdi. Ancak şu anki durumda sanki bir çocuğa işkence ediyorlarmış gibi hissediyordu. Onun ismini daha önce hiç duymamıştı, rastgele, güçsüz bir zavallıydı, babasının onunla uğraşması bile içini bir garip etmeye yetiyordu.

"Sesi kesildi." dedi Nebula. "Sence ölmüş müdür?"

"Umarım ölmüştür."

...

Loki gözlerini bile kırpmadan doğruca karşıya bakarken Thanos onun etrafında düşünceli bir tur attı. "Her ne kadar bana hiç karşı koymamış olsan da, içinde bir yerlerde büyük bir güç sakladığını biliyorum. Şimdi bu gücü dışarı salma vakti. Senin görevin, bana sonsuzluk taşlarından birini getirmek. Zaman taşı, Dünya'da olduğunu biliyoruz ancak onu koruyan kişi güçlü bir büyü kullandığı için nerede olduğundan emin olamıyoruz. Taşı bulacaksın Loki. Ne pahasına olursa olsun."

"Zaman taşını bulup sana getireceğim." diye tekrarladı Loki. Ardından tek bir el hareketiyle üzerindeki zavallı paçavralardan kurtulup asil kıyafetlerini geçirdi üzerine. Zihin taşının etkisinin maksimumda kalması için Scepter'ı ona verdi Thanos. Sopayı güçlü bir şekilde kavrayan Loki kararlı bir şekilde kaşlarını çatarken Ebony Maw Tesseract'ı harekete geçirecek büyülü sırayı mırıldandı. Kara bulutlardan oluşan portal açıldığında Jotun kral, New York'un arka sokaklarından birine çıkarak gözden kayboldu.

Chapter 6

Gecenin şehri hapsettiği karanlığa tüm gücüyle parlayarak cevap veren New York manzarası, Avengers kulesinin terasından harika bir şehir silüheti oluşturmaktaydı. Yüzbaşı Rogers yetmiş yıl geride bıraktığı bu şehri asla hayal edemeyeceği bu şekilde, üstelik neredeyse kuş bakışı olarak izlemenin buruk zevkini yaşamaktaydı. Okyanustan karaya doğru esen gece meltemi yüzbaşının sarı saçlarını usulca okşarken trabzanlara biraz daha yaslandı Steve. Bu denli yüksek binaları hayal gücüne bile sığdıramazken bir tanesinin üzerinde şehri izlemek garip bir duyguydu.

"Bıraktığın New York'a hiç benzemiyor, ha?" diye sordu bu yüksek kulenin sahibi, bundan yetmiş yıl önce tanıştığı Howard'ın küçük, yaramaz ve bir o kadar da zeki olan oğlu.

Tony elinde bir şişe şarap ve iki kadehle terasa çıkmış kendisine bakarken "Neyi kutluyoruz?" diye sordu yüzbaşı Rogers. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Hayır." Tony her zaman olduğu gibi açık sözlü ve sevimliydi. "Sadece atmosferi ayarlamaya çalışıyorum."

Ah, bir de utanmazdı tabiki.

Steve kendisine yönlendirilen ilk soruya dönmeyi tercih etti. "Evet, bıraktığım New York'a hiç benzemiyor."

"Peki eski zamanlarını özlüyor musun?" diye sordu Tony, şarabın emniyetini sıyırdıktan sonra tirbüşonu mantara geçirmeye çalışıyordu.

"Şimdi, zaman yolcusu bir kaçık gibi hissediyorum." diye güldü Steve, hemen arkasından ciddileşerek. "Ancak evet, zaman zaman eskiyi özlediğim oluyor. İnsanların bu kadar soğuk olmadığı, betonların bu kadar hayatımıza girmediği zamanlar.

Bucky hariç, gençliğimde tanıdığım herkesin ölmüş olması da bazen depresif bir dalga gibi kaplıyor bedenimi. Ayrıca ben genç bir delikanlıyken bana öğretilen her şey, bilirsin, şimdi bambaşka."

Tony şarap doldurduğu kadehi Steve'e uzatırken "Seninle gençliğinde tanışabilmeyi çok isterdim." diye gülümsedi. "O güçlü ahlakı yüzünden herkesin gıpta edip parmakla gösterdiği çocuğu terkedilmiş bir evin arka bahçesinde baştan çıkartmak çok eğlenceli olurdu."

"Tony.." Steve kaşlarını çatarak onu azarlarmışçasına ismini andığında Tony aynı muzip gülümsemeyle gözlerini şehir manzarasına çevirdi.

"Yine de..." Steve kadehini dudaklarına götürdükten sonra mırıldandı. "Şu çılgın uzay yıllarına katlanabilmemin tek sebebi sensin."

"Oh..." Tony ona biraz yaklaşınca Steve bakışlarını kaçırdı. "Steve, aptalca romantiklikler yapıyorsun... Ve bu benim çok hoşuma gidiyor."

Tony kendisine doğru cekilirken Steve her zamankinin aksine ondan kaçmadı. Dudakları buluştuğunda Tony yumuşak bir öpüşmeyle onu domine ederken bir taraftan elini onun gömleğinden içeriye, sert kaslarına daldırdı. Daha da ileri gitmek istiyordu, Steve'in neredeyse yılda sadece bir kez gelen izin verme isteğini yakaladığını hissetmişti Tony ve bundan kolay kolay vazgeçmeyecekti.

Stark elini yüzbaşının pantolon kemerinin etrafında oyunbaz şekilde dolandırmaya başladığında Steve aceleyle dudaklarını geri çekerek onu durdurmaya çalıştı.

"Uh, Tony, bekle. Çocuk nerede?"

"Ona yeni bir kostüm verdim." diye mırıldandı Tony, dudakları hala birbirlerine dokunuyordu. "Muhtemelen kahramanlık peşindedir."

...

Iron Spider kostümüyle yüksek binaların arasında hızla süzülen Peter, Tony'nin giysisinin başlığına entegre ettiği telsiz frekans alıcısıyla oynayarak kendisine ihtiyaç olabilecek bir durum arıyordu. Bay Stark'ın kendisine verdiği bu olağanüstü güzelliği sergilemek için de ayrıca sabırsızlanıyordu ancak aksi şeytan, New York hiç olmadığı kadar sakindi.

Yüksek bir binanın tepesine konarak şehri süzdü genç Parker. Bu sırada kostüm AI'si Karen "Ilgilenebileceğin bir anons buldum Peter." diye belirtti yarı robotik sesiyle, ardından anonsu direkt Peter'ın kulaklığına yönlendirdi.

'Ben memur Mullens,' diye bağırıyordu bir polis memuru. 'Bedford bulvarı ve Dekalb karayolunun kesiştiği kavşakta silahlı bir saldırgan var, tekrarlıyorum, Bedford ve Dekalb kavşağında silahlı saldırgan, destek istiyoruz!'

"Harikasın, Karen!" Peter hızla Brooklyn'e doğru ağlarını fırlatmıştı bile.

...

"Wow, bu pek de silahlı saldırgan işi sayılmaz, ha?" Peter süzlerek olay yerine yaklaşırken devrilmiş polis arabaları, yerinden sökülmüş direkler ve çatlamış yollarla birlikte arabalarını bırakıp korkuyla kaçışan insanları görebiliyordu. Parlak yeşil bir ışık gözünü alınca Peter temkinli yaklaşmak adına yavaşladı ve çok da yüksek olmayan bir binadan yaşananları süzmeye başladı. Görünüşe bakılırsa saldırgan tek kişiydi ancak bir ordunun kuvvetine sahip gibi görünüyordu. Destek ekipleri de kendisi ile aynı anda olay yerine ulaştığından, Peter onlarla birlikte saldırganı görebileceği daha yakın bir noktaya geçti. 'Saldırgan' gerçekten de tek kişiydi ve sanki hiç bir şey yokmuşçasına onlara doğru yürüyordu.

Polis arabaları onun etrafında yarım daire oluşturacak şekilde kıskaç yarattı ve içinde silahları hazırda bekleyen polislerin tamamı arabaların kapılarını kendilerine siper ederek dışarı çıktılar. Polis şefi elinde megafonuyla saldırgana durmasını yoksa ateş edeceklerini söylerken sanki karşılarındaki onu duymuyordu bile. Hiç duraksamadan kendilerine doğru yürüyen saldırgana, başka bir uyarıda daha bulundu şef. Hiç bir şeyin değişmediğini gören sabırsız memurlardan biri emir gelir gelmez saldırganı omzundan vurunca Peter hafifçe irkildi.

Vurulan adam geriye doğru bir adım sendeledi ancak durmadı, ya da devrilmedi. Elini vurulan omzuna götürüp neler olduğunu kavramaya çalıştı, açık mavi kristalimsi bir tabaka yaralanan omzunu sardı, içeri saplanan kurşun bu tabakayla sarılarak dışarı atıldı. Kurşun tiz bir sesle asfalta çarparken, saldırgan sinirlenerek elini polise doğru savurdu. Havayı bir anda bir kaç derece soğutan bir rüzgara eşlik eden güç saldırganın avucunda yoğunlaşarak kendisine ateş eden polis memurunu hedef aldı. Zavallı adam birden bire karşısındakininin elinden fışkıran ve kendisini arkasındaki evin duvarına yapıştıran koca buz saçağının nereden geldiğini bile görememişti. Başka bir tetikten fırlayan kurşun tarafından vurulmaya niyetli olmayan 'saldırgan' elini savurarak kendisine buzdan bir kalkan yarattı. Buzun içine saplanan kurşun narin yapıyı darmadağan ederken saldırgan diğer elindeki sopayı yere vurdu. Çembersel bir güç dalgasının yayılarak içinden geçtiğini hissetti Peter. Kendisi gibi korunaklı bir zırhın içinde olmayan polis memurları içinse durum biraz zorluydu.

Arabaları dahil yerdeki her şey kendilerine çarpan güç kalkanıyla etrafa fırladı.

"Lanet olsun!" Peter artık sahneye dahil olma zamanının geldiğini farkederek bulunduğu yerden aşağıya atladı, iki kolundan birden fışkıran ağlarla geniş bir bütün ağ yarattı ve havaya fırlayan insanları, ve büyük ölçüde arabaları, yakalayarak korkunç şekilde yaralanmalarını engelledi, hemen ardından yere kondu.

Saldırgan ona zarar veremeden dikkatini ağlarla dağıtmayı düşündü Parker, bu nedenle hiç düşünmeden ağlarından birini ona doğru ateşledi.

Düşmanın ona verdiği karşılık ise hiç beklenmedik şekilde tanıdık hissettirmişti.

Peter'ın fırlattığı ağ karşı saldırı ile havada donmuş, sonrasında yere düşerek paramparça olmuştu.

Peter bu dejavu anının çağrıştırdığı diğer şeyleri hatırlayıp eskilere çekilirken Karen'in otomatik koruma yazılımı onun reflekslerini taklit ederek ard arda gelen saldırılardan kaçınmaya çalıştı. "Peter, kendine gel, dalıp gitmenin sırası değil!"

"Onu tanıyorum!" diye atıldı Peter, kostümün kontrolünü tekrar ele geçirirken. "O bir düşman değil, onu tanıyorum!"

Keskin bir buz oku kranial zırhının yanından hızla geçerken Peter içgüdülerinin tepkisiyle eğilip kıl payı ona hedef olmaktan kurtuldu

"Loki!" diye bağırdı genç çocuk, karşısındakinin onu tanıyacağını umut ederek. "Loki! Benim Peter!"

Loki güçlükle yanan bir sokak lambasının altında durduğunda Peter onda ters giden bir şeylerin olduğunu farketmişti. Loki, bundan en son beş yıl önce gördüğü kişiye hiç benzemiyordu. Evet, yüz hatları, kemikli yapısı ve diğer özellikleri kesinlikle o olduğunu söylese de Loki'nin kuzguni saçları sanki yolunmuşçasına, aşırı derecede bakımsızlaşmış, yanakları ve gözlerinin altları aşırı kilo kaybının getirisiyle çökerek morarmışlardı. Siyah saçlının çenesi ve yumuşak dokularının darp çürükleriyle bezenmiş olmasının yanı sıra dudakları oldukça kalın parçalar halinde soyulmuş, yer yer patlamışlardı, yüzü ne kadar beyazsa dudakları da bir o kadar kırmızıydı, acı verici bir kırmızı. Sanki işkence görmüş gibi bir hali vardı Loki'nin. Ayrıca yumuşak bakışlı zeytin yeşili güzel gözleri irileşmiş, kan damarları yer yer patlamış gözleri doğal olmayan mavi bir renge bürünmüştü.

"Loki?" Peter ona doğru temkinli adımlar atarken genç Jotun birden bire kendi etrafında döndü ve normal bir insanın omuriliğini ortadan ikiye ayıracak kadar güçlü bir tekme patlattı Parker'ın gövdesine. Darbenin çoğu zırh tarafından emilse de Peter'ı kısa süreliğine havalanıp yere çarpmaktan kurtaramadı. Yere düşen çocuğun gövdesine oturdu Loki, ardından çıplak elleriyle Peter'ın vibranyumdan yapılma kask zırhına yumruk darbeleri indirmeye başladı.

Karen üst üste onarılamaz hata uyarıları verirken içeride kıvılcımlar çıkmaya başlayınca Peter kaskı fırlatmanın tek yol olacağını düşündü. "Karen! Kaskı fırlat! Kaskı fırlaaat!"

Kask küçük bir mekanik sesle zırhın gövdesinden ayrılıp dağılınca Peter'ın korkudan beyazlamış yüzü ortaya çıktı. Loki'nin kanamaya başlamış yumruk eklemleri hiç duraksamadan Peter'ın yüzünü dağıtmaya geliyordu ki sanki bir makineymişçesine bir anda durdu siyah saçlı. Peter öylesine korkmuştu ki gözlerini onunkilerden ayıramıyordu. Loki de gözünü bile kırpmadan ona odaklanmış gibiydi...

"L..Loki?" diye mırıldandı Peter korkuyla. Loki'nin yumruğu hala yüzünden bir kaç santim uzakta bekliyordu. Peter bir Loki'ye bir de siyah saçlının kan içinde kalmış yumruğuna bakarak güçlükle

yutkundu ve başını ondan olabildiğince uzağa çekmeye çabaladı. Loki onun yüzünü bir kaç saniye daha süzdükten sonra havadaki yumruğunu indirdi, Peter'ın üstünden kalktı ve hiç bir şey olmamışçasına karanlığın içinde yürüyerek kayboldu.

Chapter 7

"Uh.. Tony..."

"Bana Anthony diyebilirsin." diye fısıldadı Tony onun kulağına doğru, bir taraftan sarışının çıplak boynunu ve omuzlarını öpüyordu. "Ama sadece yataktayken."

Steve erkeksi, derin bir kıkırdamayla dikkatini yine yukarıya çekmişti ki Tony maharetli ellerini hafif hafif sarışının karın kaslarına sürterek aşağılara kaydırdı. Steve'in yüzü bir saniye bile gecikmeden kulaklarına kadar kızarınca bıyık altından güldü Stark.

Oh, onu utandırmaya bayılıyordu.

Eğilerek tamamen çıplak olan belden aşağısına kaymaya niyetlenmişti ki Jarvis'in alarm verdiren sesi ikisini de gafil avlayarak yerlerinden zıplattı.

"Bay Stark, Karen bana ölümcül darbe raporları gönderiyor. Göğüs zırhında göcükler ve kranial zırhında parçalanmalar var. Peter'ın başı dertte olabilir."

Jarvis henüz anonsunu bile bitirmemişti ki Tony yataktan adeta fırladı, yatak odasındaki barın üzerine çıkarılarak gelişigüzel fırlatılmış kıyafetlerin arasında arc reaktörü şeklinde dizayn edilmiş başlatıcısını buldu, göğsündeki büyük yara izinin üzerine yerleştirdi ve parlak, mavi kısma iki kez tıkladı. Demiradam kostümü nanoparçacıklar yardımıyla bedenini hızla kaplarken Stark çoktan balkondan dışarıya koşmuştu bile. Kostüm tamamlandığında adeta bir roket gibi yükseldi yerden ve hızla Jarvis'in navigasyonunda işaretlediği noktaya uçmaya başladı.

İyileştirilmiş roketleri sayesinde bir kaç saniye içinde olay yerinde olan Stark, Peter'ı yerde yatarken görünce paniğe kapıldı. İçinde %100 güvende olması gerekirken bu zırhla nasıl olurdu da böylesine darmadağan olabilirdi? Iyi miydi?!

Yaşıyor muydu?!

Stark'ın panik atak geçireceğini hisseden Friday onun hava filtresine sakinleştirici salınımı başlatınca Tony'nin görüşü düzelmeye, kalp ritmi normalleşmeye başladı. Peter da onun geldiğini farkedip kalkmaya çalışmıştı ancak ana güç devresi bozulan 1 tonluk bir zırhlı kostümü yapay negatif yerçekimi yapılanması olmadan kaldırmak kendisi için bile imkansız gibiydi.

"Parker, neler oldu?!" diye sordu Stark onun yanına ulaştığında. Peter korkusunu sahte bir gülümseme altına saklamak için uğraşsa da bembeyaz olan yüzü kendisini ele veriyordu. "Hiç, düştüm."

Stark kendi zırhının bel hizasına kadar çözülmesini sağladıktan sonra kaşlarını çatarak ellerini beline koydu. "10 saniyen var delikanlı. Yoksa kostümü geri alıyoru-"

"Aaaah bekleyin bekleyin, tamam tamam!"
Peter kıpırdayamadığından mimikleriyle çırpınmasını izlemek eğlenceli olsa da Stark'ın önünde daha ciddi bir sorun vardı. Kollarını önünde kavuşturdu demir adam.
"Seni dinliyorum."

"Bay Stark, Thor'un eşini hatırlıyor musunuz??"

Tony bir saniyelik bir zihin yoklamasının ardından "Loki?" diye tamamladı.

"Buradaydı." diye mırıldandı Peter. "Ama, ama hemen delirmeyin! Sanki kendinde değil gibiydi. Sanki birisi onun tüm kişiliğini bozmuş da yerine robotik bir yazılım koymuş gibiydi, mesela beni bile tanımadı!"

Stark başını iki yana sallarken zırhı yine tüm bedenini kapladı, Peter'ın kostümünü ensesinden tutup kaldırarak roketleri ateşleyip yine geldiği gibi havalandı.

"Anlatacaklarını kafanda toparlamaya başlasan iyi olur."

Peter olumlu anlamda kafa salladı, sessiz geçen bir kaç saniye sonunda ise çekinceli bir şekilde mırıldandı. "Umm, bay Stark?"

"Evet çocuk?"

"Neden çıplaksınız?"

"Bu soruyu bir kez daha sorarsan kostümü geri alırım."

...

Avengers kulesine döndüklerinde Dr. Banner, Natasha ve Steve'den oluşan küçük bir kriz timi oturmuş onları bekliyordu.

Stark, ayakta duracak şekilde yere indirdi Peter'ı, ardından ana kumanda kablosuna uzanarak zırh bütünlüğüne güç sağlayan kabloyu çekince Peter'ın etrafını saran demir örümcek zırhı parçalanarak yere dağıldı.

"Ben de şimdi geliyorum." dedi Stark zırhıyla yatak odasına yönelirken. "Çocuk size olayı anlatsın."

Tony'nin koskoca zırhla yatak odasından geçtiğini gören Banner, tek kaşını kaldırarak Steve'e bakınca, yüzbaşı boğazını temizleyerek rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Peter silkelenerek oturma grubunda hepsini görebileceği bir alana geçti. Genç adam başını kaldırıp bu üç kahramanın da dikkatle kendisine baktığını farkedince hafifçe boğazını temizledi, "Huh, eeh biraz gerildim."

Üçlünün dikkat yoğunluğunda en ufacık bir değişimin olmaması ve iki tarafın da birbirine bir kaç saniye sessizce bakmasının ardından Peter "Pekala..." diye başladı. "İçinizde Loki'yi hatırlamayan var mı?"

Üçünün de gayet iyi hatırladığı bu genç adamın nasıl birden bire ortaya çıkıp insanları korkuttuğunu, sonrasında da kendisine neler yaptığını bir bir anlattı Peter. Zırha verdiği zarardan bahsederken Bruce ayağa kalkarak incelemek üzere zırhın yanına geçti. Örümcek simgesi olan göğüs kısmında içeriye doğru göçen tekme benzeri bir darbenin izi hemen seçilebiliyordu. Banner denemek için ayağını göçüğün içine yerleştirip iyice emin olduktan sonra "Bu metalin bileşim yüzdesi ne, %60 titanyum mu?" diye sordu.

Peter henüz ağzını açamadan üstüne gri bir ACDC tişörtü altına da düz siyah bir kot geçirip geri gelen Stark yanıtladı sorusunu.

"%45 Titanyum, %10 Paladyum, %25 Vibranyum ve %20 nanokarbon alaşımı."

"Hmmm..." Bruce metali elinde evirip çevirdi. "Böyle bir alaşımı bükmeyi bırak, buna çizik atabilmek bile binlerce kilonewton kuvvet gerektirecektir."

"Buraya son geldiğinde benim kalkanımı çizmişti." diye belirtti Steve. "Ortalama bedeninin içinde bir canavar gücü var, metali bükmesi çok da anlamlandırılamayacak bir sorun değil bence."

"Yüzbaşı haklı." diye devam etti Stark. "Ayrıca hatırlarsanız çok ilginç davranan metallere ve yüksek teknolojiye erişimi olan biri. Yani onun kaynaklarını tanıyan birine ihtiyacımız var."

"Thor'a sinyal yollamalı mıyız?" diye sordu Natasha.

"Sonuçta, Loki onun eşi öyle değil mi? Yani yaptıklarından kendisi de sorumlu oluyor. Ve birlikte gelmemiş olmaları bana zaten daha baştan çok büyük bir sorun olduğu hissini veriyor. Her şekilde Thor'u çağırmamız gerekli." Diye açıkladı Tony, yeterince makul görünüyordu. Herkes onaylayınca Tony derin uzay sinyalini aktifleştirerek Thor'a acil durum mesajı yolladı. "Mesajı alması bir gün kadar sürecektir."

"Bay Stark, Loki'nin eşgaline uygun biri Times meydanında terör estiriyor." Jarvis uyarısını yaparken Tony "İşte başlıyoruz." diye mırıldandı.

"Onu nasıl durduracağız?" diye sordu Banner. "Hatırladığım kadarıyla az kalsın ikinizi de pert ediyordu."

"Bu doğru." Steve kalkanını alıp koluna göre ayarlarken göz ucuyla Tony'e baktı. "Ayrıca daha yirmilerinin başında olan genç bir çocuk, normalde sakin ve iyi huylu, nasıl yapacağız bilmiyorum ancak ona zarar vermeden onu durdurmanın bir yolunu bulmamız gerek."

Tony başıyla onaylayıp camdan dışarıya uçarken geri kalanlar hızla asansöre yöneldi.

...

"Evet, onu görüyorum." Tony kulaklığı yardımıyla geri kalan Avengerlara durum değerlendirmesi yapıyordu. "Rastgele saldırıyor gibi, belli bir hedefi yok.. Aslında var, genel olarak binalar. Polis panikleyen sivilleri tahliye etmeye çalışıyor. Times da dolaşmak için inanılmaz güzel bir saat, kimsecikler yok."

"Tony." Steve onun bu ironik sözlerine karşı yine azarlayıcı ses tonunu kullanırken bir taraftan Times meydanına doğru koşuyorlardı. "Onu tek başına oyalayabilir misin?"

Tony sertçe yere inince altındaki asfalt çatlayarak hafif kavisli bir krater oluşturdu. Tony doğrulup sağa sola saldıran Loki'ye bakarken siyah saçlı da onun gelişini farkederek başını Tony'den tarafa çevirmişti.

"Eh, başka çarem yok öyle değil mi?"

Loki tamamen durmuş tıpkı bir tilki gibi dikkatle onun hareketlerini izlerken Tony bir kolunu havaya kaldırarak el salladı. "Heeey Loki, uzun zaman oldu! Nasılsın? Thor sana iyi bakıyor mu?"

Loki sopasını ona doğrultup ateşlerken Tony bu saldırıdan hızla kaçtı ve arkasındaki binaya çarpan bu yıkıcı gücün neler yapabileceğine ilk elden şahit oldu. Binanın ön cephesinde çatlakların birleşmesiyle derin bir yarık oluşurken meydana bakan kocaman ekran gürültüyle yere çarparak paramparça oldu. Tony tekrar gözlerini ona çevirirken Loki sanki karşı saldırıyı beklercesine hazırlanmıştı.

"Hatırlat da Thor'u görünce ona fırça çekeyim."

Tony'nin yumrukları jet destekli çekiç benzeri yapılandırmalarla güçlendirilirken Loki sopayı geriye doğru aldı ve yumruklarını sıkarak beklemeye başladı. Tony sırt roketlerini de ateşleyerek

genç adama iyice yaklaşırken Peter'ın bahsettiği o hastalıklı mavi rengi gözleri farketti. Çocuğun anlattıklarının yanı sıra, mimiksel olarak oldukça zengin bir yüze sahip olan Loki'nin bu kadar ifadesiz kalıyor olması gerçekten de kendinde olmadığının bir kanıtı sayılabilirdi. Loki, Ironman'in savurduğu ilk yumruktan kaçarak tıpkı Peter'a yaptığı gibi Stark'ın göğüs kafesine sert bir yumruk indirdi. Daha gelişmiş zırhı darbenin tamamını emerken Tony karşı atağa geçerek siyah saçlıya doğru bir kaç yumruk daha savurdu. Loki ise bir boksör edasıyla sağa sola kaçıyor ancak çıplak elleriyle zırha sert yumruklar atmaktan çekinmiyordu. Zaten yaralı olan eklem noktaları attığı her yumrukla birlikte Tony'nin metalik zırhının üzerinde mürdüm rengi bir sıvı da bırakıyor ancak Loki bunu hissediyormuş gibi görünmüyordu.

Onun kendisine bunu yapmasına daha fazla içi el vermeyen Stark yumruklarını normal formuna geri çevirdi ve Loki'nin elini havadayken yakaladı.

"Benim seni izlerken içim sızlıyor! Kes artık şunu!"

Tony'nin sıkıca kavradığı yumruktan avucunun içine mürdüm rengi kan doldu ve yavaşça süzülerek metal kollarının üzerinde koyu renk bir çizgi halinde ilerleyip yere damlamaya başladı.

Loki bir elini kurtaramayınca diğeriyle vurmayı denedi, ancak Tony onu da yakalayınca tamamen kısıtlanmış oldu. Kaldı ki bu şekilde alt edilebilecek biri değildi. Loki'nin teni yavaşça açık mavi renge dönüşmeye başlarken sert bir rüzgar da kendisine eşlik ediyordu. Kendi türüne özel azur mavisi rengine büründüğünde dokunduğu her şey kırılma noktasına kadar soğumuş ve tamamen donmuş olmalıydı. Ayaklarının altındaki asfalt taban bile tıpkı bir göl gibi donarken Tony'nin tüm bunlardan zerre kadar etkilenmediğini görmek genç Jotun'u biraz şaşırttı.

"Şaşırdın değil mi?" dedi Stark gülerek. "Sen beni ilk ziyarete geldiğinde anormal ısı farklılıklarına ne kadar dayanıksız olduğumu farkettim ve Mark L'yi yaparken senin bu gücüne dayanabilecek özel bir mekanizma kullandım. Sen benden enerji emip beni soğutmaya çalıştıkça ana reaktör bunu besleyecek enerji üreterek dengeliyor. Nasıl fik-AH!"

Loki birden bire kaskına kafa atınca gafil avlanan Tony de kafasını içeriden çarpmıştı. Kendisi önemli bir yara almamış olsa da tam önünde zaptetmeye çalıştığı çocuğun alnında derin bir kesik oluşmuştu, kan süzülerek gözünün yakınlarından geçiyor, yanağından aşağıya iniyor ve çenesinin altında kayboluyordu.

"Steve neredesiniz?!" diye seslendi Tony panikle. "Acele edin, yoksa bu gidişle kendini öldürecek!"

"Gelmek üzereyiz Tony." dedi kulağındaki Steve. "Biraz daha dayanmaya çalış"

O yüzbaşı ile bağlantı kurarken taktik değiştiren Loki buz gücüne daha çok abandı. Öyle soğudu ve etrafını o kadar soğuttu ki yerin altında ve üstündeki elektrik kabloları soğuk gerginliğinin etkisiyle teker teker koptular. Karanlığa gömülen times meydanında sadece polis ve ambulans sirenleri duyulurken, artık tek ışık kaynakları ay ışığı olarak kalacaktı. Saldırı bitti diye düşünen Tony ise hiç bu kadar yanılmamıştı. Loki ayaklarından birini sertçe yere vurunca bedeninden yayılan kırbaç gibi bir rüzgar dalgası çevredeki tüm binaların ve araçların camlarını patlatıp tuzla buz ederken Loki ellerini geri çekti, sonrasında avuç içlerini Tony'e doğrultarak buz büyüsünü kullandı.

Sivri boynuzları andıran bir buz dalgası Tony'i pas geçip yakındaki bir binaya çarpınca devasa buzul gökyüzüne yükselerek etrafa doğru dallandı. Tony buzdan yapının devasalığına hızla göz gezdirirken "Burada dünyanın küresel ısınma sorununa çözüm bulmak üzereyiz." diye özetledi durumu arkadaşları için. "Ama bunu New York'un göbeğinde yapmak oldukça zor ve zahmetli."

"Tony etrafı yıkmasını engellemelisin onu yine fiziksel karşılaşmaya çek!" önerisinde bulundu

Natasha. "6. caddeyi geçiyoruz."

"Pekala..." Tony hızla ona uçarak onu yakaladı ardından yere devirerek boynuna bastırdı. "Şunu keser misin lütfen?! Sana zarar gelsin istemiyoruz!" diye azarladı onu, ne yazık ki Loki'nin parlak mavi gözleri porselen bir bebeğinki kadar ifadesizdi. Onun yüzünün yavaş yavaş daha da koyu bir renge büründüğünü gören Tony hafifçe paniklemişti. "Yo, hayır dur! Her ne yapıyorsan hemen bırak onu!"

"Soğuk basıncı noktaları kritik yakınlıkta." diye uyarı verdi Jarvis, hemen ardından otomatik olarak roketleri geriye doğru ateşledi ve Loki'nin bedeninden uzaklaştı. Kendisinin çekildiği saniyede Loki'nin yattığı noktanın etrafından gökyüzüne doğru ölümcül keskinlik ve sivrilikte buz dikitleri fışkırdı. Bir kaç saniye gecikmiş olsa bedenini delip geçebilirlerdi.

Loki kalçalarının üzerinde doğrulup oturdu, Tony'e bakmaya devam ediyordu.

"Tamam, Az önce az kalsın beni şişliyordu." dedi Tony grubun kalanına. "Artık yakın mesafeden başa çıkamıyorum."

"Tony neredesin?!" diye seslendi Steve kulağına. "Seni göremiyoruz."

"Şakanın sırası değil Steve!"

"Tony ciddiyim! Meydandayız, ikinizi de göremiyoruz!"

Tony hızlıca etrafına bakınca grubu kendisinden 10-15 metre ileride etrafa bakınırken gördü, ne yazık ki onları gören sadece kendisi değildi. Loki çevik bir hamleyle Scepter'ı ateşledi, Tony'nin gözleri önünde uçan güç yumağı hedefi olan Steve'e çarpamadan sanki camdan bir engele çarpmış gibi dağıldı.

Tony "Neler oluyor..." diye mırıldanırken duymaya çok da alışkın olmadığı bir ses "Ikiniz de ayna boyutuna hoşgeldiniz." dedi.

Tony sesin geldiği yer olan yukarıya bakarken dalgalanan kırmızı bir pelerin çekti dikkatini. Dr. Strange sakin bir şekilde gökyüzünden süzülerek indi, gözleri Loki'ye odaklıydı.

"Durum kontrolüm altındaydı." diye şikayet etti Tony. "Neden gidip çocuk partilerinde balondan hayvan yapmıyorsun?"

Strange göz ucuyla ona baktıktan sonra kafa salladı. "Birbirimizi yiyecek durumda değiliz Stark. Bu çocuk kim?"

"Emin değilim." diye yanıtladı Stark. "Tanıdığım çocuğa benzemiyor."

Loki şüpheyle etrafındaki görünmez bariyeri süzerken Tony "Ona zarar vermeden nasıl durduracağız?" diye sordu.

"Onu büyüyle bağlamayı deneyebilirim." dedi Strange, hemen ardından ellerini birbirine vurarak büyü yeteneğini aktifleştirdi. Onun harekete geçmesiyle dikkatini o yöne çeviren Loki karşı saldırı pozisyonu aldı. Fakat sadece Tony'nin fark ettiği küçük bir ayrıntı işin gidişatını değiştirmek üzereydi. Loki, Strange'i gördüğü anda gözleri tıpkı bir kedininki gibi küçülerek doktorun karnında bir noktaya sabitlenmişti. Daha bir saniye bile beklemeden ard arda saldırmaya başladı siyah saçlı. Birden bire öylesine agresifleşmişti ki Tony sanki az önce kendisiyle dalga geçilmiş gibi hissetmeye başladı. Sonradan olma iki büyücü de yeteneklerini konuştururken ortaya çıkan muazzam güç hiç bir yere zarar vermeden ayna boyutunun duvarlarınca emiliyordu.

Loki boyutun içinde hapsolduğunu ve bu şekilde Strange'i indiremeyeceğini hissedince geri çekildi. Scepter'ı yere vurarak muazzam bir güç saldı etrafa, tüm boyutu devasa buzullarla doldurmaya başladı.

"Neler oluyor?!" Tony proton ateşleyicileriyle hızla üstlerine gelen buzu geri tutmaya çalışırken Strange'in dudakları büyü mısralarıyla kıpırdıyordu. Midgardlı büyücünün boyut genişletme büyüsü Asgardlı büyücünün boyut kırma çabasıyla çarpıştığında galip gelen Loki oldu. Ayna boyutunun bütünlüğünü bozduğu anda kurtulup kayıplara karıştı.

Chapter 8

Boyut patlayıp dağaldığında Steve ve ekibi times meydanının ortasında yükselen buzdağıyla karşı karşıya kaldılar. Strange ve Stark kendilerine doğru yürürken yüzbaşı devasa yapıya huşuyla bakıyordu. "Kaçtı mı?" diye mırıldandı yan yana geldiklerinde, Tony hafifçe başını sallayarak onayladı.

"Daha önce ayna boyutunu kırabilecek bir büyü olduğunu görmemiştim." dedi Stephen, o da şehrin ortasındaki buz dağına bakıyordu. "Kimdi o çocuk?"

"Thor'un eşi." diye yanıtladı Bruce. "Loki."

...

"Gözlerini gördüm. Dediğiniz gibi, kesinlikle büyülenmiş."

Avengers kulesinin tepesinde oturmuş durum değerlendirmesi yapıyorlardı. Peter, Strange'in yorumuna katıldığını ima edercesine kafa salladı.

"Demek istediğiniz, sadece başka birinin etkisi altında mı, yoksa Bucky gibi tamamen tüm anıları silinmiş ve kim olduğunu hatırlamayan bir durumda mı?" diye sordu yüzbaşı Rogers.
"Söylemek zor." diye yanıtladı Strange. "Herhangibir tepki vermiş olsayd-"

"Aslında tepki verdi!" Peter birden onu bölerek araya girince herkes yaşça en genç avengera döndü. "Ah şey, sözünüzü kestiğim için çok üzgünüm Bay- Doktor, Strange. Ama Loki ile ilk karşılaştığımda beni yere devirdi. Kafamdaki zırhı bir kaç yumrukla paramparça etti. Kafatasımı da bir ceviz gibi kırıp beni bir kaç yumrukta öldürebilirdi ama yapmadı. Yüzüm ortaya çıkınca yumruğu havada asılı kaldı, sonrasında vazgeçmişcesine kalktı ve yürüyüp gitti..."

"Herhangi bir nedenden Thor'a kızgın olabilir mi?" diye sordu Banner. "Kim, neden Loki'yi büyülesin? Neden Thor onun yanında değil? Aklıma farklı olasılıklar geliyor."

"Eğer Thor onu Strange ile aldattıysa bu söylediğin mantıklı olabilir." Tony'nin yanıtıyla tüm gözler üzerine döndü, Strange'in şaşkın bakışları da dahil.

"Demek istediğim, Strange'i gördükten sonra gerçekten saldırmaya başladı, gerçekten, Steve, 5 yıl önce bize ilk saldırdığında ortaya çıkarttığı güç bunun yanında hiç bir şeydi." Tony düşünceli şekilde çenesini kaşıdı.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Steve. "Özellikle Strange'in peşinde mi yani?"

Tony onaylarcasına kafa salladı. "Evet, onda istediği bir şey var gibi."

Strange üzerine bakındı. "Zaman taşı... Tarih boyunca bir çok büyücü ve savaşçı bu taşı elde etmek için birbirlerini yemişler. Çocuk da taşı istiyor olabilir?"

"Şimdilik elimizde olasılıklardan başka bir şey olmasa da öyle olduğunu farzedelim. Ne yapacağız?" diye sordu Stark, strateji belirlemeye çalışıyordu.

"Bence Thor'u bekleyelim." diye önerdi Banner. "Sonuçta Loki ona çok bağlı ve eminim neler olduğunu en iyi bilen de o'dur."

"Yeniden ortaya çıkıp etrafı birbirine katarsa ne yapacağız?" diye sordu Steve. Saniyeler süren bir

sessizliğin hemen arkasından Peter içine dolan garip bir hisle irkilerek "Bay Stark bir şey hissettim!" diye Tony'e doğru atılmıştı ki kulakları sağır eden bir ses duyuldu. Tony'nin Manhattan manzaralı panaromik camı paramparça olarak odanın içine patladı. Her şey Peter'ın gözlerinde sanki ağır çekime girmiş gibiydi. Havada uçuşan camların arasında siyah bir gölgenin hızla içeri daldığını gördü genç adam. Neden sonra bu gölgenin bir beden olduğunu, bedenin tanıdık bir yüzü ve ifadesiz, buz mavisi gözleri olduğunu farketti.

Loki.

Bağırarak diğer avengerları uyarabilirdi belki, ancak şimdilik düşünce hızı ses hızından daha yüksek gibiydi. Loki'nin yavaşlatılmış bedeni saniye saniye içerideki gruba yaklaşırken patlayan camların yarattığı basınç Tony ve etrafındakileri daha yeni yeni etkilemişti. Tony camlardan korunma amaçlı ellerini kaldırıp yüzüne siper etmeye yeltenirken Steve oturduğu koltuktan yere atlıyordu, Bruce ellerini kulaklarına götürüyor, Natasha ise silahına uzanıyordu. Strange ise gözlerini Loki'nin geldiği yöne dikmişti bile.

Loki'nin tehlikeli bakışlarının hedefi aslında Strange'di fakat Tony de ona tehlikeli derecede yakın duruyordu. Saliselerle ölçülen bu zaman diliminde Peter durumu analiz ederek en akıllıca olduğunu düşündüğü kararı uyguladı. Cam patlar patlamaz Tony'e ağ atıp onu sertçe kendi tarafına çekerek uzaklaştırırken Loki hız kesmeden, kendisini çoktan farketmiş olan Strange'e daldı. Strange onun için tam zamanında savunma büyüsü kullandığından ikilinin sihirli güçleri çarpışarak odanın içinde rengarenk bir görsel şölen oluşturdu.

"Siktir, neler oluyor?!" diye inledi Tony sarsılmış bir şekilde. "Bu da neydi?!"

Strange hem savunma hem saldırı sırasında farklı büyüler kullandığından ikili kıvılcımlar arasında kaybolmuşlardı. Tony bir kaç saniye içinde sağa sola seken buzdan okları ve soğuk havayı farkederek gözlerini direkt Steve'e dikti. Sanki sessizce anlaşıyorlarmış gibi Steve de kendisine bakıyordu. Hafifçe kafa salladı Stark, ardından göğsüne tıklayarak demir adam zırhının vücudunu sarmasını bekledi.

Loki canhıraş şekilde Strange ile uğraşmaya çabalıyorken omzunun üzerinden hızla geçip kolonlardan birine çarpan lazer toplarından biriyle irkilerek dikkatini arkasında yaşananlara verdi. Stark lazeri ikinci kez ateşlerken genç Jotun tek elini havaya savurunca kalın bir buzdan duvar yerden adeta fışkırarak aralarında tek seferlik bir bariyer oluşturdu. Bir kaç saldırı hamlesini daha buzdan bariyerlerle engellemeye çalışan Loki artık bu minik böceğin de can sıkıcı olmaya başladığını düşünerek tamamen Stark'a yöneldi.

Bu hızla kendisine saldırmasını beklemediği çocuğu karşısında bulunca hafifçe panikleyen Tony'nin yardımına yetişti Steve. Loki'nin savurduğu buz gibi yumruğunu daha havadayken yakalayarak Tony'nin yüzüyle henüz buluşmadan yönünü saptırmayı başarınca Loki bu kez Steve'e odaklandı.

Yüzbaşının çelik gibi reflekslerle savunmaya çekilmesini fırsat bilen Tony nefes nefese kalmış Strange'in yanına uçarak "Büyülenmiş demiştik değil mi?!" diye soludu aceleci bir şekilde. "Herhangi bir öneriniz var mı doktor?!"

Loki'nin savurduğu yumruklardan biri kendilerine doğru keskin buz okları fırlatırken Strange'in büyüsü onları daha havadayken minik, saydam kelebeklere çevirdi.

"Uhh... Kafa tramvası." diye yanıt verdi Stephen. Tony şaşkınlıkla bakışlarını ona dikerken, büyücü telekinezi yöntemiyle oldukça ağır görünen mermer bir barı kaldırarak Loki'ye fırlattı.

Loki son saniyede eğilip kurtulurken bar camdan dışarı uçtu, Peter binanın altından geçenleri

korumak için koca mermerin peşinden aşağıya atlayarak onu daha yere ulaşmadan yakalayıp ağ ile havada sabitlemeyi başardı.

"Bulduğun her şeyi ona fırlat!" dedi Strange. "Kafasına isabet ettirirsen 100 puan!"

"Oh bunu sevdim!" dedi Tony yerdeki büyük moloz parçalarından birini Loki'ye fırlatırken. Genç Jotun muhtemelen bir sütun parçası olan bloğu tek yumrukla paramparça ederken Strange fırlatacak başka şeyler arıyordu.

Loki'nin dikkatinin tamamen bu ikisine kaydığını farkeden Steve genç adama sessizce yaklaşmaya başladı. Loki öyle dikkat kesilmişti ki başka hiç bir şey görmüyor hatta duymuyor gibiydi. Ona iyice sokulmasının ardından kulağına eğilip olağanca gücüyle "HEY!" diye bağırdı Steve. Takip eden saniyede Loki'nin refleks olarak dönüp savuracağını bildiği yumruktan geriye eğilerek kaçtı, hemen ardından genç çocuğun tam çenesini hedefleyerek oldukça güçlü bir yumruk patlattı suratına. Loki kilitlenmiş gibi felç geçirerek çuval misali yere yığıldı.

"Kafa tramvası." diye tekrar etti Steve nefes nefese. "Umarım haklısınızdır."

Yaklaşık bir dakika kadar baygın kalan siyah saçlı ayılmak üzere yüzünü buruştururken Peter onun yanına gitmek istedi.

Ancak tedbiri elden bırakmaya niyeti olmayan Tony çocuğu kolundan tuttu ve kararlı adımlarla Loki'ye yöneldi.

Genç Jotun ayılmaya çabalarken dirseklerinin üzerinde yavaşça doğruldu, kırpıştırarak araladığı gözleri yemyeşildi. Fakat Loki etrafta olan bitenden bihaber gibiydi, burnunun ucuna dayanmış hazır halde bekleyen proton silahını ve onu kendisine doğrultmuş Tony'i gördüğünde aklı karışmış gibiydi.

"Tony?..."

Tony onun kendisini tanımasıyla rahat bir nefes alırken Peter neşeyle atıldı. "Bay Stark, işe yaradı!!!"

Loki dayanılmaz şekilde zonklayan başını tutup kalçaları üzerine doğrulurken "Ben neden buradayım?" diye mırıldandı, ardından odanın halini fark ederek "Oh, olamaz..." diye inledi.

Sözlerine nokta koyarcasına yarıldı gökyüzü. Korkunç bir yıldırım sesi herkesin irkilmesine yol açarken uzayın uçsuz bir noktasından hızla gelen bir ışık hüzmesi vurdu kulenin geniş balkonuna. Yerde hızla Asgard amblemi yanarak kazınırken, kral ayak bastı Midgard topraklarına.

Thor Heimdall'ın artık Loki'yi görebilmesi haberini alınca nefes bile almadan Midgard'a uçmuştu.

Bakışlarını kaldırmadan önce derin bir nefes aldı Thor, kendini cesaretlendirmeye çabalarcasına. Loki'nin yemyeşil gözleri çoktan kendisine kilitlenmişti bile, çekinceli ancak bir o kadar da heyecanlı bir parıltıyla dolmuştu gözleri.

İşte, beş koca senenin ardından ilk kez yeniden karşı karşıya gelmişlerdi.

Chapter 9

Tony, Thor'u beş yıl boyunca görmemişti. Onun bu zaman diliminde çok sevdiği ailesiyle birlikte toz pembe, sakin ve sıkıcı bir hayat geçiriyor olması gerekiyordu. Bir 'tanrı'nın aksine Thor'un çok basit istekleri vardı, kolaylıkla mutlu edilebilir bir yapısı vardı. Adeta haddinden büyük bir yavru köpek gibiydi, yemek ve sevgi için yaşıyordu. Öte yandan, tanıdığı kadarıyla Loki ona ihtiyacı olan her şeyi fazlasıyla verebilecek potansiyele sahipti.

Kısacası, Thor'un bu kadar çökmüş, bu kadar yıpranmış, bu kadar üzgün görünmesi için hiç bir geçerli sebep olmamalıydı.

Thor'un Loki'ye diktiği gözleri ıslanmamıştı ancak sarışının gözyaşlarını içine akıtarak ağladığını seziniyordu Tony. Yıldırım tanrısının Mjolnir'i kaldırarak Loki'ye doğrultmasıyla sessizce aradan çekildi demir adam. Loki'nin yüzündeki aklı karışmışlık ifadesi de yerini derin bir kedere bırakmış, siyah saçlının yüzüne acı dolu bir gülümseme oturmuştu.

Son beş yılda neler yaşanmıştı öyle?

Mjolnir yavaşça elektriklenmeye başlayınca aklındaki soruların sadece kendisini rahatsız etmediğini farketti Tony. Ancak bu çiftin arasına girebilecek kadar yürekli olan tek kişi, anlaşılan, Peter'dı.

"Thor, onu uyandırdık!" diye atıldı genç kahraman, onun Loki ile arasına girerek. "Her ne olduysa önemi yok, çünkü onu uyandırdık! Ne yapıyorsun?!"

"Suçunu itiraf et." diye mırıldandı Thor eşine doğru, kendi sesi ne kadar güçsüzse Mjolnir'in sesi de giderek daha da şiddetleniyordu.

"Suç mu? Kimseye bir şey olmadı ki!" diye panikledi Peter. "Bu tür şeyler olur, kötü adamlar onların beynini yıkadı diye iyi insanlar kötü şeyler yapmaya zorlanırlar. Bu onların suçu değildir!"

Loki bir adım yana kayarak eşiyle yüz yüze geldiğinde dimdik duruyordu. "Ben, Laufey oğlu Loki..." diye başladı konuşmasına. Peter da dahil olmak üzere herkes başını çevirip ona baktı, Delici mavi gözleriyle Thor da dahil. "Jotunheim kralı ve Asgard kralının eşi, bundan beş yıl önce kafamda kurguladığım bir planla Asgard'ın bir önceki kralı Odin Alfadir'i zehirli bir hançerle öldürdüm. Bunu yaparken bilincim açıktı, bıçağı ona sapladığımda öleceğini biliyordum." Thor'un bakışları bastıramadığı bir kederle gölgelenirken Loki genç ve yürekli Parker'ın omzuna dokunarak güven verircesine sıktı. "Bazı şeyler affedilemez ya da başka şekilde çözümlenemez Peter, lütfen başka bir yere git, aklında bu şekilde kalmak istemiyorum."

"HAYIR!" Peter titreyen bir sesle haykırarak tekrar Loki'nin önüne geçti, kollarını genişçe açarak ona siper olmuştu. "Bu, bu çok mantıksız! Onu öldürecek misiniz?! Kendinde olsa bile Loki neden durup dururken böyle bir şey yapsın ki?! Size mantıklı geliyor mu, sebebini hiç düşündünüz mü?!"

"Norn yasaları sonuçlarla ilgilenir, sebeplerle değil, Parker, onun önünden çekil, yoksa yapılması gerekeni uygularken senin canının yanmasını görmezden geleceğim." Thor kararlı bir şekilde Mjolnir'i onlara doğrultmaya devam ederken yakınlarda bir yerlere yıldırım düştü.

Tony her şeye hazırlıklı olarak araya karışacakmış gibi tetikte beklerken Steve de onun yanındaki yerini aldı. Ikisi de söz konusu Peter olduğunda kimseyi görmüyordu.

"En azından nedenini sor!" diye bağırdı Peter, Thor'un yargısız infazı oldukça yanlış hissettiriyor, eski bir dostu olan Loki'yi bu durumdan çıkarabilmek için çırpınıyordu.

"Bunu dinlemek zorunda değil." Loki 'Sorun değil.' diyormuşçasına ona bakarken Parker sonunda patladı.

"BEN DİNLEMEK ISTIYORUM!"

Loki derin bir iç çekerek gözlerini yere dikti. "Pekala... Ancak hikaye biraz karışık... 5 yıl kadar önce bir gece gördüğüm bir rüyayla başladı tüm bunlar. Biri... Lanetli bir ses, zihnime girdi ve bana korkunç şeyler fısıldamaya başladı, sevdiğim ve sahip olduğum herkesi ve her şeyi işkenceyle öldürüp yok edeceğini söyleyip duruyordu. Onu aklımdan çıkartmaya, görmezden gelmeye çalıştım ancak... Ancak delirmiş olmaktan da ölesiye korkuyordum. Thor'a anlatamadım... Anlatamadım çünkü delirdiğimi düşünmesini istemedim, bununla başa çıkabileceğimi düşündüm..."

Loki kuruyan boğazını ıslatmak için güçlükle yutkunarak devam etti. "Bir noktadan sonra işler ciddileşmeye başladı çünkü fısıltılar benimle konuşmaya, düşüncelerime cevap vermeye, rüyalarımı manipüle etmeye hatta... hatta uyanıkken halüsinasyon görmeme sebep olmaya başladı. Bana sürekli Thor'u katlettiğini gösteriyordu... Onu daha fazla göz ardı edemediğimde bana kim olduğunu ve bunu neden yaptığını açıkladı..."

"Kim?!" Thor'un sakin tutmaya çalıştığı sesi kontrolsüzce yüksek, öfkeli ve şaşkındı. "İsmi Thanos." diye yanıtladı Loki devam etmeden önce. "Bence, bence tamamen aklını kaçırmış. Bana diğer diyarlara yaptıklarını gösterdi. Bir ordusu vardı, büyük bir ordu... Gezegenleri yok edip düzeni sağladıklarına inanan bir ordu... Thanos çok, çok güçlüydü ve benim erişebileceğim bir nesneyi istiyordu. Thor'a yine bir şey söyleyemedim..." Yemyeşil gözleri Thor'unkilerle buluştu bir anlığına. Sarışının yüzündeki afallama ve şaşkınlık her halinden belli oluyordu. "Çünkü... Eğer yaşadıklarımın en küçük kısmını bile anlatsam beni korumak için tüm orduyu toplayıp Thanos'un peşinden gidecekti." Gururlu ancak bir o kadar da acı dolu bir gülümseme yayıldı sımsıkı kapalı dudaklarına. "O sırada çok da iyi durumda değildi, daha yeni ölümcül yaralar almışken onu bu kadar güce sahip olan Thanos'un önüne atamazdım. Onu korumak istiyordum.Tıpkı onun bana yaptığı gibi, ben de onu korumak, ne pahasına olursa olsun, ne olursa olsun onu korumak istiyordum. Bu ona ihanet etmek anlamına gelse de..."

Loki nemli gözlerini hafifçe kaldırıp Thor'a baktığında onda da taşların yerine oturduğunu hissedebiliyordu.

"Böylelikle bir anlaşma yaptık." diye özetledi. "Thor ve Asgard'a karşılık olarak benden istediğini yapacaktım. Ve tabii yanına ulaştığımda onu gebertecek, bu tehditten sonsuza dek Asgard'ı temizleyecektim. Bu kadar." Loki boğazını temizleyerek hafifçe yumruklarını sıktı, sesi titremeye başlamıştı. "Eğer Thor kral olursa Asgard'ı bırakıp peşimden gelemezdi. Çok, çok üzgünüm. Ben, onu korumaya çalışıyordum. Onu koruyabilmek için kendi hayatımdan da vazgeçmiştim, hayatta kalabilsem bile asla geri dönemeyeceğim bir yola girecektim fakat Thor iyi olacaktı."

"Planın bu muydu?!" diye inledi Thor. "Beni Asgard'a mahkum ederek karnında bir bebekle, böylesine tehlikeli birine, cehennem gibi bir yere gitmeye nasıl cüret ettin?!"

"Bilmiyordum!!" Loki artık alenen ağlamaya başlamıştı. "Bir bebek taşıdığımı bilmiyordum!! Bu yüzden ölüm fikrini kucaklayarak gittiğim o yerde ölüm en büyük korkum oldu. Bebeğimi korumak için elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra onun uzay zaman sıçrayışı yapabilecek dayanıklılığa ulaştığını hissettiğimde, onu benden çok daha iyi koruyabileceğini düşünüp yanına yolladım."

Thor da diğerleri gibi hikayeyi sindirebilmek için bir kaç dakikalık sessizliğe ihtiyaç duyduktan sonra "Loki, sen neden gelmedin?" diye sordu, sesi zayıftı.

"Neden gelmeliydim ki?" diye mırıldandı Loki. "Oğlumun gözleri önünde Asgard meydanında küçük düşürücü hakaretlerin ardından infaz edilmek ve geride ona bu korkunç anıyı bırakmak için mi?"

Haklıydı. Ve Loki'nin haklı olduğunu bilmek Jodmungard zehri yutmak gibi hissettirmişti Thor'a. Şimdi bile genç Parker olmasaydı Loki'yi dinlemeden onu zincire vurup Asgard'a sürükleyecekti.

"Ve sonra.." Loki burnunu çekerek hikayeyi toparlamaya çalıştı, canını en çok yakan detayları geçiştirdi. "Çocuğun gittiğini öğrenince Thanos delirdi, bunun hıncını da benden çıkarttı. Hatırlayamıyorum, en son bir şeyler aradığından bahsediyordu, sonrasında gözlerimi açtığımda buradaydım."

"Aradığı sey zaman taşı olabilir mi?" diye sordu Strange arkasından. "Sanki onunla ilgileniyor gibiydin."

Loki hırpalanmanın ve içinde bulunduğu durumun ağırlığının altında çökmeye başlamıştı. Gözlerini sıkıca kapatarak baş dönmesinin geçmesini bekledi. Biri beyniyle oynamış gibiydi. Sanki anıları gidip geliyor zihni bir aşırı dolup bir boşalıyordu. Şu durumdayken düşünmek inanılmaz derecede zorluyordu zihnini. "Ben... yapamayacağım.." Loki alnında biriken terleri elinin tersiyle silerken Peter yanına gelip onu kontrol etmek istedi. Genç adam elini onun omzuna koyduğu anda Loki onun kucağına yığılarak hareketsiz kaldı.

Herkes panikledi.

Ancak kimse Mjolnir'i bir kenara fırlatıp Loki'ye koşan Thor gibi korkmamıştı.

Loki'nin bembeyaz yüzü ifadesiz bir şekilde sabitlenmişken Thor diz çökerek onu kendi kucağına aldı. "Oh, Loki..." diye inledi sarışın. "Loki... Bilmiyordum... Bilmiyordum yemin ederim ufacık bir fikrim bile yoktu." Onu özlemle göğsüne bastırırken bedeninin nasıl küçüldüğünü, kemiklerinin nasıl avcuna oturduğunu farkedince düğümlenen boğazındaki yumruyu güçlükle yuttu, kendinden utanıyordu.

Hatta kendinden iğreniyordu.

Vicdan azabının en ağır hali çökmüştü göğsüne, altında eziliyor, kendine vurmak, dövünmek istiyordu.

Herkes onunla ilgilenirken Strange Loki'nin beraberinde getirdiği sopayı alıp incelemeye bâsladı. Çok geçmeden üstündekinin zihin taşı olduğunu anladığında derin bir nefes aldı ve korktuğu şeyin başına gelmekte olduğunu farketti. Biri taşları topluyordu...

"Zihin taşıyla kontrol altına alınmış." dedi Strange arka plandaki sessizliği bozarak. "Muhtemelen aklı karışıktır ve zihinsel olarak iyi bir durumda değildir, beyninin dinlenmeye ihtiyacı var, bırakın uyusun."

Steve genç doktora dönerken Strange endişeyle kaşlarını indirdi. "Biri sonsuzluk taşlarını topluyor."

"Peki bu ne anlama geliyor, doktor?" diye sordu Steve, parçaları birleştirmeye çalışıyordu.

"Thanos her kim ise, barış dolu planları yok demektir." diye mırıldandı Strange. "Taşların gücü tüm evreni yok edebilir."

"Her neyin peşindeyse bunu asla başaramayacak." diye hırladı Thor. "Onu bulup paramparça edeceğim, evrende en ufak bir zerresi bile kalmayacak."

Thor'un öfkesi büyüktü, ancak Strange'in endişelerinin de ondan aşağıya kalır yanı yok gibiydi. Yine de sessizliğini bozmamıştı ki "Önce Loki ile ilgileneceğim, ardından o piçi bulup geberteceğim." diye devam etti Thor. "Heimdall, bizi hemen yanına al."

Chapter 10

Bifrost'un ışınları Thor ve Loki'yi hızla gökyüzüne çekip kaybolurken Tony karanlık uzaya gözlerini dikmiş bakan Strange'e hitaben "Şu bahsettiğin sonsuzluk taşları da ne?" diye sordu.

"Ah..." Strange hafifçe ellerini sallayarak küçük bir ilüzyon yarattı havada. Renk renk parlayan 6 tane nokta oluştu gökyüzünde. "Sonsuzluk taşları tüm bu evreni oluşturan kadim bir güçtü. Evren yaratıldıktan sonra bu taşların her biri evrenin bir köşesine savruldu. Hepsi bir aradayken yeni bir evren yaratabilecek ya da evreni yok edebilecek kadar güçlüler... Uzay taşı, Gerçeklik taşı, Güç taşı, Zihin taşı, Ruh taşı ve..." Strange boynunda asılan zaman taşını da ortaya çıkarttı. "Zaman taşı.. Her biri ayrı ayrı isimlerini aldıkları olguları kontrol edebilirler. Bir araya geldiklerinde yapabilecekleri şeyleri düşünün. Ve sonra bunların hepsini elinde toplayan birinin neler yapabileceğini..."

"Sikeyim." diye mırıldandı Tony, Steve ise ona diline dikkat etmesini söyleyemeyecek kadar afallamıştı.

...

Uzayın derinliklerindeki devasa gemide aceleci adımlarla ilerleyen biri vardı. Ebony Maw efendisinin ihtişamlı taht odasına girerek saygıyla başını eğdikten sonra "Yüce efendimiz." diye başladı. "Zaman taşını buldu, ancak zihin taşının etkisinden kurtulmayı başardı."

"Anlıyorum..." Thanos ayağa kalktı ve yavaşça yaklaştı tahtının karşısında büyük bir standın üzerinde duran devasa metal eldivene. "O halde kendimiz yapmamız gerekecek."

...

Thor'un kucağında bifrost'un rengarenk ışık tünelinden yukarıya doğru uçtuklarını belli belirsiz gördü Loki. Sonrasında ışık dağıldığında tanıdık bir yerde olduğunu farketti. Sonunda, Asgard'a ulaşmışlardı.

Kendine geldiğinde Thor'a çevirdi gözlerini, şaşkın, çekingen ve korkmuştu.

Onun iri, yeşil gözlerinde bifrost'un rengarenk yansımalarını izlemeyi nasıl da özlemişti Thor. "Yere inmek ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. Loki evet anlamında başını sallayınca da onu yavaşça yere indirdi. Bifrost kapandığında Loki sanki etrafa bakması yasakmışçasına gözlerini yere dikti. Burada böyle durmak, beş yıl boyunca o cehenneme katlanmaktan çok daha zor hissettirmişti. Neredeyse ağlayacaktı. Kendisine doğru gelen adım sesleriyle refleks olarak başını çevirip o yöne bakan Loki karşısında duran Frigga'yı gördüğünde vicdan azabı ve derin bir kederle ezildi adeta. Kraliçe'nin bakışlarındaki o değişim tek bir bakışta içine içine işlemişti. Bunu o yapmıştı, Loki'nin yüzünden annesi kadar sevdiği bu kadının yeşil gözleri hüzün ve kederle gölgelenmişti. Loki onu biricik eşinden kopartmış içinde bulunduğu durumu büyük bir kaosa sürüklemişti, nasıl olmasındı. Loki onun yerinde olsa kendini bir ömür boyu affetmezdi. Bu gerçek düşündüğünden daha da fazla yakmıştı canını.

O düşüncelerinde boğulurken Frigga yeniden ona doğru yürümeye başladı. Utançtan kraliçenin yüzüne bile bakamayacak durumda olan Loki ise ıslanmış gözlerini yere dikmiş, kraliçenin ağzından fışkırmasını beklediği kötü sözleri ve hakaretleri bekliyordu.

"Sonunda döndün." diye fısıldadı kraliçe titreyen bir sesle. "Sonunda yine buradasın Loki'm.."

Beklediğinin aksine sıcacık sözcüklerle karşılaşan Loki şaşkınlıkla başını kaldırıp Frigga'ya

baktığında kraliçe kollarını açmış, yaşlı gözlerle kendisine gülümsüyordu.

Derin ancak kesik kesik nefesler aldı Loki. Rahatlamanın etkisiyle göz pınarlarından dökülen yaşlarını elinin tersiyle silip geniş bir gülümsemeyle kraliçesine koştu, onun kendisini bekleyen kollarına atıldı.

Hıçkırıkları kraliçenin omzundaki kumaşta boğulurken "Özür dilerim." diye ağlıyordu Loki. "Özür dilerim, bana iyi davranmanızı haketmiyorum ben."

"Şşşhhhh... Böyle konuşma..." diye fısıldadı Frigga onun kirli saçlarını büyük bir özlemle okşarken. "Yeterince acı çekmedin mi?"

Loki'nin hıçkırıkları durulana dek öylece bekledi Frigga. Sessiz, tepkisiz...

Ona ağlamamasını söylemedi.

Ona kendini toplamasını söylemedi.

Ona yaptıklarının bir krala yakışmadığını söylemedi...

Yalnızca Loki'yi sımsıkı sardı ve genç çocuk tüm acısını akıtıp rahatlayana dek ona destek oldu.

Loki'nin gözyaşları duruldüğunda siyah saçlı Frigga'nın kucağından ayrıldı ve doğrularak ıslak gözlerini sildi.

"Kahlder'i görebilir miyim?"

Frigga onun gözlerine özlemle bakıp yüzünü örten saçları kulağının arkasına iterken olumlu anlamda başını salladı. "Seni bekliyordu zaten." diye fısıldadı kraliçe titreyen bir sesle.
Loki kendisine yolu göstermelerini beklemeden önden önden ilerlemeye başlamıştı ki Frigga onun hafifçe topalladığını farketti. Aynı şeyi Thor da fark etmiş olacak, onu durdurup kucağına aldıktan sonra yola devam etti.

...

Devasa ahşap kapıların önüne geldiklerinde Thor Loki'yi indirdi kucağından. Bir adım gerileyen sarışın, onu içeri girmesi için yüreklendirirken Loki kapı kulpuna uzandı, derin bir nefes aldı ve tek hamlede iki kanadı da ardına kadar açarak içeri girdi.

Minik Kahlder'in elinde tüy bir kalem, önünde parşomen ve mürekkep hokkasıyla kendi boyutlarına uygun bir masada oturmuş mürebbiyesinin yardımıyla okuma öğrenmeye çabalıyordu. Kapının açıldığını duyunca refleks olarak başını kaldırıp annesi ile karşılaşınca elindeki kalemi düşürdü. Gözleri neşeyle büyürken "ANNE!" diye bağırarak fırladı koltuğundan, Loki dizlerinin üstüne çökmüş, kollarını açmış onu bekliyordu.

Minik Jotun kucağına atladığında gözyaşlarına hakim olamadı Loki. Onu sımsıkı sarıp sapsarı saçlarının kokusunu derin derin içine çekiyor, onu öpüp kokluyor ve hıçkırarak ağlıyordu.

Ikilinin bu hali Frigga'yi ve içerideki mürebbiyeyi de gözyaşlarına boğarken Thor yanan gözlerini saklamak için burnunu çekerek bakışlarını çevirdi.

"Ağlama anne." dedi Kahlder geri çekilip annesinin gözyaşlarını silerken. "Artık buradayız, artık kurtulduk."

Kızarmış burnunu çekerken genişçe gülümsedi Loki. "Evet, kurtulduk, artık burada güvende

olacağız."

...

Loki, Kahlder ile doya doya vakit geçirdikten sonra Frigga onun omuzlarını kavrayarak minik Jotun'a hitaben "Anne bugün çok yoruldu." diye gülümsedi. "Şimdi biraz dinlenmeli ve kendiyle baş başa zaman geçirmeli. Sonrasında yeniden buluşabilirsiniz, tamam mı?"

Kahlder annesinin gözlerine baktı uzun uzun, sonrasında onaylarcasına kafa salladı ve Loki'yi götürebilmeleri için geri çekildi.

...

Thor ve Loki'ye ait odaya girdiklerinde kraliçe kapının eşiğine kolunu uzatarak henüz içeri girmemiş olan oğlunu engelledi. "Yalnızca ben olacağım." dedi Frigga. "İşimiz bitene dek git ve başka bir şeyle uğraş."

Thor anlam veremese de annesine duyduğu sonsuz güvenin de etkisiyle boyun eğdi ve kapının yüzüne kapanmasına izin verdi.

Frigga odaya geri döndüğünde Loki çoktan banyoya geçmiş, kıyafetlerini sıyırarak çıkartmaya başlamıştı.

"Beni böyle görmesine izin vermediğiniz için minnettarım." diye mırıldandı Loki, Frigga dehşet içinde onun sırtındaki izlere bakarken. Kraliçe, Loki'nin vücudundaki izleri kapatmak için bir çeşit büyü kullandığını hissetmişti, ancak durumun bu kadar kötü olacağını asla tahmin edemezdi. Güçlükle yutkundu kraliçe. Bu izlere bakmak bile içini bir tuhaf ediyorken onda bu yaraları açan işkenceleri düşünmek korkunç hissettirmişti.

"Sana bunu ne yaptı, Loki?" diye inledi Frigga, bir taraftan izlerde hafifçe parmaklarını dolandırıyordu. "Nasıl bir canavar bu?"

Loki ise dalgınlaşmıştı, sözlü bir cevap vermedi. Kraliçe'nin istediği bilgiyi alabilecek kadar yetenekli olduğunu biliyordu, anlatırken tekrar o anları yaşamak istemedi.

Genç Jotun çırılçıplak soyunduğunda durumun ne kadar vahim olduğu daha da net görülüyordu. Frigga iyi bir şifacıydı, iyileştiremeyeceği hiç bir yara yoktu, ancak bu fiziksel yaralardan çok daha derin çok daha acı verici izler olduğunu biliyordu.

Loki akan suyun altına girdiğinde Frigga yumuşak bir lifi sabunla köpürtüp usulca siyah saçlının tenini ovmaya başladı. Loki'nin sesi çıkmasa da kızarmış ve yer yer morarmış teninin üzerinden her geçtiğinde derinin altındaki kasların gerildiğini hissediyordu. Frigga onu iyice temizlediğinden emin olduğunda saçlarını yıkamaya başladı.

...

Banyodan çıktıktan sonra Frigga onu hemen yatağa yönlendirdi. Beline sarılı bir havluyla sırtüstü uzandı Loki. Frigga başucunda ayakta duruyordu.

Loki gözlerini kapatıp kendini ona teslim ederken Frigga ellerini Loki'nin şakaklarına yerleştirdi. Siyah saçlı yavaş yavaş gözlerini kapatırken Frigga onun savunmasız kalan zihnine girdi. Fiziksel yaralarını iyileştirirken bir yandan bu yaralara sebep olan şeylere bir bir tanık olmak yüreğini dağlıyor olsa da devam etti şifacı kraliçe. En sounda Loki'nin bacağının aksamasına sebep olan o olaya denk geldiğinde kanı çekildi Frigga'nın. Karanlık bir büyü kullanarak Loki'nin bedeniyle arasındaki bağı geçici olarak koparak zavallıyı kendi bedenine hapsetmişlerdi. Loki görebiliyor,

duyabiliyor ve hissedebiliyordu, ancak hiç bir tepki veremiyordu. Askerlerden biri cansız bir kuklaya dönüşmüş çıplak bedenini kavrayıp düz, masa benzeri bir zemine fırlattı. Loki kıpırdayamadan yatarken iri bir gölge belirdi tepesinde, çıplak bacağına büyük ellerinden birini koyup hafifçe sıktı etini...

Frigga'nın şokla irileşmiş gözleri yaşlarla dolup taşıyordu. Oh, zavallı Loki'nin dokunmaya kıyamadığı bedenini kirletmişlerdi. Hem de defalarca ve defalarca. Siyah saçlı yavaş yavaş kendine geldiğinde çırpınmaya çalışmasını gülerek karşılıyorlar, ya büyüyü tekrarlıyor ya da bir kaç kişinin de yardımıyla dönüşümlü olarak işi bitiriyorlardı. Frigga Loki'nin karnında bir yerlerde yırtık olduğunu ve bacak kaslarını etkileyen şeyin de bu olduğunu farkettiğinde tam da buna sebep olan şeyi izlemekteydi. Thanos'un eflatun teni gözlerinin önüne geldiğinde kraliçe inanılmaz bir kin ve nefretle ezberledi bu korkunç suratı.

Zamanı geldiğinde onu darmadağan edecekti, yemin etti, bu yüzü asla unutmayacaktı.

Hissettiği acının etkisiyle Loki'nin kafasının içinde çığlık çığlığa ağladığını duyabiliyordu Frigga ve hiç bir şey yapamamış olmak içini parçalıyordu. Ölmek istediğini haykırıyordu siyah saçlı. Bilincini yönlendirmek adına Thor'a ait mutlu anıları gözünde canlandırmaya çabalıyor, ancak bu yaşadığı korkunç şeyi baskılayamıyordu. Kanaması bacaklarından aşağıya süzülürken, kasları her darbeyle daha da zorlanıp koparken, Loki'nin ifadesiz gözlerinden süzülen yaşlardan başka verebildiği hiç bir tepki yoktu.

Frigga bu korkunç anılardan onu sonsuza dek temizlemek istedi. Loki'nin şakaklarını daha sıkı kavradı ve onu yaşananlardan kurtaracak büyü mısralarını mırıldanmaya başladı. Büyü işe yaramaya başlamıştı ki Loki ani bir refleksle onun elini yakaladı ve "Lütfen, hayır." diye mırıldandı. "Öfkem yaşadıklarımdan besleniyor, onları benden almayın."
"Loki..." Frigga hıçkırıklarını boğmaya çabalarken, büyüyü yarıda kesti. "Seni koruyamadık... Şu anda bizi affetmeni istemekten bile utanıyorum oğlum... Bu yaşadıklarını telafi edebilmenin bir yolu yok. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sizin suçunuz yok." dedi Loki yumuşak bir sesle. "Tuzağa düştüm.. Bunun için sizi nasıl suçlayabilirim? Tüm yaptıklarımdan sonra belki de bunu haketmiştim bile."
"Hayır, hayır! Böyle söyleme, Loki, sen nasıl bunu düşünebilirsin?!" diye inledi Frigga yaşlı gözlerle, bir yandan ellerini onun bedeninde aşağılara indirip yaralarını iyileştirmeye başlamıştı.

"Kraliçem.. " Loki hafifçe mırıldanınca Frigga hemen başını kaldırıp ona baktı. Loki'nin şimdi bile acı çektiği görünüyor olsa da genç Jotun gülümsemeye çabalayarak "Kahlder'e baktığınız, onu koruyup kolladığınız için teşekkür ederim." diye devam etti. Muhtemelen Kahlder'e sarıldığında oğlunun anılarını da görmüş, onun Thor ile yaşadıklarına da bizzat şahit olmuştu.

Frigga'nın yeşil gözleri yeniden yaşlarla doldu, işini bitirdiğinde uzanarak Loki'nin alnına yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Senin yokluğunda Thor da oldukça yıpranmıştı, Loki. Bunları daha sonra konuşabilirsiniz ancak şimdi biraz uyuyacaksın." diye fısıldadı kraliçe, Loki'nin gözleri hafifçe yarılanıp kapanırken. Büyü etkisini göstermeye başladığında kraliçe onun üzerine ince bir örtü örerek sessiz adımlarla çıktı odadan.

Oğlu, kapının arkasında onu bekliyordu...

Chapter 11

"Durumu nasıl?" diye sordu Thor, sesi biraz endişeli, biraz çekingendi.

"Yaraları derin." diye mırıldandı Frigga. Thor'un dişlerini gıcırdatışını duydu hemen arkasından. "Elimden geleni yaptım. Şimdilik durumu iyi ancak, tramvatik yaralar aldığını ve güçsüz düştüğünü unutma. Bir kaç gün ona kendini toparlaması için izin ver."

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu yıldırım tanrısı.

Frigga olumsuz anlamda başını salladı. "Uyuyor."

...

Gece çökeli bir kaç saat olmuştu. Loki bir kaç saatlik zihinsel dinlenmenin ardından uyanır uyanmaz oğlunun yanına koşmuş, ikili tüm bir günü birbirlerine sokularak, sarılıp yatarak, oyunlarla, hikayelerle günü bitirmişlerdi. Şimdi Loki onun uyuduğu geniş yatağın başucuna çökmüş, ay ışığı minik oğlunun yüzünü aydınlatırken onun sarı saçlarını okşuyordu.

Nornlara şükürler olsun, onunla tekrar buluşabilmişti, onu tekrar kucağına alıp öpüp koklayabilmişti...

Oğlunun derin uykuya dalmasını takiben Loki yorgun gözlerini odada dolandırdı. Burası kendi yeri değildi, Thor'un yanına gitmesi gerekiyordu.
Hafifçe sendeleyerek kalktı ayağa. Odadan çıkmadan önce dönüp bir kez daha baktı minik bebeğine. Hala burada olduğuna inanamıyordu.

Kahlder'in odasına pek de uzak olmayan yatak odasına girmeden önce duraksadı Loki. Üzerinden beş yıl geçmişti. Bu odada birlikte mutlu ve huzurlu geçirdikleri son günden beri beş yıl...

Her şey eskisi gibi olabilir miydi? Öyle olmasını istese de Loki buna pek ihtimal vermiyordu. Şimdi bile hayatta olması bir mucizenin gerçekleşmesi gibiydi, Loki ikinci bir mucize isteyecek kadar yüzsüzleşemezdi.

Kendisi Odin'in katiliydi. Bu kadar. Geri kalan tüm sıfatları bunun altında ezilip yok olmuşlardı.

Yine de bu odaya girmekle yükümlüydü. Eğer içeri adım atarsa Thor ile yalnız başına yüzleşeceği bir gece olacaktı. Keşke geri dönüp Kahlder'in odasında bir yerlere saklansaydı, şimdi yalnızca bunu istiyordu.

Derin bir iç çekerek girdi Loki odaya. Thor camın önünde ayakta duruyor, gökyüzünü izliyordu. Loki sesini çıkartmadı, kapı arkasından hafif bir sesle kapandıktan sonra gidip sessizce yatağına oturdu, yıllar sonra ilk kez yumuşak bir zeminde yatacak olma fikri bile heyecanlandıramamıştı siyah saçlıyı. Thor ile yüzleşme fikri onu çok korkutuyordu.

O sırtı dönük, sessizce kendine ait tarafta otururken yatak kıpırdadı, Thor da sessizce yatağa oturdu.

Tek bir ses bile yoktu odanın içinde, sanki ikisi de nefeslerini tutmuş birinin konuşmaya başlamasını bekliyordu.

Dayanılmaz sessizliği ilk bozan, beklendiği gibi Thor olurken, Loki onun bu sakin sesini duymayı da ne kadar özlediğini farketti.

"Sen gittiğinde aklımı kaçıracağımı düşündüm." diye mırıldandı sarışın. "Yıllarca bunu neden yaptığını anlamaya çalıştım, neden benden kaçtığını, neden babamı öldürdüğünü, neden bu hale geldiğimizi..."

Loki cevap vermedi, Thor'un sözleri bir soru hissi vermemişti.

"Sonra öldüğünü düşündüm." diye devam etti Thor, karşılık beklemeden. "Bu bana daha da büyük bir acı vermeye başladı. Çünkü ne seni affedebiliyordum ne de senden vazgeçebiliyordum, beni arafta bıraktın,hiç bir şey söylemeden ciğerime bir bıçak saplayıp kayıplara karıştın..."

Loki derinlerden gelen bir hıçkırığı boğmak için dudaklarını ısırsa da gözlerinin yaşarmasına engel olamamıştı. Yaşlar minik inci taneleri gibi pürüzsüz yanaklarından süzülürken Thor devam etti içindekileri dökmeye.

"Ve sonra öğrendim ki, benden kaçırdığın tek şey yalnızca kendin değilsin... Bir bebeğimiz var ve benim bundan bile haberim olmadı."

Loki halen sessizce sırtı ona dönük bir şekilde otururken "Bundan senin de haberinin olmadığı yeni öğrendim, evet. Ama Loki, bir düşünsene, benim yerimde olsan kendini affedebilir miydin?" diye sordu Thor.

Güçsüz bir ses "Hayır..." diye fısıldadı karşılık olarak. Ardından Loki ona bakmadan kalktı, özür dileyerek apar topar odadan kaçmaya niyetleniyordu ki sert ayak seslerinin kendisini kovalamaya başladığını duydu. Bir kaç saniye içinde onu kolundan yakalayan Thor sertçe kendine çekip siyah saçlıyı kucağına hapsedince Loki şaşkın bir şekilde kalakaldı.

"Sensizlik beni bu denli delirtmişken yine nasıl benden uzaklaşmayı düşünebiliyorsun, aklım almıyor..." diye mırıldandı sarışın, onun kulağına doğru.

Loki gözlerini kaldırıp onun yüzüne bakmaya gerek duymamıştı. Sarışının sözlerindeki sıcaklık ve özlem onu güçlü kollarından daha da sıkı sarmıştı ve Loki daha fazlasını isteyemezdi. Kollarını onun geniş gövdesine dolayarak yüzünü omzuna bastırıp ağlamaya başladı.

Onu özlemişti...

Onu öyle çok özlemişti ki...

"Bir daha bir araya gelemeyeceğiz diye öyle korkuyordum ki." diye ağladı siyah saçlı. "Hayatımı bağışladın, şimdi ruhumu da bağışlıyorsun, yine rüya görüyor olmaktan korkuyorum Thor!"

"Hayır, hayır, hayır, şşhhhh..." Thor onun saçlarını okşarken sırtından güven verircesine kavradı Loki'yi. "Rüya falan değil... Loki... Senin için Norn kanunlarına karşı geldim, önemli değil. Eğer gerekirse tüm diyarların kanunlarını bile hiçe sayarım. Gerekirse bedel ödemeye de hazırım, yeter ki, lütfen, bir daha beni asla bırakıp gitme."

Loki daha sıkı yapıştı Thor'un bedenini saran kumaşlara. "Asla- asla gitmeyeceğim! Beni asla bırakma, lütfen, benden asla vazgeçme."

"Bir daha asla..." diye inledi Thor. "Ikimiz de yaşlı ve huysuz ihtiyarlara dönene dek, seni asla bırakmayacağım."

Loki yanağını yasladı sarışının omzuna. Hayatının sonuna dek bu şekilde kalmak istiyordu, son nefesini bu kollarda vermek istiyordu, mutluluğu da acıyı da hüznü de bu kollarda paylaşmak istiyordu. Thor'a ait olmak istiyordu, Thor ona ait olsun istiyordu...

"Ayrıca, bana öyle bir hediye verdin ki..." diye fısıldadı Thor. "Dokunana dek ona ne kadar ihtiyacım olduğunu farketmediğim bir hediye... Senin güzel bakışlarını, kişiliğini ve iyi kalbini almış, paha biçilemez bir can... Oğlum.. Benim oğlum, Kahlder..."

Loki onu korumak için yapayalnız göğüs germek zorunda kaldığı tüm zorlukları hatırlarken Thor ellerini onun yanaklarına götürerek başını kendine doğru kaldırdı. Başparmakları genç Jotun'un yanaklarını okşarken "Kutsal." diye mırıldandı yıldırım tanrısı. "Böyle bir canlıya hayat verebilmek, kutsal..."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra Loki'nin gözlerinden yuvarlanan yaşları usulca sildi. "Ağlama Loki. O, sana yaptıklarının hesabını kat kat ödeyecek... Ve ardından, biz... Sen, ben, Kahlder ve tüm Asgard, huzur içinde yaşayacağız. Seni ve oğlumuzu her şeye karşı koruyacağım, bir daha asla halkından başka bir şey düşünmek zorunda kalmayacaksın, Loki hepsi geçti."

Tüm bu kabusun sona erdiğini düşünmek Loki'yi de bir kuş gibi hafifletmişti. Siyah saçlı ona biraz daha sokularak sarıldı yeniden. "Bunun hayali bile yeterli.."

Thor hafifçe gülümseyerek "Hayır, değil." dedi. "Seni Kahlder'in peşinde oradan oraya uçarken izlemek çok keyifli olacak.."

Loki onun neyden bahsettiğini sorarcasına bakışlarını sarışının yüzüne dikince, Thor bir sır verircesine "Bifrost'u çağırabiliyor." diye fısıldadı.

"Ne?" Yeşil gözleri şaşkınlıkla irileşti Loki'nin. "Bu.. Nasıl?!"

"Başta biz de oldukça şaşırdık." diye gülümsedi Thor. "Ancak görünen o ki Nornlar zamanında yaşayan atalarımdan biri, ki o da bir Elf/Aesir meleziymiş, birebir aynı güce sahipmiş. Bifrost ve Tesseract temelde aynı şeyi sağlıyor, uzay/zaman sıçraması. Bu sebepten, Tesseract'ın gücüne maruz kaldığında Kahlder'in Bifrost yeteneği uyanmış olabilir."

Loki onun sözlerini şaşkınlıkla dinlerken Thor derin bir sesle kıkırdadı. "Bir anda yanında bitebiliyor ya da aniden kaybolabiliyor, eşyalarını hatta insanları bile kaçırabiliyor, sanırım yaramazlığı 'biraz' bana benzemiş."

Loki kendini tutamayıp gülmeye başlayınca Thor onun bu yüz ifadesini ne kadar özlediğini farketti. Bu öyle derin bir yaraydı ki özlediğini farketmek bile içini sızlatmaya yetmişti... Önündeydi, kollarının arasındaydı, artık ona istediği kadar gülümseyebilirdi, yine de Thor dudaklarındaki bu gülümsemeyi koruyamamış olmanın verdiği buruklukla yanmıştı.

O gülerken Thor ona eğildi ve susturdu siyah saçlıyı. Özlem dolu, yine de yumuşak bir öpücüktü ona verdiği.

"Seni özledim Loki... Yanımda olmanı özledim."

Loki'nin yorgun gülümsemesi karşısında "Hadi..." diye fısıldadı onu sırtından kavrayıp yatağa yönlendirirken "Uyuyalım artık, birlikte."

Genç Jotun başıyla onaylayıp yeniden yatağa yönelirken Thor da yatağın etrafını dolanıp kendi tarafına geçti. Loki ince battaniyesini kaldırdı, yatağa oturdu ve bacaklarını ileri uzatarak içeri aldı bedenini. Thor onun yastığa dağılan saçlarından başlayarak baştan aşağıya süzdü eşini. Onu burada böyle yatarken görmeyeli beş yıl geçmişti.

Beş sene boyunca soğuk bir yatakta, tek başına, uykusuz geceler geçirmiş, hayatının geri kalanının da böyle olacağına kendini inandırmışken şimdi bir mucizeyi yaşıyor gibiydi. Loki'nin yanına girdi

sarışın usulca. Gözlerini tavana dikerken Loki minik minik kıpırdanarak ona sokuldu, Thor ise dönerek kucağına sıkıca hapsetti siyah saçlıyı;

Bir daha asla bırakmayacakmışçasına.

...

Kraliçe Frigga 'müstakbel kraliçe' Sif'in odasına girdiğinde Sif uyku için hazırlanmaktaydı. Kraliçeyi karşısında bulan savaşçı sırıtmamak için kendisini zor tuttu. İşte, başlıyordu. Kraliçe gelip ona Loki'nin yakalandığını söyleyecek ve Frigga daha fazla ayak sürüyemeyeceği için evlenmelerine izin verecekti.

'Al sana yaşlı cadı.' diye geçirdi içinden. Dudaklarından dökülen ise "Buyrun kraliçem?" olmuştu kibarlıktan kırılan bir sesle.

"Haberleri aldığını farzediyorum." diye girdi kraliçe söze, sesi soğuk ve mesafeliydi.

"Loki mi?" diye yanıtladı Sif sanki bu isim yıllardır hiç aklından geçmemiş gibi. "Evet, duydum. Ne kadar da zavallı, öyle değil mi?"

Frigga tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Herneyse, evliliğinizin neden olmayacağını açıklamama ihtiyaç yok o zaman."

"Elbette kraliç- NE?!" Sif kendisine ne söylendiğini idrak ettiğinde kraliçe çıkmak için kapının kulbuna uzanmıştı. Oldukça gürültülü bir tepki veren Sif'e yalnızca başını çevirerek öylesine baktı. Sif ise apar topar onun yanına gelmişti. "İ-iyi ama kraliçem, o Jotun canavar Odin'i öldürdü! Kocanızın ve Asgard kralının katili olan bu çocuğun burada barınması mı sağlanacak?! Öldürüleceğini sanıyordum!? Üstelik de Thor ile olan evliliği bozulmadan!? Şaka yapıyorsunuz değil mi?!"

Frigga'nın çatık kaşları açıkça kendisinden rahatsız olduğunu bağırırken "Çok gürültü yapıyorsun." diye söylendi kraliçe. "Loki tüm suçlarından aklandı. Hayatının geri kalanını Asgard kralı ve Thor'un hayat arkadaşı olarak burada Asgard'da geçirecek."

"Bu bir katili ödüllendirmek olur!" diye çıkıştı Sif, nedense kraliçenin tepkisizliğinden cesaret almıştı.

"Anlamadım?!" Kraliçe birden hışımla ona dönünce kedi yavrusu gibi sindi genç kadın.
"Ne ben, ne de Thor bu konuda rahatsız değilken sen kim olduğunu sanıyorsun ki ses çıkaracak cesareti bulabiliyorsun?!"

Sif "Haklısınız, özür dilerim." diye mırıldandı.

Frigga yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle kapıdan çıkmak üzereydi ki durup yeniden ona döndü. "Bu arada Sif... Eğer Loki'ye karşı en ufacık bir soğuk davranışını sezersem, ona hafifçe bile yan bakacak olursan, seni mahvederim."

"Emredersiniz kraliçem." dedi Sif yutkunarak.

"Güzel."

Kraliçe odadan çıkar çıkmaz Sif hırsla yumruk yaptığı elini ısırarak yatağına çöktü. Hayal kırıklığını hiç bu denli yoğun hissetmemişti. "Şu kadar kalmıştı!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Nornların cezası aşağılık domuz!"

Chapter 12

Pamuk gibi bulutların ara ara kestiği masmavi gökyüzü güneş ışınlarıyla aydınlanmaya başlamışken iki sevgili de bembeyaz çarşafların içinde birbirlerine sarılmış yatmaktaydı. Frigga'nın güçlü büyüleri sayesinde 5 yılın tahribatı bir gecede yokolmuş, Loki'nin yanakları bile eski dolgunluklarına ulaşmıştı. Mutlak sessizliğin içinde sadece nefesleri duyulurken oldukça yüksek bir ses patlayıverdi odanın içine.

"GÜNAYDIN!!!"

Ikisi de adeta zıplayarak uyanırken Thor ani bir refleksle bifrost'un açıldığı tavandan üzerine düşen oğlunu havada yakalamayı başardı. Loki elini göğsüne koymuş, korkusunu bastırmaya çalışıyorken Kahlder neşeyle gülüyordu. "Heimdall sabaha kadar yanınıza giremeyeceğimi söylemişti, ama şimdi sabah oldu!"

Thor onu yatağa bırakınca Kahlder doğruca Loki'nin kucağına atladı. "Günaydın anne..."

Loki kollarını onun bedenine sararken bir taraftan sarı saçlarını öptü. "Günaydın bebeğim."

Thor'un gözleri ikilinin üzerinde dolanırken sarışın ne kadar şanslı olduğunu iliklerine kadar hissetti. Ancak kalbinin derinlerinde sızı vardı. Onlardan ayrı beş sene yaşamış olmak... Oğlunun o değerli beş yılını hiç görememiş olmak... Korkunç hissediyordu.

Bakışları Thor'un hüzünlü gözleriyle buluşunca sordu siyah saçlı "Neyin var?"

Thor derin bir nefes alarak eğildi ve Loki'nin alnına tatlı bir öpücük kondurduktan sonra onu omzuna dayadı. "Sizi çok seviyorum."

...

Bir saat kadar olmuştu...

Thor orduyu toplamış, her biriyle ayrı ayrı ilgilenirken askerlerine genel tehditle alakalı bilgi veriyordu. Onlara Thanos ve yanındaki aşağılıklar sürüsünden bahsetmiş ve genel bir hazırlık yapılmasını emretmişti.

Işi bitip taht salonuna girdiğinde Loki ayakta dikilmiş kendisini bekliyordu.

"Artık tüm ordu tetikte bekleyecek." diye mırıldandı Thor onu çekip alnından öperken. "Loki, Thanos'un bir eldiveni olduğunu söylemiştin, sonsuzluk taşları için kullanacağı."

Loki olumlu anlamda başını salladı.

"Evrende böyle bir nesneyi yapabilecek yalnızca tek bir kişi var." diye mırıldandı Yıldırım tanrısı. "Gidip neler olduğunu öğrenmem gerek."

"Hayır." Loki onu daha sıkı kavradı. "Hayır bir yere gitme, yalvarırım."

"Korkmana gerek yok Loki." diye fısıldadı Thor. "Sadece kısa bir süreliğine buralarda olmayacağım. Siz Asgard ordusunun koruması altında olacaksınız, merak etme."

Loki isteksizce bıraktı onu. "Lütfen, hızla bana geri gel."

Thor onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra onun kucağından ayrılmasına izin

verdi. "Merak etme, sen ne olduğunu bile anlamadan geri geleceğim."

...

"Anne!"

Kahlder'in kendisini çağıran sesiyle daldığı düşüncelerden silkinerek kendine geldi Loki. Sarayın arka bahçesindeki meyva ağaçlarının altına oturmuş, yine doğayla bütünleşerek içindeki endişelerden arınmaya çalışıyordu. Thor gideli hemen hemen bir kaç saat olmuştu ancak her bir dakika yüzyıl gibi hissettiriyordu.

Çıplak ayaklarıyla neşeyle çimenlerin üzerinde koşuşturan oğlu elinde bir elmayla yanına gelmişti. "Anne bak ne kadar da garip!"

Loki oğlunun uzattığı elmayı avcuna alınca onun gerçekten de garip bir şekilde tam ortasından itibaren çürük olduğunu farketti.
"Anne baksana, tam yarısı çürümüş!"

'Yarısı' sözcüğü Loki'nin beyninde bir şimşek gibi yankılandı. Bu kelimenin getirdiği korkunç ürperti tüm vücudunda dolandı.

Yarısı...

Yarısı...

Yarısını katledecek...

"Ve evrenin yarısını öldürerek, diğer yarısını kurtarmış olacağım, bana minnettar olacaklar."

Boğulur gibi bir ses çıkarttı Loki.

Lokinin yüzündeki dehşeti hisseden Kahlder endişeyle ona seslendi. "Anne?"

Thanos taşları toplama amacından bahsetmişti evet. Ancak tüm bunları söylerken Loki yarı-koma halinde yatıyordu, haliyle bunların hepsi bilinçaltına gömülmüş ve unutulmuştu.

Midgard'dakilere haber vermeliydi.

"I-iyiyim bebeğim." Loki güçlükle yutkunarak onun saçlarını okşadıktan sonra ayağa kalktı. "Burada bekle tamam mı?"

Kahlder onun arkasından şaşkın şaşkın bakarken Loki saraya doğru koşmaya başladı.

...

"Kraliçem!"

"Loki?!"

Frigga birden bire koridorda karşısına çıkan ve koşarken nefes nefese kalmış halde omuzlarını yakalayan Loki'yi görünce şaşkınlıkla geriledi.

"Neler oluyor?"

"Kraliçem, acilen Midgard'a gitmem gerek! Thanos, Thanos oradaki taşları alırsa evrenin yarısını tek hamlede yok edecek!"

"Loki sakin ol!" Frigga da onu sertçe kollarından tutarken kaşlarını çatmıştı. "Thor Nidavellir'e gitti. Oraya bifrost ile ya da telepati yöntemi ile ulaşmak imkansız. Ona nasıl haber vereceğiz?"

"Buna gerek yok." dedi Loki aceleyle. "Zaman çok değerli Kraliçem! Taşlardan birini yok edersek, o zaman tüm planı bozulacaktır. Acilen Midgard'a gitmek zorundayım!"

".... Tamam." Frigga bir kaç saniye duraksadıktan sonra başını salladı. "Kahlder ile ben ilgilenirim. Git ve oradakilere haber ver!"

...

Acil durum kodu altında buluşan Avengers ekibi Loki'nin anlattıklarını ve önerisini dikkatle dinledi.

"Dünyada taşları yokedebilecek güce sahip bir şey yok." diye kestirip attı Strange. "Ayrıca ben zaman taşının koruyucusuyum, onu korumak için gerekirse sizi gözden çıkarırım, ona dokunamazsınız."

"Elimizde iki tane var zaten." dedi Banner. "Sadece zihin taşını yok etsek?"

"İşe yarar." diye onayladı Loki. "Tek sorun bunu nerede yapacağımız?"

"Tony yapabilir misin?" diye sordu Steve. Tony olan biteni dinlerken oturduğu koltukta aşağıya kaymış, kavuşturduğu kollarıyla düşüncelere dalmıştı. "Ben yapamam." dedi Stark. "Ama yapabilme ihtimali olan biri var."

Steve mavi gözlerini onunkilerden ayırmayarak "Wakanda?" diye sordu.

Tony hafifçe başını sallarken "Orası dünyanın en izole noktası." dedi Natasha. "Olası bir savaş durumunda minimum zarar oluşturacak nadir yerlerden."

"O halde Wakanda'ya gidiyoruz." dedi Steve ayağa kalkarak.

"Sizi bilemem ancak benim burada kalıp mabedleri korumam gerek." dedi Strange oldukça ciddi bir sesle. "Buradan ayrılmıyorum."

Geri kalan herkes Steve'in yanına geçerken Tony de koltuğundan kalkmamıştı. "Birinin burada kalıp yardım etmesi gerekebilir." dedi demiradam. "Siz gidin, biz buradaki güvenliği sağlarız."

"Tony..." Steve tam ağzını açacaktı ki birden vazgeçmişçesine sustu. "Bizimkiler toparlanana kadar seninle özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Elbette yüzbaşı, lütfen." Tony kalkıp onu kapalı odalardan birine yönlendirirken Loki Scepter'i güvenli bir şekilde taşımanın yolunu tartışmaktaydı.

Kapı kapanıp gürültüyü geride bırakırken Steve gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Tony, ya başaramazsak?"

"O zaman ayvayı yedik demektir." diye güldü Stark, öyle gergindi ki Steve onun yüzünü okuyup ne kadar stres altında olduğunu hissetmişti.

"Sence durum çok mu kötü, Tony?"

Stark'ın yüzündeki gülümseme bıçak kesmişçesine kaybolurken endişeli bir ifade hakim oldu bakışlarına. "Bilmiyorum Steve." diye inledi. "Yıllardır böyle bir tehlikenin varlığına karşı hazırlık yapıyordum, ancak... Hazır olup olmadığımdan bile emin değilim."

Aralarındaki bir kaç saniyelik sessizliği bozan yine yüzbaşı oldu. "Eğer başaramazsak, bu seninle son görüşmemiz olabilir Tony." diye mırıldandı Rogers. Ardından hiç bir şey söylemedi, Tony'e doğru hızlı bir adım attı, yüzünü ellerinin arasında kavrayarak dudaklarına ani, fakat inatçı bir öpücük verdi. Ayrıldıklarında "Sakın öleyim deme." diye soludu sarışın, ardından döndü ve hızla kapıdan çıktı.

"Tamam!" Steve odadan çıkınca hararetle içeriyi toparlamaya girişti. "Dr. Banner, Sam, Rhodey, Loki ve Natasha hep birlikte Wakanda'ya gidip Zihin taşını orada yok etmeye çalışacağız. Dr Strange ve Tony burada kalacak ve bir saldırı olması durumunda New York'u koruyacaklar."

"Sorusu olan var mı?" Tony kapı eşiğine dayanmış içeridekileri izlemekteydi. "Savaş patlak vermesi durumunda oldukça yoğun cephaneliğe ihtiyacınız olacak. Rhodey, sana son dizayn ettiğim WarMachine'i vereceğim. Bruce?"

"Evet?" Banner dönüp ona baktığında Tony hafifçe sırıttı. "Hulkbuster'ı denemek ister misin?"

...

Jete son yüklemeler yapılırken Loki aracın önünde ayakta bekleyen Tony'nin yanına geldi. "Burada iyi olacak mısınız?"

Tony 'şüphen olmasın.' dercesine kendinden emin bir şekilde güldükten sonra "Buranın envanteri güçlü bir cephanelik ve iki dahi ki biri büyücü." dedi. "Karşı tarafın daha çok zeka puanına ve bir büyücüye ihtiyacı var."

Loki bu durumda bile kendisini gülümsetmeyi başaran Tony'nin omzuna dokunarak "Kendine dikkat et." diye fısıldadı. "Yoksa döndüğümde evini mahvederim."

Sinirlerinin bozulmasıyla ikisi de gülmeye başlamıştı ki Loki ileriden kendilerine yaklaşan Steve'i görünce kahkahalarını sessiz bir gülümsemeye bastırarak "En çok da onun için." diye fısıldadı. Tony'nin gözleri yüzbaşının gittikçe yakınlaşan silühetine çevrildiğinde Loki son kez onun omzuna vurdu ve Steve'in yanından geçerek jete bindi.

"Tony."

"Steve... Iyi görünüyorsun."

Nomad America kostümüyle karşısında dikilen Steve, Tony'e bakıp iç çekti. "Kendine dikkat et Tony, kahramanlığa gerek yok, tamam mı?"
"Neden, çünkü bu senin işin mi?" diye yüzünü büzüştürdü Tony.
Steve kaşlarını indirerek 'çünkü intihara meyillisin.' diye geçirdi içinden. Fakat dudaklarından dökülen sadece buruk bir "Seni hiç bir zaman affetmem." oldu.

Steve arkasını dönüp gitmek üzereyken Tony birden ona doğru atıldı. Onu bileklerinden tutup dudaklarına yapıştı Stark, geminin ön tarafında olmalarını önemsemeden. Steve haklıydı, bu son buluşmaları olabilirdi, bu son olabilirdi.
Steve bileklerini ondan kurtarınca Tony'e daha sıkı sarıldı, hiç ayrılmak istemiyormuşçasına.

"Vuhuuu, Buck buna bayılacak!" Sam keyifle bu çifti videoya çekerken Banner 'biliyordum!' dercesine camdan izliyordu. Hemen yanında Rhodey afallamış şekilde aşağıyı izlerken Natasha Sam'in ensesine küçük bir tokat yapıştırdı. "Onları rahat bırak."

Steve yukarıya, arkadaşlarının yanına çıktığında yanakları kızarmıştı. "Tek kelime etmeyin!"

Herkes gülerek yerlerine otururken Steve pilot, Natasha ise Co-pilot koltuğuna oturmuşlardı.

Jet motorları ateşlenip araç gökyüzüne yükselirken Loki'nin gözleri gece karanlığında parıldayan yıldızlara kaydı. Sevgilisi orada bir yerdeydi.

Olabileceklerin farkındaydı Loki. Acaba Thor ile yeniden karşılaşabilecek miydi? Farkında olmadan son vedasını mı yapmıştı? Dudaklarını ısırdı siyah saçlı. Hayır, Thor ona geri dönecekti. Söz vermişti. Elinde Thanos'u yenmenin anahtarıyla geri dönecekti.

...

Gecenin ilerleyen saatlerinde New York mabedinin kapısı çalındı. Sert tokmak sesi tüm binada yankılanırken çatıda oturmuş gökyüzünü izleyen Stephen tek bir el hareketiyle ağır metal kapıları büyüyle sonuna kadar açtı. Tony'i karşılayan kırmızı pelerin, demir adamı sarıp hızla Stephen'ın yanına çıkarırken "Hoşgeldin." dedi Strange. "Seni beklemiyordum."

Tony de onun yanına oturup bağdaş kurarken "Evde tek başına sıkıldım." diye yanıtladı.

"Benim arkadaşlığımın istediğin son şey olduğunu sanıyordum." diye takıldı Strange.

"Hala öyle." dedi Tony gülerek. Ardından gözlerini gökyüzüne dikti "Doktor... Thor dünyaya indiği günden beri... Burada yalnız olmadığımızı yüzümüze vurduğundan beri, bu günün geleceğini biliyordum."

Strange kısık, mavi gözlerini onun yüzüne indirdiğinde "Korumam gereken koca bir dünya, ama özellikle iki kişi var... Ancak ben hiç hazır hissetmiyorum." diye devam etti Stark.

"Böyle bir şeye hazır olamazsın." diye yanıtladı Strange. "Buna kimse hazır olamaz, en korkusuzlar bile."

...

"Geldik!"

Steve jetin burnunu aşağıya indirirken ağaçtan başka bir şey görememek Loki'yi şaşırtmıştı. Bahsi geçen Wakanda burası mıydı??

O bunları aklından geçirirken önlerindeki atmosferde altıgen şeklinde mavi bir ışık parladı ve jet hızla bu ışık kapısından geçti. Dışarıdaki yapay görünümünün aksine içeride gayet büyük bir uygarlık bulunmaktaydı. Gökyüzünden izlediği kadarıyla oldukça geniş bir araziye yayılmış Wakanda, dünyanın geri kalanından izole olmakla birlikte onlardan çok daha ileride gibiydi.

Jet açıkta bir alana indiğinde herkes kemerlerini çözüp kalktı. Tony'nin özel olarak yaptığı, enerji izolasyon sistemi bulunan çelik suitcase'i kavradı Loki. Aradaki katmanlara rağmen Scepter'in düşünceleri bozma gücünü hafif de olsa hissedebiliyordu. Bu taş kesinlikle hepsinin içinde en lanetli olanıydı.

Yavaşça alçalarak açılan kapıdan ilk çıkan Steve, onun arkasından Nat ve diğerleri takip ederken Loki grubun arkasından aşağıya indi. Karşılarında ayakta bekleyen iyi giyimli, kıvırcık saçlı koyu tenli adam kendini "Kral T'challa" olarak tanıttı, yanında duran kız ise 'Prenses Shuri'ydi. Steve aceleyle olayı üstünkörü anlatırken T'challa sabırla dinledi.

"Eğer durum buysa." diye başladı kral. "Ben ve tüm halkım sizlere yardımcı olacağız. Shuri taşı laboratuvarına götürürken biz de bu konuyu taht salonunda daha detaylı görüşelim."

Steve kafa sallarken Shuri çantayı sıkıca tutan Loki'ye yaklaştı. "Gruba stajyer çocuk mu aldınız?" diye sordu genç kız hiç çekinmeden. "Buzzzz gibiymiş."

Herkes bir ona bir de T'challa'ya bakarken "Onu garip kelimelerle taciz etme." diye azarladı genç kral.
Shuri omuz silkip Loki'yi kolundan yakaladığı gibi laboratuvarına giderken Steve "Bucky nerede?" diye sordu.

"Burdayım dostum."
Arkalarından gelen sesle Steve dönüp ona baktı, Bucky, saçları yine uzamış, yine traş olmayı ihmal etmiş ve vibranyumdan yeni bir kol almıştı. Ikili sıkıca sarıldı, "Seni özledim Buck..." diye mırıldandı Steve, hafif duygulu bir sesle. "Bu kez peşine galaksilerarası bir tehdit takmışsın galiba?" dedi Bucky, bu hüzünlü havayı dağıtmak için. "Umarım oyuk uçlu mermiler uzaylı derisini delebiliyordur."

...

"Onları koruyabileceğimden bile emin değilim..."

"Buna kimse hazır olamaz, en korkusuzlar bile."

"Seni özledim Buck..."

Chapter 13

Küçük bir kızın acı dolu çığlığı kulaklarına dolduğunda Gamora bebekliğinin geçtiği gezegende, annesinin yanındaydı. Kendisine oldukça tanıdık gelen bu ses içini ateş gibi yakarken Gamora annesinin elini bırakıp evden dışarı koşmaya yeltendi. Kapı soğuk bir uzay gemisine açılırken kendi minik bedeni de büyüdü, büyüdü şimdiki halini aldı. Sessizliği ikinci kez yırtan çığlığı duyduğunda Gamora sertçe irkildi, bu öyle güçlü bir histi ki genç kadını uykusundan uyandırmıştı.

Nefes nefese açtı gözlerini. Odasında sessiz bir şekilde yatıyordu. Fakat... Nebula'nın sesini duyduğuna yemin ede-

Küçük kız kardeşinin çığlığı yeniden kulağına dolunca Gamora yataktan fırlayıp sürekli Nebulayı 'düzenledikleri' odaya koşmaya başladı. Acaba sevgili babası(!) bu kez nasıl hasta ruhlu bir düzenleme ile kızkardeşine işkence etmekteydi?

Odadan içeri girdiğinde Nebula'yı havada asılı halde bulan kızkardeşi, yanında ayakta dikilen babasına bakıp "Neler oluyor!?" diye inledi.

"Gamora..." Thanos yavaş adımlarla onun yanına gelip elini omzuna koyduğunda içi ürperdi genç kadının. "Sana verdiğim görevi hatırlıyorsun değil mi, sevgili kızım?"

"Taşı bulamadığımı söylemiştim." dedi Gamora gözlerini ondan kaçırarak. "Bunu neden yapıyorsun?!"

Thanos yumruğunu sıkınca Nebula yürek parçalayan bir çığlık daha attı. "Çünkü bana yalan söylenmesinden hoşlanmam."

Gamora'nın koyu kırmızı gözleri kızkardeşinin çığlıklarıyla kısılırken "Bilmiyorum dedim!" diye ağladı genç kadın. "Ona işkence etmeyi bırak!!"

"Gerçekten bilmiyor musun?" Thanos onun eklemlerini kopma derecesine gelene kadar gerginleştirince Nebula çırpınmaya çabaladı, adeta can çekişiyordu. Gamora dehşet içinde olan biteni izlerken "VORMIR!" diye haykırdı. "Taş Vormir'de!"

Agzından dökülen itirafın ardından gözyaşlarına boğuldu, acıdan baygınlık geçiren kardeşinin yanına çöktü ve usulca başını okşadı.

"Bana yolu göster, sevgili kızım." diye emretti Thanos, uzay taşını kullanarak Vormir'e portal açmıştı.

Gamora yavaş yavaş kendine gelen kardeşine son bir kez baktı, geri geri yürüyerek babasının açtığı portaldan geçerken bile Nebula'yı kontrol etmek için ona bakıyordu.

...

"Sen bir şey yemez misin?" diye sordu Tony, kendisi büyük boy cheeseburgerden koca bir ısırık alırken.

"Sabah kahvaltısında hamburger yemeyecek kadar kendime saygım var." diye tersledi Stephen, bir yandan onun iştahla yiyişini izliyordu.

"Eğer dövüşeceksek yüksek kaloriye ihtiyacımız olacak." dedi Tony yarı dolu bir ağızla. "Eğer şekerin düşer ve bayılırsan kıçını tekmelemelerini izlerim ona göre."

Strange gözlerini devirirken sesli bir nefes verdi. Tony onu sinir etmeyi başarmanın verdiği hazla gülerken dışarıdan kulaklarına yansıyan bir kadın çığlığı ikisinin de dikkatini o yöne çekmişti. Stephen ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Korkunç bir rüzgar çıkmıştı, bu mevsimde anormal karşılanacak kadar güçlü bir rüzgar.

Tony kapıdan geçip dışarı çıktığında insanların belirli bir yöne doğru kaçıştığını farketti. Bir kadın kaçarken ona çarptı, Tony gözlerindeki dehşeti son saniyede farketmişti.

İnsanların kaçtığı yöne doğru seyirtti, köşeyi döndü ve dünyadışı bir araçla karşılaştı. Gökyüzünde süzülen halka şeklinde bir uzay gemisi.

İşte bekledikleri şey tam olarak bu olmalıydı. Gergin bir nefes alarak göz ucuyla Strange'e baktı Tony. Stephen bir kaç adım öne çıktı ve güçlü bir büyü yardımıyla gemiden fışkıran bu güçlü rüzgarı durdurdu. İkisi de incelemek üzere yoğunlaşmışlardı ki beyaz bir ışık hüzmesi içinde iki uzaylı gemiden dışarı ışınlandı.

"Birazdan, Thanos'un çocuklarının elinde ölerek büyük bir onura erişeceksiniz." dedi Ebony Maw, her zamanki sakin sesiyle.

Stephen ellerini birbirine vurup büyü yeteneğini aktifleştirirken Tony "Size ne olacağını söyleyeyim!" diye bağırdı. "Eşyalarınızı toplayıp defolup gideceksiniz!"

Ebony Maw sessizce onları izlerken Cull Obsidian çekicini savurarak etraftaki arabalardan birine vurdu. Kendilerine doğru yürüyen devasa yaratığa karşı üzerindeki hoodie'nin bağcıklarını sonuna kadar çekerek nano zırhını aktifleştirdi ve gözlüklerini çıkarttı Tony.

"Dünya bugün kapalı sizi aşağılık herifler."

Obsidian çekici ona fırlatırken Tony plazma toplarını aktifleştirdi ve gözleri kör eden bir ışın saldırısıyla koca yaratığı geldiği yöne geri fırlattı. Ebony Maw son sürat kendisine çarpmak üzere olan yaratığı elinin küçük bir hamlesiyle yön değiştirterek binaların arasına fırlattı. Ardından vakit kaybetmeden etrafındaki sert ve ağır cisimleri telepati yoluyla kaldırıp ikiliye fırlatmaya başladı.

Tony üzerine yağan arabalara karşı küçük güç patlamalarıyla karşılık verip onları geri fırlatırken Strange daha küçük çaplı ancak ölümcül olabilecek cisimlere karşı kalkan oluşturuyordu. Tony'nin geri fırlattığı bir jipi tek hamlede ikiye bölen Ebony Maw onları aşağılarcasına gülerken Tony Stephen'a hitaben "Ona fırlattığımız her şeyi savuruyor, şu Squidward suratlıyı kendi ellerimle gebertmem gerekecek" diye seslendi. Stephen cevap verecek zaman bulamadan roketlerini ateşleyerek ona fırladı Tony, karşısındaki uzaylı kıpırdamıyor, sanki gelip ona dokunmasını bekliyor gibiydi.

Ancak işler tahmin ettiğinden biraz farklı oldu. Arka planda kaldığı için kolayca unutulan Cull Obsidian, taşıdığı çekici ona fırlatarak Tony'i savurmayı başardı.

Yaklaşık 2-3 blok kadar.

Tony sokağın bitimindeki binanın güney cehpesinden içeri girip kuzeyden fırlayarak Central Park'ın içine düştü. Ağır zırh yumuşak toprağın içinde bir kaç metre sürüklendikten sonra durdu, Bu tip bir sarsılmanın arkasından devre dışı kalan sistemler yeniden başlatılırken Tony, Obsidian'ın ağır çekiç başını gökyüzüne fırlarken gördü.

"Hadi, hadi hadiii!" Önündeki ekranda her şeyin yolunda olduğunu görmeden roketleri başlatamıyordu, ancak tonlarca ağırlıkta bir cismin üzerine düşmesi de şimdilik ihtimal dışı olsa gayet iyi olurdu.

"Eğer buradan canlı çıkarsam, Steve'e eski bir yüzük alıp ona evlenme teklif edeceğim!" diye inledi Tony, Friday'in bunu kaydettiğini bilerek. Beklenmedik şekilde, ağır metal yüzünden bir kaç santim yukarıda, havada asılı kalırken tanıdık bir ses doldu kulaklarına.

"Yüzükleri ben taşıyabilir miyim bay Stark!?"

Peter çekiç başını başka yöne fırlatırken Stark rahat bir nefes verdi. "Bunu ona söyleme ama."

"Sonunda bu cesareti bulmuş olmanız beni mutlu etti!" dedi Parker, sanki bir uzaylı saldırısının ortasında değil de Tony'nin balkonunda oturmuş çaylarını yudumluyorlardı.
Cull Obsidian hızla üzerlerine koşarken "Sen- ne zamandır biliyorsun?!" diye sordu Tony. Peter omuzlarını kaldırıp kıkırdamakla yetinirken "Ee, misafirlerimiz kim?" diye sordu.

"Ah..." roketleri yeniden aktive olan Stark gökyüzüne yükselirken "Şimdilik iki kişiler, Strange'in peşinde olduklarını öngörüyoruz." dedi. "Senin okulda olman gerekmiyor muydu?!"
"Gezimiz vardı." dedi Peter Obsidian'ın yüzüne ağ atıp onu şaşırtmaya çalışırken. Dev yaratık sinirli bir şekilde suratına yapışan şeylerden kurtulup saldırırken Tony yüzüne ikinci bir proton patlamasıyla karşılık verdi. Kör edici ışık etkisini kaybettiğinde arka plandan hızla uçarak geçen kırmızı pelerine sarılmış bir insan bedeni dikkatini çekerken diğer uzaylının onu takip ettiğini gören Stark "İşte diğeri de şurada!" dedi Peter'a hitaben.

"Gördüm!" dedi Peter heyecanlı bir şekilde. Ardından gözlerini kısarak öndeki cisme odaklandı. "Şu bay Strange'in pelerini değil mi??"

"Ve muhtemelen Strange'de içinde." dedi Tony sertleştirilmiş ve roketlerle desteklenmiş yumruklarıyla Obsidian'in saf gücünü karşılayıp onu yere sermeye hazırlanıyordu. "Ne olursa olsun onu almamalılar!."

"Anladım!" Peter ağlarını fırlatıp ikilinin peşinden fırlayarak sokakların arasında kayboldu. Pelerin, peşindeki yaratık onu yakalayamasın diye keskin dönüşler yapıyordu, Ebony Maw'ı kaybettikleri bir anda Peter ağı fırlatarak Strange'i yakaladı. "Bay Stark yakaladım, yakaladım!"

Daha onu götüremeden tepelerine yansıyan beyaz bir ışık Strange'i olduğu yere sabitleyip saniyeler içinde yukarıya, geminin içine doğru çekmeye başlayınca "U-uh! Yakalandım! Bay Stark bizi ışınlıyorlar!" diye bağırdı.

Çember şeklindeki gemi gökyüzüne yükselirken Tony halen yumruk yumruğa dövüşmekteydi. Peter'ın çağrısını duyar duymaz zırha gömülü tüm roketleri ateşleyerek gökyüzüne fırladı. Gemi kendisinden daha hızlıydı ancak itici roketleri devreye soktuğunda ona yetişebileceğini düşünüyordu.

"Ba-bay Stark..."

Peter'ın sesini duyduğunda gemi atmosferden çıkmak üzereydi.

"Nefes alamıyoru-"

"Hayır hayır hayır!" Stark kaşlarını çatarak ekranındaki göstergelere baktı. Oksijen basıncı gittikçe düşüyor gibiydi. "Peter, kıyafetinin spacesuit özelliği var, manuel olarak aktifleştirmeli- oh olamaz."

Çocuğun baygınlık geçirerek gemiden düştüğünü görünce itici roketlere ekstra güç verdi Tony. Dayanabileceğinden fazla G kuvvetine maruz kalacaktı, bu durumda kendi de baygınlık geçirebilir ve son hızla yere çakılabilirdi ancak öncelikleri kafasında uzun süre önce belirlemişti ve Peter sıranın başında geliyordu, kendinden bile yukarıda.

"FRIDAY, IronSpider kostümünün spacesuit özelliğini aktifleştir."

"Plug-in spacesuit modu aktifleştiriliyor." dedi Friday'in robotik sesi.

Tony hızla irtifa kaybeden genç çocuğa ulaşıp onu yakaladı, ardından keskin bir manevrayla yönünü yeniden gökyüzüne çevirdi. Yukarı çıkarken birden derin bir nefes alarak uyanan Peter sersemlemiş şekilde neler olduğunu anlamaya çalışırken "Gemiden düştün ama seni yakaladım." dedi Stark. "Artık nefes alabiliyor olman gerek."

"Evet, evet alabiliyorum." dedi Peter boynunu tutarak. Geminin boş olan orta kısmına indiklerinde atmosferden kopmak üzereydiler. Peter kalkıp üstündeki zırha bakarak "Bay Stark şimdi uzaya gidip uzaylılarla mı dövüşüyoruz yani!?" diye sordu heyecanla.

"Hayır, sen eve gidiyorsun." diye düzeltti Tony. "Friday, paraşüt."

"Ha?" Peter sırtından fırlayan beyaz kumaşa anlam veredi ilk saniyede. Hemen ardından güçlü bir şekilde geriye doğru çekilince "Yoooo!" diye bağırdı. "Ben de gelmek istiyordum!"
Geminin arka tarafında gözden kaybolan Peter'ın arkasından içinde bulunduğu duruma odaklandı Tony. Lazer kesicisini aktifleştirip geçebileceği genişlikte bir parçayı oydu geminin içinde, ardından içeri girerek oldukça soğuk ve ileri teknoloji görünen etrafa göz atmaya koyuldu.

"Sana kıçını tekmelemelerini izlerim demiştim." diye mırıldandı, Strange'in başının dertte olduğunu hissediyordu.

...

Thor yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu gemiden indiği anda hissetmişti. Normalde devlerin sürekli koşuşturduğu ve devamlı metallerin işlendiği Nidavellir adeta ölü bir kasabaya dönmüştü. Bütün enerjiyi veren nötron yıldızı kapanmış, diyar adeta karanlığa gömülmüştü.

Gemiden indi, kendi adımlarının yankısı içinde bir kaç metre gittikten sonra tüm o aletlerin ve kalıpların arkasında saklanan birileri olduğunu hissetti. Hislerinde haklı olduğunu kanıtlarcasına, maskeli ve uzun bir palto giyen bir adam fırladı saklandığı yerden. Elinde tuttuğu ışın tabancasıyla ona ateş etmeye yeltense de Thor Mjolnir'i savurup onu geldiği yere geri fırlattı. Bu kez tam karşı yönünden iri yarı biri çıkageldi. Elinde iki uzun kılıcı savurarak koşuyordu, vücudu genel olarak maviydi ve kırmızı, kıvrımlı izlerle bezenmişti. Kendisine kurulan pusunun diğer bir noktasında hareketli bir ağaca binmiş bir tavşan yine kendisine ateş etmeye çalışıyordu.

Thor öfkeyle "Thanos'un askerleri benimle asla boy ölçüşemez!" diye bağırınca karşı tarafın da yavaşlayıp durulduğunu hissetti.

"Thanos'un askerleri mi?" dedi konuşan tavşan. "Thanos'un askeri olan sen değil misin?"

"Ne saçmalıyorsunuz?" diye sordu Thor yüzünü buruşturarak. "Buraya onun eldiveni ile alakalı bilgi almaya geldim."

"Oh.."

"Ee, onu hakladınız mı?" diye sordu kendisine ilk saldıran adam, devasa kalıpların arasından çıkarken hafifçe tökezliyor ve yaşadığı sarsıntının etkisiyle başını tutuyordu.

"Quill, yanlış alarm." Dedi tavşan ona doğru. "Bu adam da Thanos'u arıyor."

"Oh, öyle mi?" Quill başlığını çıkarıp gerinerek belini kıtlattı. "Ee, saatlerdir boşuna mı bekliyoruz?"

"Seni iyi yere serdi ama." dedi tavşan gülerek, ağaç da eşlik edercesine "Adım Groot." diye güldü.

"Beni yere falan sermedi!" diye yükseldi Quill. "Sadece beni yendiğini düşünsün istediğim için ona izin verdim!"

"Röhöhöhö seni resmen dümdüz etti." diye güldü Drax. "Adam senden çok daha güçlü."

Kendisiyle dalga geçilirken Quill kollarını bağlayıp somurtmaya başladı. Thor etrafındakileri süzüp tavşan olana yaklaşarak "Bunların lideri sen misin?" diye sorunca Drax kalın sesiyle daha da sert kahkahalar atmaya başladı.

"Onların lideri benim!" dedi Quill, tıpkı Thor'unki gibi sesini kasıp göğsünü kabartarak onun önüne geçmişti.

"Ciddi misin?" Thor onu süzdü. Sonrasında diğerlerine dönerek "Bu adam sizin lideriniz mi?" diye sordu.

"Evet liderlik için dövüşün! Bıçak dövüşü! Bıçak!" diye tempo tuttu Mantis arka plandan. Quill kaşlarını çatıp arkaya bakınca hemen sinip geri çöktü.

"Burada saçma sapan şeylere harcayacak zamanım yok!" diye çıkıştı Thor. "Ben gidiyorum."

"Bekle!" Quill onun önünü kesti. "Thanos, onun hakkında ne biliyorsun?"

"Onu geberteceğimi." diye hırladı Thor.

"Vuhuuu." Roket diğerlerine bakarak "Bu adamı çok sevdim." diye mırıldandı.

"Hepimiz onu gebertmeyi istiyoruz." diye açıklık getirdi Quill. "Ama önce onun nerede olduğunu öğrenmemiz gerek."

"Nerede olduğunu bilmiyorum, ama nereye gideceğini biliyorum." dedi Thor. "Sonsuzluk taşlarını takip ediyor. Son olarak Dünya'ya gidecek."

"Dünya." Quill biraz tedirgin olmuşçasına gözlerini kaçırdı, ardından Thor'a arkasını döndü ve "O halde hemen Dünya'ya gidiyoruz." dedi takım arkadaşlarına.

"Sen nereye istersen gidebilirsin." dedi Roket. "Ben bu adamla gidiyorum."

"Adım Groot." dedi ağaç çocuk, tavşana katılıyordu.

...

"Eitri! EITRI!" Thor arkadaşına seslenirken Star Lord'un gemisi uzaya doğru yükseliyordu.

"Thor... Sen misin?" demirci devlerden birinin sesi yankılandı boşluğun içinde.

"Eitri buradayım!" Thor elini sallayıp onun dikkatini çekerken Eitri korkmuş bir şekilde çıktı gölgelerin arasından.

"Thor, neden gelmediniz?" diye sordu Eitri, sesi korku ve endişeyle titriyordu.

"Eitri neler oldu burada?!" diye sordu Thor diğerleri etrafa bakınırken.

"Thanos..." diye titredi Eitri. "Buraya geldi... Herkesi öldürdü... Ama bana..." metalden ellerini kaldırıp göğsüne bastırdı. "Hayatın senin olsun, ancak ellerin benim..." diye fısıldadı.

"Eitri, eldiveni sen mi yaptın?" diye sordu Thor. "Asgard sizin durumunuzu bilmiyordu!"

"Evet... Eldiveni ben yaptım. Ama beni buna zorladı..." dedi Eitri. "Eğer yapmazsam herkesi öldüreceğini söyledi... Yine de onları öldürdü."

"Onu geberteceğim." dedi Thor yumruğunu sıkarak. "Ama bana eldiveni anlatmalısın Eitri!"

"O eldivenin gücüyle başa çıkamazsın." diye hırladı Eitri. "Sana yeni bir silah gerekiyor."

"Yeni bir silah mı?" diye sordu Thor şaşkınlıkla. "Mjolnir'den daha güçlü ne olabilir?"

Eitri en sonunda ayağa kalktı, gözlerini ışığını kaybetmiş yıldızın çekirdeğine dikerek "Stormbreaker." dedi. "Ancak bu kolay olmayacak."

Chapter 14

Wakanda toz duman içindeydi. Bir tarafta Thanos'un ordusu, diğer tarafta ona karşı gelmeye and içmiş kahramanlar canla başla dövüşüyorlardı. Yerler kanla ıslanmıştı, kendilerini sayıca beşe katlayan düşman sayısı karşısında ellerinden gelenin fazlasıyla karşılık veriyorlardı. Steve Wakanda'da kendisine verilen kalkanları taktığından hem savunma hem saldırıyı aynı anda karşılayabiliyor, yine de herkese yetişemiyordu. Kimin nerede olduğunu anlamak imkansızdı. Savaş çığlıkları birbirlerine karışıyordu.

Loki savaşın en yoğun yaşandığı noktalardan birinde dövüş hünerlerini sergiliyordu. Şimdiden yüzlercesini yere sermiş olmasına rağmen daha binlercesi saldırmak için koşuyorlardı. Durum umutsuz görünüyordu. Onları dondurmaktan yavaş yavaş maviye dönüşüyor olsa bile canavarlar bir süre sonra çözülüyor ve başkalarına saldırmaya devam ediyorlardı. Temel bir çözüm gerekiyordu, etkili bir çözüm.

Daha önce hiç denemediği, ama muhtemelen başarabileceği tehlikeli bir çözüm...

"Rhodey, beni duyuyor musun?" diye seslendi Jotun, herkesi birbirine bağlayan kulaklık/mikrofonlarına.

"Evet, Loki, tependeyim." dedi Rhodey, açık kapıdan girmeye çalışanları tarıyor, rastgele roketler ateşleyerek düşmanı azaltmaya çalışıyordu.

"Bir fikrim var." dedi Loki canavarın birine tekme savururken. "Ama yardımın gerek."

"Ne yapmam gerektiğini söyle." dedi Rhodey. "Şunları indirmek için her şeyi yaparım."

"Bedenimin gücünü kullanarak onları kırılma noktasına kadar soğutacağım. Donan uzaylıları kurşunlarla vurursan camdan heykeller gibi paramparça olup dağılacaklar."

"Harika fikir. Hazırım." dedi Rhodey, zırha entegre minigun'ı aktive ederek.

"Hey hey bekle!" Ikisinin de kulağında Banner'ın sesi yankılandı. "Kırılma noktası birinin dayanabileceği soğuğun çok daha alt noktası, herkesin Loki'den uzaklaşması gerekiyor."

"Anlaşıldı." Steve hemen yanındakı Buck'ı da kolundan tutup koşarken herkes Loki'nin menzilinden hızla uzaklaşmaya başladı.

"Ve Loki." Banner bir kez daha konuştuğunda sesi endişeliydi. "Onları kırılma noktasına kadar soğutmak için, senin onlardan kat kat fazla soğuman gerek. Kırılma noktasının da altına düşeceksin."

"Beni vurmazsan minnettar olurum." dedi Loki, Rhodey'e hitaben. Ardından bir yanıt beklemeden yumruklarını sıktı ve içinde bir ejderha gibi uyuyan gücünün teninden dışarıya fışkırmasına izin verdi. Anormal soğukla çarpışan havadaki su buharı birden bire küçük buz kristallerinden bembeyaz bir perde yaratırken Steve ayaklarının altındaki toprağın tok bir sesle hızla donduğunu hissedebiliyordu. Sadece bir kaç saniye sürdü, perde dağıldığı anda Rhodey Loki'nin bulunduğu noktadan açık kalkan segmentine uzanan koridoru elindeki en ağır silahlarla taramaya başladı. Kurşunların çarptığı canavarlar tıpkı Loki'nin öngördüğü gibi paramparça oluyorlardı. Warmachine kendisinden beklendiği gibi iliklerine kadar donmuş tüm canavarları geberttikten sonra bu saldırının kaynağı olan Loki'nin yanına indi. Yere bastığı anda ayaklarının altındaki çimenler minik cam parçaları gibi kırılırken Rhodey ısı sabitleyici sistemi sayesinde zarar görmeden doğrulabilmişti.

Loki'nin sıkılı yumruklarından başlayarak omuzlarına kadar buz beyazı rengi yayılmıştı, bedeninin geri kalanı hala jotun mavisiydi. Bedeninde kabartmalara benzeyen çizgiler oluşmuştu, gözleri tamamen kızıla dönmüş, ışıl ışıl parlamaktaydı. Simsiyah saçlarının arasından iki kıvrık boynuz gökyüzüne doğru yükselmişti.

"Boynuzların olduğunu bilmiyordum!" diye takıldı Rhodey, onun sesini duyan Loki gözlerini kapattı, yeniden açtığında artık ışıldamıyordu bakışları, ancak hala kırmızı renkliydi. Şaşkınlıkla elini saçlarına götürüp başının üzerindeki boynuzları yokladı. Daha önce hiç boynuzları zorlayacak kadar Jotun olamamıştı.

"Iyi misin?" diye sordu Rhodey Loki bir iki adım tökezlerken.

"Iyiyim, iyiyim." dedi Loki. "Sadece, vücudum bana bunu tekrar yapmamamı hatırlatıyor."

Bu sırada kendilerine koşan bir canavara fırlattığı buzdan ok canavarı delip geçerek arkasındakine saplandı, ikisi birden yere devrildi.

"Yakında yorulmaya başlayacağız." diye sızlandı siyah saçlı. "Onları bir anda yok edecek bir şeye ihtiyacımız var."

"Seninkinin üzerine çıkabilecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum." dedi Natasha elindeki elektrikli sopalarla canavarları indirirken. "Daha fazla yardıma ihtiyacımız var!"

"Bunu başarabiliriz!" diye bağırdı Steve. "Biz bu dünyanın en güçlü kahramanlarıyız, onu koruyacağız! Ne olursa olsun!"

Sonrasında bir kaç saniyeliğine gökyüzüne diktiği mavi gözleri onu aradı.. 'Tony neredesin?'

...

"Çek Peter! Çekmeye devam et!!"

"Bay Stark deniyorum!"

"Uyanıyor onu daha fazla tutamayacağıım!" Diye inledi Mantis, Thanos'un omuzlarında onu uykuda tutmaya çalışıyorken Tony ve Peter eldiveni çıkartmaya çalışıyor, Drax ve Strange ise onu sabitlemeye çabalıyordu.

Bu dahiyane planın sahibi olan Quill kendinden emin adımlarla Thanos'un önüne geçip onun çirkin yüzünü süzdü. "Bu sabah Gamora ile buluşacaktık. Gelmedi, sinyal de yollamadı. Ona ne yaptın?!"

"Gamora..." diye inledi Thanos güçlükle. "Benim güzel kızım, Gamora..."

"ONA NE YAPTIN?!" diye gürledi Quill yeniden. "GAMORA NERDE?!"

"Kızım, özür dilerim." Thanos'un sımsıkı kapalı gözlerinden yaşlar dökülmeye başladığında Mantis endişeli bir şekilde kaşlarını indirdi. "Gamora... Gamoram özür dilerim..."

"O yas tututor." diye mırıldandı Mantis.

"Bu canavarın yas tutması için bir sebebi mi var!?" diye homurdandı Quill, yüzüne baktıkça kusacak gibi hissediyordu.

"Ben... onu... öldürdüm..." diye inledi Thanos yeniden. "Gamoramı öldürdüm..."

"Ne?..." Quill birden bire dikkat kesilerek Thanos'a baktı. "Ne dedin sen?!"

"Bunu yapmak... zorundaydım..."

"Hayır, hayır hayır hayır!" Quill'in gözlerinde biriken yaşlar sesine de yansımıştı. "Kimseyi öldürmek zorunda değildin, seni aşağılık köpek!"

"Quill neredeyse eldiveni çıkarttık! Sakin ol!" diye bağırdı Stark. Fakat babası olacak o iğrenç herifin annesinden kurtulmak için onu öldürmesinin üzerine çok sevdiği kız arkadaşının da babasının hırsına kurban edilmesi, hayatta en sevdiği iki kadının da bencil ve iğrenç adamlarca elinden koparılması Quill'in tüm dünyasını paramparça etmişti. Quill şimdi Thanos'un üzerine atlayacak ve onu öldürene kadar yumruklayacaktı!

Kontrol edemediği bir refleksle Thanos'a ilk yumruğu yapıştırınca Mantis'in dengesi bozuldu.

Onun yarattığı zihinsel hapishaneden kaçmayı başaran Thanos tek hamlede eldiveni geri çekip herkesi savurmayı başardı. Üzerine atlayan koruyuculara gerçeklik taşıyla kendi ilaçlarından tattırıp onları zihinsel hapishanelere yollarken Peter, Titan'ın çekim kuvvvetinden kurtulan herkesi yakalayıp kayalara bağlamaya çalıştı.

...

"Sayıları çok fazla!"

"Bitmiyorlar!"

Wakanda'da durum pek iç açıcı değildi. Neredeyse cesetlerin üzerine çıkıp dövüşmek zorunda kalsalar bile Thanos'un ordusu bitmek bilmeyen sayıda askerlerden oluşuyor gibiydi. Birden bire Tchalla'nın üzerine çullanan canavarlar yüzünden dikkati dağıldı siyah saçlının. Canavarın biri bileğine yapışıp çekerek düşürdü onu. Loki daha ayağa kalkamadan iki canavar daha üzerine atladı.

'Hayır böyle ölmek istemiyorum!' diye bağırdı içten içe, umutsuzca karşı koymaya çalışırcasına.

Ve dileği gerçek oldu.

Gökyüzünü yırtan bir yıldırım ve peşi sıra takip eden gök gürültüsü yeri göğü inletirken Wakanda'nın ortasına bifrost açıldı.

Bifrost'un içinden fırlayan büyük bir savaş baltası, Stormbreaker, adeta bumerang gibi havada spin atarak canavarları elektrikle kızartıyor, yoluna çıkan her şeyi yakarak yok ediyordu. Köprü kapanırken Thor tüm ihtişamıyla adım attı savaş alanına. Tekrar itaatkar şekilde eline dönen Stormbreaker'ı sıkıca kavradı. Gözleri statik elektrikle ışıl ışıl parlıyor, teninde dolanan elektrik akımı, kıyafetlerine ve saçlarına atlayarak tehlikeli bir aura oluşturuyordu sarışının etrafına.

Loki ayağa kalkıp aşık olduğu adama özlem dolu gözlerle baktı. Gelmişti.

Hem de ne gelmek ama!

Siyah saçlı ona doğru koşmaya başlayınca Thor'un dikkati sese kaydı. Eşini de diğerlerinin arasında savaşırken görmeyi beklemiyordu, ama burda olduğu için sevinmişti. Koşarak kucağına atılan siyah saçlıyı sıkıca kavrayıp dudaklarını onunkilere bastırdı Thor. Loki'nin kolları kendi bedenine dolanırken statik elektrik buz gücüyle birleşti, üstlerine gelen canavarları sert ve saf bir güç dalgasıyla püskürtüp kalkana çarptırdı. Wakandanın kalkanı kısa sürede kırmızıya boyanırken ikilinin dudakları ayrılınca Banner "Muazzam sinerji!" diye bağırdı.

Thor hafifçe gülümseyerek kendisine aşkla bakan Loki'nin parıldayan gözlerini süzdü, ardından

Stormbreaker'ı kavrayıp canavarlara koşarken "BANA THANOS'U GETIRIN!" diye kükredi.

...

Zihin taşını patlatmak için onun moleküler yapısını çözmeye çalışan Shuri sessiz laboratuvarında hararetli bir şekilde çalışırken gökkuşağı renklerinden oluşan bir ışık hüzmesi odanın içine patlayınca Shuri korkuyla çığlık attı başta. Işığın içinden çıkan Thanos değil de küçük bir çocuk olunca genç kız rahat bir nefes aldı.

"Annem nerde!?" diye soludu Kahlder, yüzü korkudan beyazlamıştı. "Asgard'a saldırdılar. Babannem bana saklan dedi ama ben çok korktum. Kaçtım."

"Sen de kimsin?" diye sordu Shuri. Bir taraftan dikkatinin dağılmaması için taşa odaklanmaya çalışıyordu.

"Bir kadın geldi... Bana... bana çok kötü baktı ama babannem araya girdi ve kaçabildim. Lütfen... yardım et."

Shuri onun zor durumda olduğunu farketmişti ancak şuanda evrende güvenli sayılabilecek son nokta bulundukları yerdi.

"Neden buraya geldin ki?" diye sordu Shuri. "Annen burada mı?"

Kahlder olumlu anlamda başını salladı. "Evet, burada. Loki!"

Birden kapının zorlanmasıyla ikisi de irkilerek oraya baktı. Shuri hemen taşın başına geri dönerken Kahlder geriledi yavaş yavaş.

"Hemen git buradan." dedi Shuri taşı oturttuğu yerden çıkarırken. Kapı bir kez daha sertçe zorlanınca Shuri yeniden "Çocuk beni dinle!" diye bağırdı. Kahlder'in önüne diz çöküp özel bir eldivenle tuttuğu zihin taşını çocuğa gösterdi. "Şuan bunun için korkunç bir savaş yaşanıyor. Annen buradaysa da muhtemelen bu kapıdaki adamlar bu taşı almasın diye canla başla çabalıyor.

Eğer bunu alırlarsa her şey biter."

Kahlder'in mavi gözleri sarı taşa odaklandı. Sanki az önceki korkusu buhar olup uçmuş gibiydi. "Annem bu taş için mi savaşıyor?"

Shuri başını olumlu anlamda sallarken kapı yeniden zorlandı.

"O halde onu koruyacağım."

"Ne?!- hayır! Sana buradan gitmeni söylüyorum!" dedi Shuri yeniden. "Burası güvenli değil!"

"Ben Asgardlıyım, seni koruyabilirim!" diye inat etti Kahlder.

"Sen sadece küçük bir çocuksun git buradan!" diye bağırdı Shuri yeniden. Tam sözünü bitirmişti ki kapı kırıldı, canavarlar son sürat içeri koşmaya başladı. Kendilerine yaklaşan canavarlar yüzünden Shuri donakalırken Kahlder kendini korumak istercesine kollarını yüzüne siper etti. Bedeninin hemen önünde oluşan bifrost canavarları adeta bir karadelik gibi içine çekerken Shuri ve Kahlder hareketsiz kaldı. Portal kapanıp ikisini yalnız başına bırakınca Kahlder yavaşça kollarını indirip etrafına bakarken Shuri'nin çenesi şaşkınlıkla açılmıştı.

...

"Thor! Yukarıda!"

Aesir kral başını kaldırıp gökyüzünden düşen yaratıkları görünce baltasını savurup her birini tek tek hakladı. Sadece yetişemediği sonuncuyu buz dikitleriyle şişleyen Loki ona bakarak "Bunlar nereden geldi?" diye sordu.

"Hiç bir fikrim yok." dedi Thor. "Ama nerden gelirlerse gelsinler onları geberteceğim!"

...

"Umarım seni hatırlarlar, Tony Stark."

Thanos onun başını avucunun içinde sıkıca kavramıştı. Tony'nin zırhı dağalmış, kaskı parçalanmış ve ağzı yüzü kan içinde kalmıştı. Ciğerine saplanmış bir metal parçasıyla Thanos'un karşısında ayakta durmaya çabalıyordu. Artık sona gelmişti. Yıllarca uğraştığı tüm savunma sistemi iskambilden evler gibi dağılmıştı. Bir kahramanın destansı yolculuğunun sonu, fedakarlığın en yüksek raddesi burasıydı. Yine de yeterli olmamıştı.

Onu durduramadan ölecekti.

Thanos eldivenini kaldırıp yumruğunu sıkarak Tony'i öldürecekti ki Stephen'ın yorgun ancak bir o kadar inatçı sesi doldu kulaklarına.

"DUR!" diye inledi Stange. "Eğer, onu öldürmezsen..." Zaman taşı üzerine koyduğu koruyucu büyüyü kaldırarak taşı Thanos'a uzattı. "Sana taşı veririm."

Tony 'hayır!' dercesine kaşlarını çatıp başını sallasa da Thanos istediği şeyi görünce Tony'i bir çöp gibi fırlatarak Strange'in takdim ettiği taşı eldivenine taktı. Ardından hiç bir şey söylemeden portal açtı ve çekip gitti.

"Bunu niye yaptın?!" diye inledi Tony doğrulmaya çabalarken. "Neden ölmeme izin vermedin?!"

"Tony, tek şansımız bu." dedi Strange inleyerek, onun yaraları da ciddiyetini koruyordu. "Geleceğe bakıp 14 milyon farklı alternatifi taradım. Yalnızca bir tanesi bizi çıkışa iletiyor, o da bu."

"Bay Stark, bay Stark iyi misiniz?!" Peter koşarak Tony'nin yanına geldiğinde koruyucular da ayılmaya başlamışlardı. Peter'ın da kaskı kırılmış ve burnundan kan boşalmıştı, yüzünün büyük bir kısmı kızıla boyanmış gibiydi. Peter onunla birlikte diz çökerken Tony soğutma aygıtını kullanarak açık yarasını dağladı ardından derin bir nefes alarak Parker'ın yüzüne baktı, soğuk soğuk terlemişti.

"Bay Stark?!"

"Iyiyim, ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, kafamı biraz sert çapmışım ancak hepsi bu. Bir de galiba burnum kırıldı, ama iyiyim."

"O kaçtı mı?!" Starlord koşarak yanlarına geldiğinde yüzü endişeyle kararmıştı. "Kaybettik öyle mi?!"

Tony ona hiç bakmadan başını eğdi yavaşça.

"Tek şansımız Steve."

Chapter 15

Wakanda savanında açılan boyutlararası portal ile birlikte ölümün soğuk nefesi rüzgar gibi dolandı savaşçıların arasında.

Thanos. Son sonsuzluk taşı için gelmişti; Zihin taşı.

Onunla ilk karşılaşan Bucky oldu. Kim olduğunu bilmese bile bu adamda korkutucu bir şeylerin olduğunu sezinmiş, silahını ona doğrultarak şarjorü üzerine boşaltmıştı. Zırh kadar kalın derisinden seken mermiler etrafa sıçrarken Banner koşarak adamın üzerine atladı. Hulkbuster'ın gücünü kullanarak onu indirebileceğini düşünmüştü ancak kendisinin aksine karşısındaki yaratık saf gücünün yanında büyülü güçlere de sahipti. Thanos Banner'ı sert bir manevrayla devirerek arkasındaki dağa fırlattı. Kayalara çarpan zırh tamamen fonksiyonunu kaybederken Banner kafasını vurup kendinden geçti.

...

"!!!" Shuri birden irkilerek çığlık atınca Kahlder korkuyla onun yüzüne baktı. "O burada!" diye inledi genç kadın. "O burada, taşı buradan çıkartmalıyız."

Aceleyle yerinden sökülen taşla birlikte odadan kaçarcasına koşan Shuri elbette takip ediliyordu. Bacak uzunluğu çok fazla olmasa da Kahlder peşinden koşmaya başlamıştı.

Dışarı ulaştıklarında biraz ileride yaşanan savaş Kahlder'in dikkatini dağıttı. Annesinin orada olduğunu içgüdüsel olarak seziniyordu ancak ona ulaşmaya çalışmak bile oldukça korkutucu görünüyordu. Ne demişti Shuri? Tüm bu savaşın yaşanma sebebi taştı, eğer taşı alırlarsa her şey daha da kötü olacaktı.

Taş korunmak zorundaydı.

Önden koşan Shuri birden durup gerileyince Kahlder de ona yaklaşıp durdu. Genç kadının önünde ayakta duran biri vardı, tanıdığı biri, Thanos.

"Taşı bana ver." dedi deli titan, sağ elini talepkar şekilde uzatmıştı.

Shuri kaçmak için yollar düşünürken Thanos birden onun bedeninin arkasında duran küçük çocuğu gördü.

"Kahlder..." dedi yüz ifadesi yumuşak bir hale bürünmüştü. "Demek sen de buradasın. Seni tamamen kaybettiğimi sanıyordum, oğlum."

Annesine yıllarca işkence çektiren bu caninin kendisine 'oğlum' demesi üzerine Kahlder "Sen benim babam değilsin!" diye atıldı. "Benim babam Thor! Sen asla benim babam olamazsın!"

Thanos kaşlarını çatıp ona bakarken Shuri kaçmak için koşmaya yeltendi. Ancak neredeyse tüm taşları elinde bulunduran deli titan'ın gazabından koşarak kaçmanın bir anlamı yoktu. Canla başla koşmaya çabalayan kızı uzay taşıyla yakalayıp kendine çekti. Shuri'nin bedeni havada süzülürken yine taşı istercesine elini uzattı Thanos. Shuri karşılık olarak kolundaki plazma toplarından birini yüzüne doğrultup ateşlemeye kalktı, ancak gerçeklik taşı silahtan fışkıran güçlü X ışınlarının tamamını parıltılı konfetilerle değiştirdi. Thanos gülerek kızın boynunu kavradı ve bir kürdanı kırarmışçasına, tek hamlede boyun omurlarını kırıverdi. Hareketsiz kalan Shuri'nin ellerinin arasındaki taşa uzanıyordu ki Kahlder hırsla onun eline atlayıp titanı durdurmaya çabaladı. Thanos boştaki eliyle küçük Jotun'u ensesinden kavrayıp yana fırlatırken hava birden soğudu. Nereden

geldiğini bile anlamadığı buzdan bir bıçak Kahlder'i savuran koluna saplandı, elini bilek bölgesinden itibaren koparıp hızla karşısındaki ağaca saplandı. Thanos acı içinde bağırırken Loki usulca gökyüzünden yere indi. Adeta parıltılı alevler fışkıran kırmızı gözleri onu geberteceğini haykırırken "Çocuğuma dokunmayacaktın." diye hırladı Jotun kral. "Seni doğduğuna pişman edeceğim!"

Thanos kendini toparlayarak zaman taşını aktifleştirdi. Kopan eli yeniden yerine gelirken Loki ona saldırmaya başladı. 5 tane sonsuzluk taşıyla baş edemiyor olsa da elindeki her şeyi ortaya koyuyordu. Bu savaşı kazanmak zorundaydı, kaybetmek sonsuza dek altında ezileceği bir mağlubiyet olacaktı.

Thanos onun saldırılarını biraz savuşturduktan sonra Loki iki farklı saldırıyı harmanlayarak deli titanın yüzünde derin bir kesik açmayı başardı. Thanos yanağından süzülen kana dokundu yavaşça, ardından hiddetli bir şekilde güç taşını kullanarak Loki'nin iki kolunu birden kırınca siyah saçlı acı dolu bir çığlık attı. Yüzlerce metre uzaktan onun feryadını işiten Thor, Stormbreaker'ı kaptığı gibi havaya sıçradı. Wakanda sarayının hemen dışında olanları görüp ailesini tanıdığında gözü döndü. Şu anki manzaraya ek olarak onlara tam 5 yıl boyunca işkence ettiği gerçeği de eklendiğinde Thor onu akla gelebilecek en korkunç şekilde öldürmeyi istedi. Bir canlının çekebileceği en korkunç acılarla gebermesini istedi. Tek vuruşta her şeyi bitirmek bu hayvana ödül olurdu.

Stormbreaker'ı fırlattı tüm gücüyle.

Savaş baltası Thanos'un saf güç saldırısını ikiye yararak göğsüne saplandı.

İşte bunu istiyordu. Thor yere indiğinde Loki acı içinde yatıyordu, etrafında dolanan yeşil büyüler neredeyse tamamen paramparça olmuş kollarını eskiye döndürmeye çalışmaktaydı, Kahlder onun başına oturmuş ancak şimdi olaya dahil olan babasına tüm dikkatini vermişti.

Thor baltayı Thanos'un göğüs kafesine doğru itince acı içinde bağırdı deli titan.

"Aileme işkence ettin. Tam 5 yıl." diye kükredi yıldırım tanrısı. "Sana öyle şeyler yapacağım ki ölmek için yalvaracaksın. BENI GEBERT DIYE YALVARACAKSIN!"

"Ah evet..." Thanos nefes nefese kafasını kaldırıp Thor'un öfkeden kızarmış gözlerine baktı. Elini onun göz hizasına yükselttiğinde 6 sonsuzluk taşı da parıl parıl parlıyordu.

"En çok da sana yapacaklarımdan zevk alacağım."

Thor'un gözlerindeki öfke dehşete evrilirken "DUR!" diye haykırdı yıldırım tanrısı ancak onu engellemeyi başaramamıştı. Thanos parmaklarını şıklattığı anda gözleri kör eden beyaz bir ışık parladı yüzlerine.

"N-ne yaptın!?"

Taşların etkisiyle eldiven eriyerek etiyle bütünleşmiş gibiydi, bir şey yapmıştı, korkunç bir şey.

"NE YAPTIN?!"

...

Titan gezegenindeki acı verici mağlubiyetin ardından koruyucular toparlanıp ikinci bir plan yapmaya çabalıyordu. Mantis gruptan bir kaç adım uzaklaşıp gözlerini uzayın derinliklerine dikti.

"B-bir şeyler oluyor..."

Ellerine baktıktan sonra rüzgarın savurduğu küllere dönüştü Mantis. Onun yokoluşu geri kalan herkeste dehşet dolu bir tepkiyle karşılanırken Drax "Quill...?" diye fısıldadı. Quill arkasına baktığında onu da uçuşan tozların arasında buldu.

Koruyucuların lideri gözlerini korkuyla Tony'e diktiğinde Tony onun içine işleyen dehşeti görmüştü. "Oh, Tanrım..." diye fısıldayarak küle dönüşen Quill'in ardından bir cevap ararcasına telaşla Strange'e baktı Tony.

"Başka yolu yok Stark, artık oyunun sonundayız." dedi Strange tamamen toza dönmeden önce.

Duymaktan ölesiye korktuğu o ses kulaklarına iliştiğinde Tony dehşet içinde olan biteni anlamaya çabalıyordu.

"Bay Stark?"

Tony birden arkasını dönünce kendisinden bir kaç adım uzakta ayakta duran Peter ile karşı karşıya geldi. Çocuğun yüzü bembeyaz olmuş, yaşlı gözleri dehşetle irileşmişti.

"Iyi hissetmiyorum, Bay Stark." dedi kıvranan bir sesle, her bir tınısında korku işlenmiş gibiydi.

"Bir şeyin yok" dedi Stark ona doğru bir kaç adım atarken.

"Neler olduğunu anlamıyorum." diye inledi Peter onun kucağına düşerken. Parmakları onu sıkıca kavramaya çalışırken yavaşça dizlerinin üzerine çöktü genç adam. "Bay Stark, gitmek istemiyorum." diye yalvardı yardım için haykırırcasına.

"Lütfen, lütfen gitmek istemiyorum!"

Sırtüstü yere düştü Peter. Iri yaşlar gözlerinden yuvarlanarak altındaki toprağı ıslatıyordu. Ölüm fikrinden o kadar korkuyordu ki ismini ağzına bile alamamıştı. 'Gitmek istemiyorum' diyordu, lütfen, lütfen ölmek istemiyorum.

Stark bedenindeki son güç kırıntısını da toplayarak çaresizce yapabileceği tek şeyi yaptı... Onu omuzlarından kavradı ve "Iyi olacaksın." diye yalan söyledi gülümseyerek.

Ancak Peter yaşanan her şeyin farkındaydı. Örümcek hisleri sadece ölüyor oluşunu değil, evrenden siliniyor oluşunu da fısıldıyordu kulağına. Son bir gayretle Stark'ın kendisini kavrayan elini tutarak "Özür dilerim..." diye ağladı. "Özür dilerim bay...

B-baba..."

O kollarının arasında tamamen küle dönüşüp yokolurken kucağındaki kül yığınına bir damla yaş düştü. Tony'nin yüzü donuklaşmıştı, dudakları titriyor, gözleri daha az önce Peter'ın işgal ettigi noktaya bakıyordu. Gri küle bulanan ellerini kaldırıp onlara baktığında aklını kaçıracakmış gibi hissetti. Tek başına kalmıştı.

Tek başına kalmıştı.

Herkesi kaybettikten sonra hayatta kalmıştı... En büyük korkusunu yaşıyordu...

"Hayır..." diye inledi önce. Ardından gözlerini gökyüzüne çevirip avazı çıktığı kadar bağırdı.

"BENI NEDEN ALMADIN!? NEDEN!?"

...

"Anne..."

Bir ağaca yaslanmış ve kollarını güçlükle oynatabilen Loki, Kahlder'in yüzündeki endişeli ifade yüzünden ona döndü.

"Neyin var bebeğim?"

"Anne buram acıyor." dedi Kahlder midesini tutarak. Küçük Jotun hemen arkasından annesine sıkıca sarılırken "Üşüyorum.." diye inledi.

Loki "Sadece korktun, hiç bir şeyin yok..." diyerek onun sırtını sevgiyle okşarken minik bebeği kollarının arasında yavaşça toza dönüşmeye başlayınca panikle doğruldu siyah saçlı. Gözleri korkuyla onun minik vücudunda gezindi önce, ardından yardım için bağırdı çaresizce.

"Thor! THOR!"

"Anne?" Kahlder korkuyla onun gözlerine bakarken Loki onun ellerinin arasından uçup gitmesini izlemek dışında hiç bir şey yapamamıştı. Dehşetle irileşen yeşil gözleri yaşlarla ıslanırken "THOR!" diye haykırdı siyah saçlı. "THOR BIR SEY YAP! BEBEĞIM!"

Titreyen elleri Kahlder'den kalan kül yığınına yavaşça dokundu, ardından ellerini daldırıp onu göğsüne bastırdı. "OĞLUM!" acıyla feryat etti Loki. "KAHLDER!"

Thor donakalmış şekilde olanları izlerken zihni olan biten her şeyi şiddetle reddediyordu. Aklını kaçırmış gibi ağlayan Loki'nin yanına yürüdü şaşkın bir şekilde. Eşinin yanına diz çökerek Kahlder'e neler olduğunu anlamaya çabaladı. Sonra külleri avuçlayarak kendine bastıran Loki'yi tutup oradan ayırmaya çalıştı.

Şoka girmişti Thor.

Bunların hiç biri olamazdı. Olmamalıydı. Sadece reddedercesine başını sallayabiliyordu.

Bunların hiçbiri...

Loki onun omzuna gömülmüş ağlamaya devam ederken Thor'un üzerindeki kumaşı sertçe kavradı. Ardından sesi kesildi siyah saçlının, üzgün, ıslak ve dehşete düşmüş bakışları Thor'un mavi gözleriyle buluştu. Siyah saçlı hiç bir şey söyleyemedi...

Önce dudakları, sonra burnu ve gözleri yokoldu... Saçları havalanarak gökyüzündeki küllere karıştı... Thor'un sıkıca sardığı beden boşluğa dönüştü, Thor sarıldığı havanın içinde uçuşan küllere baktı...

Aklını kaçırmış olmalıydı.

Bunların hiçbiri yaşanmamalıydı.

Önce oğlu, sonra Loki...

Kendisi neden hala buradaydı?

Nasıl hala buradaydı?

"L-loki?" diye fısıldadı boşluğa doğru...

Wakanda'nın her noktasından rüzgarın savurduğu küller gökyüzüne uçuşuyordu.

"Neler oluyor...?!" diye inledi sarışın. "NELER OLUYOR?!"

Chapter 16

Hey, Steve...

Eğer bu kayıt bir şekilde eline geçecek olursa...

...benim için üzülme.

'Son' da yolculuğun bir parçasıdır...

Burada tek başına öleceğimi bilmek biraz huzursuzluk verici, ancak seni düşünmek, seninle konuşmak rahatlamamı sağlıyor...

Hayatım boyunca intihara meyilli oldum. Fakat 2 Eylül 2011'de Kuzey Atlantik'te ihtiyarın tekini buz kütlesi halinde okyanustan çıkarttıklarından sonra bu hislerim de o buzlarla birlikte eriyip gitti...
İlk kez ölmekten bu kadar korkuyorum Steve...

Biliyor musun, binlerce yıl olmuş gibi hissettiriyor... O mağaradan kaçışım... Iron-man oluşum...

Sana aşık olduğumu farkedişim...

Tüm o kavgalardan çekişmelerden ve kahramanlık zımbırtılarından sonra sana söz verdim; 'Başka sürpriz yok', yine de durum pek iyi görünmese de son bir tane sürpriz yapabilmek harika olurdu. Yemek ve suyum 4 gün önce tükendi, oksijen kritik durumda... Evet, sonuç bu...

Hayatta olduğum son saatlerde burada oturup sonsuz uzayı izlerken seninle konuşmak istiyorum... Keşke burada olsaydın, manzara öyle güzel ki... Şaşkın mavi gözlerinde dolanan yıldız ışıltılarını izleyebilmeyi isterdim...

Yine oksijen tankı uyarı veriyor... Birazdan engellenemez şekilde uykum gelecek... Sessiz ve sorunsuz şekilde derin bir uykuya dalacağım... İşim bitecek.

Ama bilinçsizlikte sürüklenirken seni düşleyeceğim...

Daima, her zaman gözlerimi kapattığımda karşımda olacaksın...

Sadece sen...

Chapter 17

Tony boş ve sessiz uzay gemisinin tüm sonsuzluğu gören arka camlarından birine bakacak şekilde arkasına yaslandı. Ara sıra midesinden gelen acı dolu guruldamalar ve susuzluktan hırıldayan boğazı dışında hiç bir şey duyulmuyordu. Gemideki oksijen konsantrasyonunun giderek azalması onu oldukça sersemletmiş, uykusunu getirmişti. Tony sona yaklaştığını biliyordu.

Titan gibi Dünya da tamamen küllere bürünmüş olmalıydı.

Oğlunu kaybetmişti, muhtemelen Steve'i de...

Kendisinin yaşamak için savaşmaya değecek neyi kalmıştı ki.

"Hazırım..." diye geçirdi içinden. "Ölmeye hazırım..."

Kendine bunu itiraf etmesinin ardından bir şeylerin olmasını bekledi Tony, belki de herkesin bahsettiği şu tüneldeki ışık ya da siyah pelerinli melek...

Gözleri yavaşça kapandı, inip kalkan göğsü yavaşladı, hareketleri artık neredeyse görülmüyordu bile...

Kapalı gözlerinin ardından parlak bir ışık hissetti... Tıpkı bir patlama gibi gittikçe yaklaştı, yaklaştı ve artık gözlerini rahatsız edecek kadar yakına geldi..

Tony hafifçe gözlerini araladığında camın önünde tıpkı bir güneş gibi parlayan insan silüetiyle karşılaştı. Gözleri biraz daha netleştiğinde karşısında ona bakarak gülümseyen sarışın bir kadını seçebiliyordu.

...

Önce masanın üzerindeki bardaklar, ardından artık karargah olarak kullandıkları Tony'nin villasındaki her şey deprem olurcasına titremeye başladığında Steve oturduğu yerden fırlayıp cama koştu.

Kendisiyle birlikte Natasha, Rhodey ve Bruce da cama doğru koşarken Steve çoktan camı terk etmiş, uçarcasına kapıdan çıkmıştı.

Bruce tıpkı bir meteor gibi parıldayan sarı noktaya bakarak "Onu buldu demek!" diye gülümsedi. "Umarım Tony iyidir!"

Steve koşarak bahçeye çıktığında Carol da uzay gemisini düz bir şekilde zemine oturtmuştu. Geminin kapısı açılıp oldukça bitkin haldeki Tony merdivenlerin başında görününce Steve bir saniye bile beklemeden ona doğru atıldı. Tony son basamağa geldiğinde Steve onu sıkıca kucaklayarak bedenine bastırdı.

Onu sonsuza dek kaybettiğini sanmıştı, onu bir daha göremeyeceğini sanmıştı...

"Steve..." Tony'nin sesi bir fısıltıdan güçlü değildi. "Kaybettim..."

"Hepimiz kaybettik Tony..." diye inledi Steve ona daha sıkı sarılırken.

"Ben kaybettim..." diye tekrarladı Tony yeniden, sanki içinde bulunduğu durumdan farklı bir gerçeklik yaşıyor, sayıklıyor gibiydi.

Steve onu biraz uzaklaştırıp yüzüne baktığında Tony'nin uzaklara dalıp gitmiş gözleriyle karşılaştı, muhtemelen onu görmüyordu bile...

"Ben... kaybettim..." Tony yeniden sayıklayınca Steve onu kendine getirmek için hafifçe sarstı.

"Ben çocuğu kaybettim..."

Tony güçlükle cümlesini tamamlarken yüzü acı çekercesine buruştu, ardından tüm bedeni boşluğa düşmüşçesine bıraktı kendini. O kadar zayıflamıştı ki Steve onun yere düşen bedenini yakalarken kemiklerini oldukça net bir biçimde hissetmiş, bu da içini yakmaya yetmişti.

Herkes kaybetmişti ancak kendileri burada birbirlerinden teselli bulabilecekken Tony uzayın derinliklerinde aç susuz ve kimsesiz olarak haftalar geçirmişti, zavallı adam ölümden daha kötü olabilecek her şeyi tecrübe etmiş gibiydi...

Onun bilincini kaybetmiş bedenini kaldırıp eve doğru hızla yürürken herkes endişeyle olan biteni anlamaya çalışıyordu. Durumu ilk kavrayan ve her zamanki gibi soğukkanlılığını kaybetmeden tepki vermeyi başaran Natasha olmuş, eğitiminden kalan ilk yardım bilgileriyle birlikte Tony'nin oldukça zayıflamış ellerinden birine damar yolu açarak ona serum takmayı başarmıştı.

Onu kendine getirecek ilaçların etki etmesini beklerken Steve derin bir nefes alarak gözlerini ovaladı. Tony'yi böyle görmenin kendisini de bu kadar tahrip edeceğini düşünmemişti. Onun için müşahede odasına çevrilen camlı bölgede nöbetleşe bekliyor, düzenli olarak ilaç ve sıvı gıda takviyesi yapıyorlardı...

Dokuz saatlik korkunç bir bekleyişin ardından Tony ayıldı...

Ancak uyurken yüzüne hakim olan o hüzünlü ifadeden eser kalmamıştı gözlerini açtığında. Apar topar doğruldu önce yatakta... Ardından bedenine bağlı kabloları hırsla çekip çıkartmaya çabaladı. Koluna takılı damar yolunu da vahşi şekilde tutup çekerek çıkartmayı deneyecekti ki Steve son anda odaya dalarak ona engel oldu. Sarışının kolları arasında önce avazı çıktığı kadar bağırmaya başlayıp sonra da ağlama krizine giren Tony'i sakinleşene dek o şekilde sessizce kucakladı Steve.

...

Tony sandalyede oturabilecek kadar güçlendiğinde neler olduğunu dinlemek istemiş, bu da geri kalan herkesin masanın etrafında toplanmasıyla sonuçlanmıştı. Yaşananlar hep aynıydı, korkunç bir savaş, sonrasında toza dönen bedenler... Ekibin kasvetli ve umutsuz konuşmalarının ardından Steve'in hala pozitif olmaya çalıştığını fark eden Tony için bu son damla olmuştu.

"Senden nefret ediyorum." diye hırladı sesi çıktığı kadar, Steve'i tam cümlesinin ortasında kesmişti.

Herkes durup ona odaklandığında devam etti kustuğu nefretine.

"Sana Dünya'nın çevresine bir zırh inşaa etmek istediğimi söylediğimde bana gülmüş, beni paranoyak olmakla itham etmiştin. Sana, uzaydan gelecek bir saldırı için çok savunmasız olduğumuzu söylediğimde göğsünü şişirerek gelecek her şeyle birlikte savaşırız demiştin."

Tony güçsüz yumruğunu masaya çarpıp sesini biraz daha yükseltti.

"Sana yeterince güçlü değiliz, kaybederiz dediğimde..." Nefesi sürekli kesildiği için bir süre soluklandı... "o zaman birlikte kaybederiz demiştin."

Tony öfkeyle ayağa kalkıp Steve'in karşısına dikildiğinde dizleri hala titriyordu.

"Bil bakalım ne oldu yüzbaşı... Ben kaybettim... Ben evladımı kaybettim ve sen orada bile değildin."

"Tony.." Steve her ne kadar onu yatıştırmak için sakin bir sesle konuşuyor olsa da Tony'nin sözleri sanki bedenini delip geçen kızgın bir demir gibi acı vermişti.

"Sana küçük bir öneri!" dedi Tony göğsünden yırtıp çıkarttığı arc reaktörünü onun kucağına bastırırken. "Bir daha böyle bir şey olursa bunu giy ve saklan. Sadece o şekilde bir şansın olabilir. Sana bundan sonra asla güvenmiyorum. Aşağılık yalancı!"

Tony'nin öfke fışkıran sesi Natasha'yı masanın üzerinde duran sakinleştiricilere uzanmaya iterken Stark birden durup elini göğsünün üzerine bastırdı. Güçlükle yutkunuyormuş gibi göründü bir kaç saniyeliğine, ardından önce dizlerinin üzerine çöktü sonra birden yere yığıldı.

Steve onun yerdeki bedenine eğilip durumunu kontrol ederken Carol ayaklanarak "Zavallıya bu kadar işkence yeter." diye kestirip attı. "Ben gidip Xorrian iksiri getireceğim."

Kargaşanın içinde onun kapıdan çıkışına kadar izleyen Banner son anda birinin eksikliğini farketti.

"Thor nereye gitti?"

...
Asgard hiç olmadığı kadar sessizdi. Thor geri döndüğünde halkının yüzüne bakamayacağını düşünmüştü ancak... Asgard'da halk kalmamıştı.

"Kimse yok mu?!" diye bağırdı boş sokaklara, kendisine cevap veren olmadı. Rüzgar, külleri uçuruyordu...

Geride kendisinden başka kimse kalmamıştı.

Sarışın saraya girdiğinde benzer bir manzarayla karşılaştı. "ANNE!?" diye bağırdı. "HEIMDALL!? Kimse yok mu!?"

Hayır.. Herkes gitmişti.. Nasıl, neden...

Sarayın mermer zeminine dağılan tozları tanıyordu Thor... Ancak Midgard'ın aksine, sanki burada bir savaş verilmişçesine dağılmıştı ortalık, silahlar ortalığa dökülmüştü. Thor biraz etrafa bakınıp gerçekten kimsenin olmadığından emin olduktan sonra odasına çıktı. Odaya girer girmez koşarak geri çıkmak istedi bedeni, ancak hayır... Bakışları gördüklerine kilitlenmiş, içini ateş gibi yakmıştı...

Yatağın üzerinde Loki'nin aceleyle çıkartıp attığı eşyalar duruyordu. Bir kaç uzun adımda yatağa ulaştı sarışın. Eşinin kıyafetlerini alıp burnuna bastırdı, kokusu hala tazeydi, sanki hala buradaymış gibi, sanki birazdan arka odadan çıkıp gelecekmişçesine tazeydi kokusu. İçine çektiği her nefes kendisine işkence gibi gelirken yatağa oturup ıslanan gözlerini sildi Thor. İçin için hıçkırarak ağlamak istese de bu kadar hızlı devrilemezdi, kesinlikle bir yolunu bulacaktı...

Loki'nin kıyafetlerini göğsüne bastırırken gözü yatağın üzerinde duran eski bir oyuncağa ilişti... Loki'nin Jotunheim'daki odasından almıştı bu küçük, örme Jotun bebeğini. Tereddüt edermişçesine yavaşça kavradı oyuncağı, ardından kucağına çekip eski anılara daldı...

Loki ile dolu anılarda yüzerken sanki yalnız olmadığını hissetti Thor, bakışlarını aniden kaldırıp gardını alırken gerçekten de kapıda dikilen bir kadın olduğunu fark etti. Onu kesinlikle tanımıyordu, Asgard'dan biri değildi. Uzun, siyah dalgalı saçları, kararmış göz altları ve cansız yeşil gözleriyle kapıda dikilmiş ona bakıyordu. Vücudunu saran siyah ve yeşil ağırlıklı deri bir

tulum giyinmişti.

"Kimsin sen?!" diye sordu Thor tetikte beklerken. "Buraya nasıl geldin?"

"Ah..." Kadın odanın içine doğru bir kaç adım atarak kollarını hafifçe yanlara doğru açtı. "Sorun değil, beni tanımanı zaten beklemiyordum, kardeşim."

Chapter 18

"Sen de kimsin?!" Diye atıldı Thor Mjolnir'i kadına doğrultarak. "Benim kardeşim falan yok!"

Kadının koyu yeşil gözleri tehditkar şekilde kendisine yöneltilen silaha indi umarsızca, sonrasında bakışlarını kaldırıp erkek kardeşinin bariz şekilde kederlenmiş yüzüne odaklandı. "Sevgili babamız beni pek sevmezdi." Dedi Hela. "Sana benden bahsetmemiş olması şaşırtmadı."

Thor elindeki çekicin sapını daha sert kavradı parmaklarının arasında. "Herkes nerede? Bununla bir bağlantın mı var?!"

Sarışının bir anda üzerine gelmesiyle Mjolnir'i metal kısmından tutup yere itti genç kadın. "Yavaş ol. Kendi krallığımı yok edeceğimi mi sandın?"

Mjolnir sertçe yere çarpıp mermer kaplamaları darmadağan ederken Thor bir iki adım geriledi. "O halde burada neden sadece sen varsın?! Herkes nerede?!"

"Ölümün tanrıçasını öldüremezsin." Dedi Hela kibirli çenesini kaldırarak. "Ben Hel'e hükmedenim."

"Ölülerin tanrıçası.." diye mırıldandı Thor kendi kendine bir şey hatırlatıyormuşcasına. "H..herkes öldü mü yani?"

"Ölmüş olsalar bundan haberim olurdu." Dedi Hela. "Hayır, onlar ölmedi, yok oldular, evrenden tamamen silindiler."

Thor'un yüzündeki ifade acı dolu bir boşluğa evrilirken "Gitmeliyim." diye yutkundu sarışın.

Odadan çıkmaya yelteniyordu ki Hela yana doğru bir adım atarak yolunu kesti. "Biz de sen gelmeden hemen önce taht için savaşıyorduk, başladığım işi yarım bırakmam."

Thor onu duymazdan gelerek çıkışa yönelmişti, görmezden gelinen Hela ise adeta ateş püskürdü.

"Nereye gidiyorsun?! Ne biçim bir kralsın sen?!"

"Seninle uğraşacak vaktim yok." Diye kestirip attı Thor. "İlgilenmem gereken çok daha önemli bir şey var."

Hela öfkeyle kollarını bağladı. "Şu düşük ırktan kollarının arasına aldığın karın ve çirkin çocuğunla alakalı mı yoksa?!" Diye bağırdı arkasından. "Beni korkunç bir hayal kırıklığına uğrattın, kardeşim!"

Hela'nın sözlerini takip eden sessizlik bir bomba gibi patlayan gök gürlemesiyle bozuldu. Thor olduğu yerde kaldı, sert nefesler ciğerlerini zorlarken kolunu kaldırdı. Mjolnir hızla uçarak avuç içindeki yerine yerleştiğinde Hela zevkle sırıtmaya başladı. İşte yıllardır beklediği intikam zamanı gelmişti, bedeninin etrafında cisimleşen kılıçlardan ikisini çekerek Thor'un gelecek olan saldırısını karşılamaya odaklandı. Sonunda kendisini cehenneme tıkan babasından intikamını en acı yoldan alacaktı. Kendisini mahrum ettiği tahtı biricik oğlunun ellerinden söküp alırken onun kanıyla ıslanacaktı ruhu. Hela bunu binlerce yıldır bekliyordu.

Hela binlerce yıldır Thor'u savaşta alt edip başını gövdesinden ayırdığı günün hayaliyle yaşıyordu.

Thor öfkeden kudururmuşcasına yürüdü Hela'nın üzerine. Aralarında oldukça kısa bir mesafe

kalmıştı ki sarışın Mjolnir'i sertçe yere bırakarak hırladı.

"Krallığı mı istiyorsun? Onunla ne istiyorsan yapabilirsin."

Hela önce bocalarken, sert adımlarla kendisinden uzaklaşan kardeşinin arkasından "Babam korkak bir kız çocuğu büyütmüş!" Diye bağırdı ne diyeceğini bilemiyormuşçasına. Fakat Thor çoktan onun görüşünden çıkmış, Mjolnir'i geride bırakarak Stormbreaker'ı çağırıp Midgard'a ışınlanmıştı.

...

"Bunun derdi ne?" Tony güçsüz bir sesle mırıldandı, Thor evin arka bahçesinde öfkeyle volta atarken.

Steve konuşmadan önce derin bir nefes alarak "Loki ve oğlu da gitti." Diye yanıtladı. "Thanos'a oldukça öfkeli..."

"Öfkeli biraz hafif bir tabir." dedi Roket. "Ben olsam kudurmuş kelimesini kullanırdım."

"Carol, Thanos'un yerini bulmak üzere." Diye belirtti Steve. "Gidip her şeyi tersine çevireceğiz, her şey eski haline dönecek."

Tony yatağın yanında oturan sarışına dikti bakışlarını. Kalın kaşları ciddi bir şekilde çatılmış, mavi gözleri kararlılıkla ileriye odaklanmıştı. Uzaya çıkmak bile kendisi için neredeyse imkansızı istemek olsa da yapması gerekene öyle odaklanmıştı ki Tony ona ne kadar öfkeli de olsa bu durumu korumakta zorlanmaya başlamıştı. Her seferinde canını yakacak şeyler söylemiş olsa da Steve onu bir dakika için bile yalnız bırakmamış, ilaçlarını ve yemeklerini alması için ısrarcı bir şekilde üzerine gelmiş, en önemlisi de Tony sinir krizi geçirirken bile onu kollarının arasında sıkıca sarıp sakinleştirmeye cabalamisti.

Tony'nin parmaklarını kendi elinin üzerinde hissedince şaşırdı Steve. Şu aralar Tony en sert tavrını oynamaktaydi. Şaşkın mavi bakışları onunkilerle buluştuğunda Tony "Peter'ı geri getir Steve..." Diye mırıldandı "Lütfen."

"Şüphen olmasın." Steve en şevkatli gülümsemesini takınarak usulca fısıldadı.

...

"Hiç bir şey yapmıyor." dedi Carol uzay gemisinin dışında ışıl ışıl parlarken. "Bu bizim şansımız, onu pusuya düşürebiliriz."

Steve gemideki herkesin üzerinde tek tek gözlerini gezdirdi. Natasha, Bruce, Roket, Rhodey, kendisi ve kendini zor zaptettiği her halinden belli olan Thor... Normalde bir görevde her şeyden önce arkadaşlarının güvenliğini önde tutardı ancak şimdi içinde bulundukları durumun normal ile alakası kalmamıştı. Herkes sakin görünmeye çalışsa da içleri hırs ve hüzün doluydu, kimse artık yaralanmayi, hatta ölümü umursamiyordu. Derin bir nefes alarak Carol'a döndü Steve. "Tamam, giriyoruz."

Daha önce bir orduyla yapamadıklarını şimdi bir avuç insan kalmışken yapmayı denemek intihar gibi hissettiriyordu fakat.. Öte yandan Thor, o piçin göğüs kafesini ikiye ayırmış, eldiveni de kullanılamayacak şekilde zarar görmüştü. Bu kez taşları almaları çok daha kolay olacaktı.

Kendisine yaptığı tahtadan barakanin içinde hayatını sürdürmeye çalışan Thanos çatının birden paramparça olmasıyla korkuyla irkildi. Carol tıpkı bir cehennem meleği gibi çöktü üzerine, deli titanın boynunu yakaladığı gibi onu geri çekerek dizlerinin uzerine çökmeye zorladı.

İkinci olarak Thor daldı içeriye, Stormbreaker'ı savurduğu gibi Thanos'un kolunu dirseginden itibaren koparttı. Deli titan acı dolu bir feryatla çırpınmaya çabaladı ancak Carol'ın kendisini zapteden kolları çok daha güçlüydü. Yere düşüp bir kaç santim sürüklenen kolun üzerine atladı Roket. Amacı eldivene ulaşıp taşları almaktı ki...

Taşlar orada değildi.

Roket ne diyecegini bilemez bir halde eldiveni Steve'e gösterirken Thor gıcırdattığı dişlerinin arasından "Taşlar nerede?" Diye hırladı. Nefesini güçlükle toparlamayi başaran Thanos "Taşlar amacına hizmet etti, artık onlarla işim kalmadı..." Diye mırıldandı güçsüz bir sesle. "Evrene düzen getirdim, artık onlara ihtiyaç kalmadı..."

"Sen neden bahsediyorsun?" Steve durumu öğrenmek üzere hamle yapıyordu ki "TAŞLAR NEREDE?!" diye kükredi Thor.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı Thanos. "Onları yok ettim. Başka birinin eline geçme ihtimali için... Beni neredeyse öldürüyordu ama... Bunu yapmak zorundaydım..."

"Yalan söylüyor!" Diye atıldı Roket. "Etrafa bakalım,. Taşlar buralarda olmalı!"

"Hayır..." Natasha güçsüz bir sesle mırıldandı "Yalan söylüyor gibi durmuyor.."

Arka planda yaşanan küçük çaplı kaosla birlikte Thanos burnundan soluyan Thor'a dikti gözlerini. Sarışın elindeki baltanın sapını o kadar sert tutuyordu ki parmakları beyazlamıştı.

"Sana ve ailene yaptıklrım için üzgünüm." Diye fısıldadı Deli titan. "Hepsini öldürmek caniceydi, rastgele olacağına söz vermiştim ama ikiniz de o şekilde üstüme gelince kendimi tutamadı-"

Thanos lafını bitirmeden kendini kaybeden Thor Stormbreaker'ı sertçe savurarak tek hamlede Thanos'un başını vücudundan ayırdı.

Yaşananlarla herkes şok geçirerek ölüm sessizliğine bürünürken "Sen... Ne yaptın.." diye inledi Rhodey.

"Loki ve Kahlder'in intikamını aldım." Diye hırladı Thor. Ardından kimseyi beklemeden sakin adımlarla dışarı çıktı ve gözden kayboldu...

...

"İsmim ne demiştin?"

"Scott... Uh, Scott Lang."

Steve derin bir iç çekip gözlerini gökyüzüne dikti. Ilık bahar rüzgarları hafifçe okşuyordu tenini. Kuşların cıvıltıları yaprakların hışırtılarına karışıyordu. Doğayla iç içe olan bu eve taşınalı hemen hemen 5 sene oluyordu. Tony için yeni bir başlangıç, ikinci bir şans...

"Scott, bakalım doğru anlamış miyim? Tüm bu yıllar boyunca 'quantum diyarında' kısılı kalmıştın ama bir şekilde kurtulunca sana beş dakika gibi geldi. Tam da bu sebepten, zaman yolculuğuna inanıyorsun ve tüm yaşananları geri çevirebileceğini söylüyorsun?"

Bundan beş yıl önce o uzay operasyonundan dönüp Tony'e taşların gittiğini söylediğinde Tony büyük bir depresyona girmişti. Peter'ın ölümünü tamamen kendi üzerine almış her gün kendine vicdan azabı çektirerek işkence eder hale gelmişti. Onun bir türlü toparlanamaması Steve'i harekete geçirmiş, yüzbaşı Peter'a ait tüm resim ve eşyaları bir kutuya koyarak kaldırmıştı.

"Hayır, aslında evet! Zaman yolculuğu mümkün, sadece bunu kontrol altına almamız gerek."

"Denklemleri çözmek için Tony'e ihtiyacımız var." Dedi Natasha Scott'ın arkasından.

"Bilemiyorum çocuklar." Steve derin bir iç çekerek ellerini birleştirdi. "Ona bunu yeniden yaşatamam..."

Olanlardan üç ay kadar sonra Tony, Steve'i sakladigi resimleri bulmuş ve hissettiği yoğun acı yüzünden kalp krizi geçirmişti. Tony'i hastaneye zar zor yetiştirmişti Steve. Kalifiye doktorlar da öldüğünden ve geri kalanı da hayatta başka alanlara yoneldiginden doktor bulana dek Steve'in de hayatı en az yirmi yıl kisalmisti. Sonunda onu operasyon odasına aldıklarında Steve dışarıda beklerken sönük, belli belirsiz bir ağlama sesi duymuştu. Sanki bir bebek...

"Burada neler oluyor?" Tony kucağında 4-5 yaşlarında küçük bir kızla evden çıkıp bahçede konuşan arkadaşlarına doğru ilerledi.

Tony ameliyata girmişken Steve bu ağlamanın kaynağını bulmaya çabaladı. En sonunda yenidoğan ünitesinde yatan bir bebekle karşılaştı. Yeni doğmuş gibi durmuyordu, çok ağlıyordu ve kimse gelip durumuna bakmıyordu. Steve önce çekimser kalsa da çocuğun içli ağlamasına dayanamayıp açık kapıdan içeri girdi. İçerideki tek bebeği dikkatlice tutup kucağına alarak onu sakinlestirecek bir ninni mırıldanmaya başladı. Minik bebek ilgi görünce ağlamayı bırakti, biraz burnunu çektikten sonra iri kahverengi gözlerini Steve'e dikti. Yüzbaşı onun güzelliğine dalmış giderken içeri giren bir hemşire irkilerek kendine gelmesine sebep oldu. "Ah üzgünüm, çok ağlıyordu, ben de dayanamadım..."

"Sorun değil." Dedi hemşire biberondaki mamayı koluna damlatarak ısısını kontrol ediyordu. Steve bir kucağındaki bebeğe bir de hemşireye bakarak "Annesinin sütüne ihtiyaç duymuyor mu?" Diye mırıldandı.

"Kız yaklaşık 4 aydır burada." Hemşire bebeği Steve'in kucağından alıp biberonu ağzına verince küçük kız iştahla emmeye başladı. "Şu toz olma olayı sırasında annesi yedi aylık hamileymiş. Kocası yok olunca kadın paniklemiş ve doğum başlamış. Buraya geldiklerinde sadece bebeği kurtarabildik. Kimsesi kalmadığı için hastanede bakıyoruz, şimdilik."

"Ne kadar da tatlı bir kız." diye gülümsedi Scott şirin görünmek istercesine. Küçük kız ise utanarak Tony'nin boynuna gömüldü.

Tony bir misafirlerine bir de Steve'e bakarak "Neden buradalar?" Diye sordu yeniden, oldukça gergin görünüyordu.

"Morgan."

Steve ismini anınca küçük kız başını kaldırarak "Efendim baba?" Diye karşılık verdi.

"Hey, neden Natasha'ya geçen hafta yaptığın resimleri getirip göstermiyorsun?" Sarışının gülümseyen gözleri kıza da gülümseme bulaştırmış, Morgan hemen diğer babasının kucağından inip evin içine koşmuştu.

"Tony, bu Scott Lang." Diye başladı Natasha, Morgan görüş açısından kaybolduktan sonra.

"Ve tüm yaşananları geri çevirebileceğine inandığı bir teorisi var."

Chapter 19

Scott çok da mükemmel olmayan planını ortaya sunduğunda Tony bütün eksiklikleri yüzüne vurduğu gibi düzeltilmesi imkansız mantık hatalarını da inanılmaz bir odaklanmayla başka yollardan çözüme ulaştırmıştı. Morgan'ın tedirgin bir şekilde Steve'in koluna sarilarak "Babam iyi mi?" diye sorması Steve'i araya girmeye zorladı. Tony kendini fazla zorlarsa yine sağlığına bir şey olması işten bile değildi. Konu Peter'i kurtarmak olunca yine limitlerini kaybetmişti. Toplantıyı orada sonlandırdı sarışın. Çok da nazik olmayan bir şekilde arkadaşlarına gitmelerini söylerken Tony biraz dinlendikten sonra işe yeniden odaklanacağını mırıldanıyordu.

...

"Tony Stark bildiğimiz enkaza dönmüş." Dedi Scott ormanın içindeki malikaneden çıkıp Natasha'nın aracına binerlerken.

"Enkaz mı?" Diye güldü Rhodey. "Asıl enkazı görene dek bekle bence."

"Kim?" Scott merakla ona doğru eğildi. "Tanışmadığım biri mi var?"

Natasha dikiz aynasından yeni çocuğun yüzüne dikti bakışlarını.

"Tanışmayı hiç istemeyeceğin biri var."

...

"Burası olduğundan emin misin?" Diye sordu Roket, Steve elindeki adres kağıdına ve karşılarındaki yıkık dokuk binaya bakarken.
"Görünüşe bakılırsa evet." Dedi Banner, son beş senede hayatı yolunda giden tek insan olarak içinde yaşayan canavarla anlaşmış, artık profesör Hulk formuna geçmişti. "İçeri girelim."

Apartman kapısından içeri girdiklerinde pis merdivenler ve gürültülü komşulardı kendilerini ilk karşılayan.

"3. Kat." Diye mırıldandı Steve. "Hiç bir yere dokunmayın."

Merdivenleri tek tek çıktıktan sonra çürümüş tahta gibi duran bir kapının önüne geldiler. Steve kapıya bir kaç kez tikladi, yanıt gelmeyince biraz daha sert vuruyordu ki kapı kendiliğinden sonuna dek acildi, gıcırdayan menteşelerin sesi tüm apartman boşluğuna yayılmıştı. İçerideki karanlığa göz gezdirirken Steve yüzünü burusturdu, hemen arkasindaki Roket ise elini burnuna kapattı. "Aman tanrım bir şey ölmüş gibi kokuyor!"

"Thor-?" Steve çekinceli bir kaç adım atmıştı ki çarptığı bir yığından bira şişeleri dökülüp yuvarlandı. Eşyalar her yerdeydi, evin içi o kadar dağınık ve pis görünüyordu ki hiç bir canlı burada yaşayamaz gibiydi. Koridorda biraz daha ilerleyince pizza kutularının altında boş boş yatan Stormbreaker'ı gördü Roket. Bu sırada Steve kapı eşiğine asılmış eski, mavi bir örgü bebeğe bakıyordu. Nihayet bir şekilde oturma odasına ulaştıklarında Thor deri koltuğa yayılmış, kafasında kulaklık ve elinde konsol koluyla oyun oynuyor gibiydi. Sımsıkı kapalı perdeler içeriyi oldukça kasvetli bir hale sokmuştu zaten, fakat Thor'un yüzündeki ifadesizlik daha da karanlikti. Kapıdakinin kim olduğuna bile bakmadan "Pizza'yı getir, masanın üzerinde para var." Diye mırıldandı. Ardından pürüzsüz bir yuvarlak oluşturmuş karnını kaşımak için uzandı, bu esnada bir kaç boş bira şişesi düşürdü etrafından.

"Thor..." Steve'in sesi biraz daha yumuşamış gibiydi.

Sarışın gözlerini bir saniyeliğine onlara çevirdiğinde yüzü oldukça yalan bir gülümsemeyle aydınlandı. "Heyy çocuklar." Diye mırıldandı yıldırım tanrısı. "Oyuna mi geldiniz?"

"Hayır, Thor buraya başka bir şey için geldik." Dedi Steve yaşadığı şoku baskılamaya çalışarak. Thor en son beş yıl önce ortadan kaybolduğundan beri onu görmemişti. Sarışının bu hali... İçler acısıydı...

Thor birbirine karışmış sakallarını kasiyarak onlara yer açmaya çalıştı. "Otursanıza."

"Bence oturmayalım." Diye mırıldandı Roket.

"Buraya gelmemizin bir sebebi var." Dedi Steve ciddi bir şekilde. "Thanos'un yaptıklarını düzeltebileceğimiz bir yol var."

"Thanos mu?" Thor her ne kadar rahat görünmeye cabalasa da bogazina kadar yükselen safranın etkisi dışarıdan gorulebiliyordu. Thor öyle büyük bir tramva yaşamıştı ki onun ismini duymak bile sarışını sarsiyordu. "Taşlar yok, unuttunuz mu? Ayrıca onun kafasını uçurdum. Ondan intikamimi aldım."

Sarışın el yordamıyla başka bir bira bulma arayışına girmişken "Ama bu aldığın intikam içini soğuttu mu?" Diye sordu Steve. "Artık için rahat mı?"

"Hahahaha!" Thor derinden bir kahkaha patlattı. "Burada onun kafasını başka uçuran oldu mu?" Dedi yarım bir birayı kafaya dikerken. "Tabiki içim rahat."

"Loki ve Kahlder'in asla geri dönmeyecek olması seni hiç rahatsız etmiyor yani." Diye mırıldandı Steve onun tavırlarına bakarak.

Thor elindeki şişeyi sertçe masaya vurarak "Buraya neden geldiniz?!" Diye soludu. "Size intikamımı aldım, rahatım diyorum!"

"Thor, iyi görünmüyorsun dostum." Dedi Banner. "Hem de hiç iyi gorunmuyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?!" Diye saldırdı Thor. "Ben Asgard'ın hükümdarıyım, ben korkusuz bir savaşçıyım. Beni hiç bir şey etkileyemez!"

Steve kapı eşiğine asılmış oyuncağı alarak sertçe ona doğru uzattı. "Hepimiz korkuyoruz Thor!" Diye bağırdı sarışın. "Yine başarısız olmaktan benim de ödüm patlıyor! Fakat hiç bir şey yapmadan, ödlek gibi oturup sorunlarından kaçarak yaşamak seni mutlu etmeyecek!"

"Başarısız olmak mı?! BEN ONU ÖLDÜRDÜM!" Diye bağırdı Thor. "ONU ÖLDÜRMEYİ YALNIZCA BEN BAŞARDIM!!"

"Ama bu sevdiklerini geri getirmedi!" Steve bir o kadar inatçıydı. Thor'un bir anlık kendini kaybetmesi (ki şu durumda hiç de kendinde görünmüyordu) sarışını ikiye bölmesiyle sonuçlanabilirdi. Yine de geri adım atmadı.

"Steve.." Banner tedirgin bir şekilde onun omzuna dokunurken Steve omzunu silkip onu uzaklaştırdı. "Peter'ı geri getirmek için bir şansım var. Senin de öyle. Korkak olma Thor. Oğlunu yeniden kucağına alabilirsin."

"YAPMA!" diye kükredi Thor arkasını onlara dönerek. "Yapma..." Sesi hüzünlü bir iniltiye dönüşürken koltuğa çöktü. El yordamıyla bira arıyordu...

"Şu halime baksana Steve... Her şey gitti... Evrende aşkla sevdiğim tek adamı, canımdan bir

parçayı oğlumu kaybettim... Annem, Heimdall, çocuklar, Asgard'daki herkes gitti... Ablam oldugunu söyleyen bir kadın çıkageldi ve Asgard tahtını benden aldı... Kimseyi kurtaramadım, kimseyi koruyamadım... Şimdi şu halime bak... Alkolle beynimi çamura çevirmeye çabalayan bir zavallıyım. Korkuyorum... Yeniden kaybetmeye dayanamam, yeniden umutlanabilecek kadar güçlü değilim..."

Thor'un gözleri yaşlarla yanarken Steve derin bir iç çekerek onun yanına oturdu.

"Biliyorum." Diye mırıldandı sarışın. "Hislerini anlayabiliyorum. Sen de tam da benim gibi, yeniden bu korkunç hissi yaşamaktan korkuyorsun... Sevdiklerini yeniden kaybetmekten... Thor, ben de Peter'ı kaybettim. Tony her yeni gün ile beraber eriyor, onun her gün gözlerimin önünde ölüşünü izliyorum, buna dayanamiyorum, onları koruyamamış olmak katlanılmaz geliyor. Neden bu durumda olduğunu, neden kendini bu yasama hapsettigini anlıyorum. Ama ya kazanirsak? Artık kaybedecek hiç bir şeyimiz kalmadı, değil mi?"

Thor gözlerini uzaklardan çekerek yanındaki askerin gözlerine baktı. "Kazanabilir miyiz ki? Onun gücünü sen de gördün... O halimle yapamadıysam..." Kendinden iğrenircesine formdan düşmüş bedenini işaret etti. "Bu halimle mi yapacağım?"

"Bir planımız var." Dedi Steve. "Tehlikeli, ancak işe yarayabilir bir plan."

"Pekala..." Thor yüzünü sıvazladı. "Ne yapacağız?"

...

"Plan çok basit." dedi Tony slaytların önünde ayakta dururken. "Her birimiz için kıyafetler ve gidip gelmeye yetecek kadar Pym partikülü var. Zamanda geriye gidip taşları toplayacağız, geri döneceğiz, hepsini benim tasarladığım eldivene takacağız ve her şeyi eski haline çevireceğiz."

Üvey ablasının ruh taşı uğruna öldürülmesi yüzünden sonradan ekibe katılmış olan Nebula "Gamora taşın Vormir'de olduğunu soyledi." Dedi kendi sırası geldiğinde. "Başka bir bilgim yok."

"O halde şöyle yapıyoruz." Tony kalemin arasıyla başını kaşıdıktan sonra gruplamaya başladı. "Clint ve Natasha siz Vormir'e gidiyorsunuz. Thor ve Roket Aether ve Tesseract'ı almaya Asgard'a gidiyor. Rhodey ve Nebula, güç taşı, Morag. Scott, Banner, Yüzbaşı ve ben New York'a gidip dağılıcaz. Banner sen zaman taşını alacaksın, biz de Loki'nin asasını alacağız. Herkes tamam mı?"

Thor hariç herkes başını olumlu anlamda sallarken yıldırım tanrısı Tony'nin son sözlerine odaklanmıştı.
Loki'nin yanına mi gideceklerdi?...

"Bakın." Tony derin bir nefes aldı. "Hepimiz sevdiklerimizi kaybettik. Şimdi geçmişe döndüğümüzde onlarla karşılaşma ihtimalimiz olacağını unutmayın. Zaman oldukça hassas bir şey, lütfen, onu değiştirmeye çalışmayın, yalnızca görevinizde odaklanın yeter."

Sözleri genellikle Thor'u hedef alıyor gibiydi.

"Herkes anladıysa artık ise koyulabiliriz." Dedi Tony kalemi masaya atarak.

"Dikkatli olun."

Chapter 20

"Wow burada mı yaşıyordun?" Diye sordu Roket etrafa bakınırken. Asgard sarayı tahmininden daha heybetliydi. Thor evet anlamında başını sallarken kendilerine doğru gelen hizmetçilerden saklanmak için hızla bir kolonun arkasına geçti. "Saat kaç?" Diye söylendi yıldırım tanrısı. "Neden herkes ayakta ki?!"

Thor adeta nefes almadan onların geçip gitmesini beklerken kızların kendi aralarındaki kıkırdamaları ilişti kulağına.

"Oh, bu kadar güzel olacağını beklemiyordum." Dedi kızlardan biri. "Adeta melek gibi."

"Prens Thor bugün onu gördüğünde çok şaşırmıştı." Diye tamamladı onu diğeri.

"Ne?" Thor nefesinin altında mırıldanarak ne olduğunu anlamaya çalışırken birden dank etti... Yüzündeki ciddiyet birden endişe dolu bir bakışa evrilirken salonun öbür tarafına dönerek bir kaç sert nefes aldı.

"Neyin var koca adam?" Roket onun bu tavır değişikliğinden bir sorun olduğunu sezinmiş, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"B-bugun..." Diye inledi Thor.

"Bugün ben evleniyorum."

...

"Bugün Loki'nin ikinci kez canımıza okuduğu gün." diye mırıldandı Tony. "Elindeki asayı almak için tek bir şansımız olacak. Bir kaç dakika içerisinde Brooklyn'de bir yerlerde ortaya çıkacak ve etrafı dağıtacak."

"Bir planın var mı?" Diye sordu Steve.

"Daha çok doğaçlama düşünüyorum. Loki'nin kendinde olmadığını varsayarsak zaten herhangi bir plan işlemeyecektir." dedi Tony.

"Şuan neredeyiz?" Diye sordu Scott etrafa bakınarak. Bir sürü metal boru ve kablonun geçtiği bodrum gibi bir mekanda olmaları ilk kendisinin ilgisini çekmiş gibiydi.

"Ah.." Tony başını kaldırıp biraz etrafa bakındıktan sonra "Sanırım Avengers kulesinin en alt katındayız." Diye belirtti.

"Peki dikkat çekmeden oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu Steve. Tony cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra duraksadı ve "Bu aslında iyi bir soru.." diyerek nefesini verdi. "Bilmiyorum."

"Benim ehliyetim var." Dedi Scott. Steve ve Tony'nin şaşkın bakışları kendisine dönünce de "Y-yani araba kullanabilirim." dedi telaşla. "Binek, minivan, ne olursa. Sonuçta New York araç dolu."

"Aslında araya karışmak için iyi bir yöntem." Steve kendisine hak verircesine gülümserken Tony toparlamak için "Gidip pusuda bekleyebiliriz." dedi. "Hadi."

...

"Tamam sakin ol!" Roket onu sakinleştirmeye çalışırken Thor hızlı hızlı nefes alıp terliyordu.

"Sanırım panik atak geçiriyorum." Diye soludu sarışın. "Kalp krizi de olabilir gerçi."

"Yeter ama Thor!" Roket minik pençelerinden biriyle ona tokadı yapıştırınca Thor biraz kendine gelir gibi oldu. "Hatırla." Diye homurdandı Roket. "Bir görevimiz var. Yolu sadece sen biliyorsun."

"T-Tamam, tamam!" Thor biraz şakaklarını ovaladıktan sonra mutsuz bir şekilde homurdanarak başını kaldırdı "Keşke biraz daha içkim olsaydı."

"Thor içkinin zamanı değil." Öfkeli bir fısıltıyla onu geri çağırmaya çalıştı Roket, ama Thor parmak uçlarıyla uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Ganimet salonu bu yolun üzerinde." Dedi sarışın. "Tabi mahzen de. Eminim orada düğün için daha çok içki vardır."

"Böyle bir görev için senin uygun olmadığını biliyordum!" Diye hırladı Roket. "Ayyaş bir ucube gibi davranıyorsun. Diğerlerinin yardımımıza ihtiyaçları var."

"Kapat çeneni tavşan." Diye homurdandı Thor. "Biraz kafamın dağılması gerekiyor."

"Sana şimdi kafayı göstereceğim."
Roket onun üzerine atlayıp ensesine tırnaklarını geçirince Thor acıyla irkilerek onu sırtından almaya çalıştı. "Çekil üzerimden! Ah!"

"Şimdi beni dinliyorsun ve şu işi bitiriyoruz!" Roket onun uzamış saçlarını pençelerine doluyordu ki Thor'un birden arkasını dönmesiyle ikisi de olduğu yerde kalakaldı.

Büyük ahşap kapılardan biri aralamış, gürültüyü duyan Loki neler olduğuna bakmak için dışarıya çıkmıştı.

Elbisesi zarif bir şekilde omuzlarından dökülüyordu. Saçlarını henüz toplamamışlardı, hafifçe kızarmış beyaz yanaklarının iki yanı siyah bir perdeyle örtülmüş gibiydi. Siyah kaşları hafifçe çatılmış, gür kirpiklerle çevrelenmiş yeşil gözleri meraklı bakışlarla karşısındakilere kenetlenmişti.

"Bizi gördü, hapı yuttuk." Diye mırıldandı Roket. "Kaçalım. Hadi."

Ama Thor onu duyuyormuş gibi görünmüyordu. Mavi gözleri bastıramadığı bir duygusallıkla kısılıp nemlenirken yıllardır görmediği aşkına özlemle baktı.

"Thor- hadi." Roket yere atlayıp sarışının paçasını çekiştirirken Thor kolaylıkla bacağını kurtardı ve Loki'ye doğru yürümeye başladı.

"Napıyorsun?!" Roket nefesinin altından homurdanmaya başladı.

Bir damla yaş kirpiklerinden sakallarına damlayıp gözden kaybolurken Thor kolunu hafifçe ona doğru kaldırarak yürümeye devam etti.

Teni bu kadar beyaz mıydı?

Dudakları hep böyle yumuşak ve sıcak mı görünürdü?

Güzel gözleri bu kadar yeşil miydi?

Sesi... Sesi neye benziyordu?

Ona dokunmak nasıl hissettiriyordu?

Onu kucağına almak, öpmek ve doyasıya sarılmak... Nasıl bir histi?

Neredeyse 10 yıl olmuştu... Hatıralarındaki Loki de gerçek hayattaki gibi yavaşça toza dönüp kayboluyordu, zamanın bu yıkıcı etkisinin verdiği acıyla başa çıkabilmek için zehirlenene dek içiyordu Thor. Aşık olduğu adamın sadece anılarda yaşamasıyla başka şekilde başa çıkamaz olmuştu.

"Sakın ona dokunma!" diye bağırdı Roket. "Zaman çizgisini mahvetmek mi istiyorsun?!"

"B-ben sadece..."

Ben sadece ona son bir kez daha sarılmak istiyorum.

Thor bir kaç saniyeliğine her şeyi boş vermek, evrenin kaderini kelimenin tam anlamıyla siktir edip hayatına burada devam etmeyi düşündü. Eski hali tam bir şerefsizdi, Loki'yi sayısız kez üzmüş, onu defalarca ağlamıştı. Kendi aptallıkları bütün ailesinin ölümüne sebep olmuştu, Loki yine de onun yanındaki yerinden vazgeçmemişti. Eski Thor onu hak etmiyordu. Şimdi gidip çıplak elleriyle gençliğinin boğazına sarılıp onu gırtaklasa hem kendisine hem de bu çatının koruması altındaki herkese büyük bir iyilik yapmış olacaktı.
Loki'nin içindeki masumiyeti yansıtan bakışları nasıl da sönüp yok olmuştu onun kollarındayken? Ona sırılsıklam aşık olduğunu farkettiginde her şey için çok geç kalmış, onu sonsuza dek kaybetmişti.

Faturayı geçmişine kesmeyi ne çok isterdi...

Fakat tüm bu yaşanmışlıklar onun kim olduğunu oluşturan yegane şeydi, yaşananları değiştirmek beraberinde bir çok karışıklık getirecekti, geçmişteki halinin daha ileriki bir gelecekten dönüp su anki halini öldürmeye çalışması gibi...

Sonu olmayan bir girdap gibiydi zamanın ayarlarıyla oynamak. Thor akıntıda boğulmaya hazırdı ancak...

Yine yapıyordu işte. Kendi istekleri yüzünden Loki'yi ve diğer sevdiklerini zorla korkunç bir yola sürüklüyordu.

Bencildi. Ne kadar değiştiğini iddia etse de bir gram bile değişmemişti, sadece duyguları şekil değiştirmişti.

Loki hafifçe gerilese de Thor'un kolunu kavramasına izin verdi.

"Oh Loki..." Diye mırıldandı Thor, gözleri hafifçe nemlenmişti. "D-demek prens Thor ile evlenecek Jotun çocuk sensin." Kolu avucunun içinde ne kadar yumuşak ve sıcak hissettiriyordu...

"Ya siz, kimsiniz?" Diye sordu Loki, başını hafifçe eğip gözlerini kaldırarak. Kibar ses tonu Thor'un kulağına kutsal müzik gibi gelmişti. Derin bir nefes aldı sarışın. "İsmim... Dhor."

"Dhor?" Diye tekrar etti Loki, böyle bir isim olduğundan bile emin değildi.

Roket bir pençesiyle alnına şaplak atarken Thor başını olumlu anlamda salladı. "Ben prensin ikiz kardeşiyim."

"Oh, prens Thor'un ikizi olduğunu bilmiyordum." Diye mırıldandı Loki, daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Hakkındaki yazılarda bunu okumadığıma eminim."

Hay Odin'in sakalı, Thor şu kafasıyla hikaye uydurmayı bile beceremiyordu. Belki sıradan bir

Aesir üzerinde ise yarayabilirdi ancak Loki, hayır, Loki zaten oldukça zeki bir çocuktu.

"Bunun sebebi, benim aslında sürgün edilmem." Dedi Thor, aklına ilk geleni söyleyerek. "Hakkımdaki her bilgi yakıldı ya da saklandı, şu an burada bile olmamam gerek. Ben... Ben sadece kardeşimin ne kadar şanslı olduğunu gözlerimle görmek için geldim."

Loki hafifçe gülümseyerek başını indirdi. Yanakları pembeleşmişti. "Şey... Teşekkür ederim.." diyebildi tatlı bir sesle. "Fakat buraya gelerek kendinizi tehlikeye atmıyor musunuz?"

Thor'un kendisini kavrayan kolu yavaşça yukarı kayarak genç adamın yanağını kavradı. "Buna değer." Diye fısıldadı onun gözlerine dalıp giderek. "Kardeşim kafasız pisliğin tekidir, onu sakin ciddiye alma."

Loki'nin gözleri şaşkınlıkla büyürken Thor gülümseyerek ona eğildi, alnına özlem dolu bir öpücük kondurduktan sonra gözyaşlarını güçlükle tutarak "Kendine dikkat et Loki." diye fısıldadı.

Yaşananlar karşısında biraz afallamış olan Loki onun yavaşça uzaklaştığını fark edince "Bekle!" Diye seslendi. "Nereye gidiyorsun??!"

"Hayatımın aşkını geri almaya." dedi Thor gülümseyerek. Ardından ona son bir kez baktı ve Roket'in arkasından koridorlarda koşarak gözden kayboldu.

Hizmetçileri geri geldiğinde Loki hala 'Dhor'un arkasından bakmaktaydı. Adam hiç bir şekilde kraliyet kanı ya da soylulukla bağdaşan herhangi bir şeye sahip değilmiş gibiydi. Buna karşılık Loki'ye dokunduğu noktalar öyle sıcaktı ki, sanki gerçekten kendisi için endişelenen bir sevdiği son bir kez onu görmeye gelmiş gibi hissettirmisti.
Onun boşluğa baktığını fark eden hizmetcilerden biri kibarca neler olduğunu sorunca Loki dalgın dalgın "Prensin ikiz kardeşi buradaydı." Diye mırıldandı. Hizmetçiler önce birbirlerine anlamaya çalışırcasına bakıp fısıldadılar. Kızlar sessizlikten sonra içlerinden biri endişeyle öne çıktı.

"P-prensim. Prens Thor'un bir kardeşi yok. Hiç bir zaman olmadı."

...

"Jarvis'in bana uyarı sinyali attığı lokasyon burasiydi." Dedi Tony, üçü de küçük bir minibüse binmiş, iki ana yolun kesiştiği kavşağı gören bir aralıkta pusuya yatmış bekliyorlardı. "Gelmesini bekleyip direkt saldıracağız. Zihin taşı o sopanın içinde, onu alırsak sorun çözülür.

Steve ve Scott olumlu anlamda başını sallarken uzaklardan siren sesleri duyulmaya başladı.

"İşte geliyor." Dedi Steve, Scott endişeyle dudaklarını ısırırken.

Loki görüş alanlarına girdiğinde anılarındakinden çok daha farklı bir manzarayla karşılaştılar. Genç adam bir polis memurunu boynundan kavrayarak havaya kaldırmış, sonrasında çırpınan adamı da tüm gücüyle havaya fırlatmıştı.

"Aman Tanrım." Diye inledi Scott. "Bu da ne böyle?!"

Steve ve Tony'de en az onun kadar şaşırmış görünüyorlardı.

Kendilerini çevreleyen binaların çatısına kadar havalanan bedeni beyaz bir ağ tarafından yakalanarak güvene alındıktan sonra Peter ironspider zırhıyla meydana indi. Onun bu kadar hızlı şekilde olaya müdahil olmasını beklemeyen Tony direksiyonu avuclarinin içinde sertçe sıkarken Steve'in eli içgüdüsel olarak kapının koluna uzandı.

"Sorun yok." Diye mırıldandı Tony. "Onu kurtardım, ona hiç bir şey olmadı."

Steve olumlu anlamda başını sallarken Peter birden başlığını çıkartıp yere attı. Sanki Loki'nin onu tanımasını sağlamaya çalışıyor gibiydi.

"Bekle biraz." Dedi Tony endişeli bir sesle. "Neler oluyor? Peter'ın başlığı Loki'nin yumruklarıyla dağılmıştı, onu kendi çıkartmadı ki!"

Steve şaşırmış ve korkmuş bakışlarını Tony'e çevirirken, Tony arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. Tam da onun araya karışmasından önce Loki boş bakışlarla izledi Peter'ın tavrını. Ardından belindeki hançere uzandı, bir saniye bile tereddüt etmeden savurdu keskin metali.

Tony yaşananlar karşısında "HAYIR!" diye feryat ederken Steve arabadan fırlayıp onu sıkıca yakalayarak oraya koşmasını engelledi.

Peter önce dizlerinin üzerine çöküp ardından tamamen yere yığılırken Loki bir anda kayboluverdi.

"HAYIR! BIRAK BENİ!" diye çırpındı Tony. Sonunda Steve'in kollarından kurtularak hareketsiz yatan Peter'a koştuğunda zavallı çocuğun yüzünde acı dolu bir ifade oluşmuştu. Dudaklarından fışkırır gibi süzülen kan yüzünden yüzünün alt kısmı kızıla boyanmış gibiydi.

"Bay Stark..." Diye inledi Peter. "Acıyor. Çok acıyor."

Tony onun yanına diz çökerken Steve "Tony, dokunma!" Diye uyardı, ama Tony onu duymuyordu bile. Ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini biliyordu, ama umrunda değildi.

Peter'ın boynundaki kesiğe baskı yapmaya çalıştı ama yara çok derindi, ellerini ne kadar bastırırsa bastırsın parmakları içeri batıyor, ellerini sıcak bir kırmızı rengine boyuyordu.

"Ö-özür... dilerim..."

Peter'ın gözlerindeki ışık yerini camsı bir cansızlığa bırakırken Tony "Olmaz!" diye ağladı. "Ölmene tekrar izin vermem, Peter!"

Ama faydası yoktu. Bunu başlarında öylece dikilen Steve de gayet iyi biliyordu.

Tony ağlayarak başını Parker'ın göğsüne koydu.

"Biliyordum.." diye inledi. "Zamanla ugrasirsan o da seninle uğraşır. Bunu asla yapmamalıydık.... Asla yapmamalıydık!"

"Başka şansımız yok Tony." Diye mırıldandı Steve. "Ne kadar zor olsa da her şeyi eski haline döndürmek için başka bir şansımız olmayacak."

...

"Gözünüzü dört açın!" Diye bağırdı nöbetçilerden biri. "Sarayda dolanan bir shapeshifter var ve prensin ikizi olduğunu iddia ediyor."

"Kraliyet düğünü gününde nasıl bir cüret!?" Dedi bir başkası. "Prens öfkeden kudurdu, onu bulup başını alacak."

"Tabi karşıma çıktığında ben onu gırtlaklamazsam." Diye homurdandı Thor saklandığı bir kolonun arkasından. Harıl harıl kendisini arayan nöbetçiler etrafa dağıldığında tam hareket edecekti ki tanıdık bir kadının sesi onu olduğu yere kilitledi.

"Oğluma asla sinsice etrafta dolaşmayı öğretmedim." Dedi Frigga, Thor'un saklandığı yerin biraz ilerisinde ayakta duruyordu.

Thor başını çevirip annesiyle göz göze geldiğinde aceleyle bir şeyler düşünmeye çalıştı. "S-sen neden bahsediyorsun ka-kadın?"

"Oğlum.." diye fısıldadı Frigga, sesi sevgi ve şefkat doluydu. "Buraya neden geldin? Ne arıyorsun?"

"Sen de kimsin?" Dedi Thor gergin bir gülümsemeyle. "Seni tanımıyorum."

Frigga bir kaç saniyeliğine onun kederlenmiş mavi gözlerini süzdü, ardından yaklaşıp elini yanağına koydu. "Senin geçmişteki annenim Thor, bunu sen de biliyorsun."

Annesini kandırmanın mümkün olmadığını, ki bunu zaten biliyordu, farkeden Thor derin bir iç çekerek "Evet sen benim annemsin." Diye ağladı. Konuşurken dudakları titriyor, gözleri yaşlarla dolup taşıyordu. "Anne, sizi çok özledim ben."

"Oh, bir tanem." Frigga oğluna sıkıca sarılıp onu bağrına basarken "Gelecek sana acımasız mi davrandı?" Diye sordu.

Thor bir yandan burnunu çekerken bir taraftan olumlu anlamda başını sallıyordu.

"Buraya ne bulmaya geldin?" Diye sordu Frigga. "Neye ihtiyacın var oğlum?"

"Anne benim bir tek size ihtiyacım var." Diye fısıldadı Thor, acı çektiği her halinden belli oluyordu. "Sadece sana ve Loki'ye. Ben sadece mutlu olmak istiyordum. Belki de ona bu kadar korkunç davranmasaydım-"

Frigga onun dudaklarına işaret parmağını bastırarak oğlunu susturdu. "Yaşanmışlıkları geri çeviremezsin Thor. Ama bazı hataları düzeltebilirsin. Aradıkların babanın hazine salonunda öyle değil mi?"

Thor sessizce başını sallarken Frigga "Şimdi git ve yapmak istediğini yap." Dedi gülümseyerek. "Seninle gurur duyuyorum bir tanem."

Thor boğazına dizilen hıçkırıklar eşliğinde annesinin boynuna sarılırken "Seni çok seviyorum anne." Diye inledi. "Seni... ve Loki'yi de. Anne ona kötü davranacağım, iğrenç biri olacağım, nolur buna izin verme."

Frigga kaşlarını anlayışla kaldırırken Thor onu terk etmeye hazırlanıyordu. "O harika bir büyücü olacak anne. Onu harika bir büyücüye çevir!"

"Oh?" Frigga'nın yüzüne bu kez şaşkınlık hakim olmuştu. "Loki büyü yapmayı seviyor muymuş?"

Ancak oğlu ağzından dökülen bu kelimeleri yakalayamayacak kadar uzaklaşmıştı.

Chapter 21

"Tony, TONY!" Steve, Peter'ın cesedi başında kendini kaybeden Tony'i kollarından tutup kaldırarak sertçe sarstı. "Sana yemin ediyorum bunların hepsini düzelteceğiz!" diye bağırdı sarışın onu kendine getirebilmek için. "Ama önce taşı almamız ve geri gitmemiz gerekiyor. Bunlar sadece kabus Tony. Taşı aldığımızda hepsi geçecek!"

"Çok yoruldum Steve..." diye inledi Tony ona sarılırken "Sevdiklerimi kaybetmekten çok yoruldum!"

Steve sırtını okşayarak telkin edercesine sıkıca sarıldı ona. "Hepsi geçecek... Sana söz veriyorum, bizim olan her şeyi geri alacağız."

Tony biraz kendini toparlayıp ondan ayrıldığında "Bana güveniyor musun?" diye sordu Steve.

"Güvenmeseydim burada işim olur muydu?" dedi Tony karşılık olarak. Ardından hala nemli olan gözlerini sildi ve doğrularak "Almamız gereken bir taş var." diye mırıldandı. "Gidelim."

Hemen hemen yarım saat sonrasında Loki'nin aynı gece ikinci kez ortaya çıktığı yere ulaşmışlardı.

"Neden buradayız?" diye sordu Scott biraz çekinceli bir sesle, hiç bir şeye hakim olmadığı için yetişmekte zorluk yaşıyordu.

"Durum şu." diye başladı Tony co-pilot koltuğunda arkaya doğru dönerek. Steve ve Scott kendisini dikkatle dinlerken "Ben Peter'ı alıp avengers kulesine götürdüm. Orada durumu tartıştık ve Jarvis beni uyararak buraya gelmemizi sağladı. Ben önden geldim, Loki ile savaşırken binalara oldukça zarar veriyordu..." diye anlatmaya koyuldu.

"Sonra Strange ikinizi ayna boyutuna hapsedip dış dünya ile bağlantınızı koparttı." dedi Steve. "Bu yüzden sizi göremedik."

"Çok doğru." dedi Tony işaret parmağını ona doğrultarak. "Kaçabilmek için çok güç harcadı, sonra boyutu kırdı ve kaçtı. Şimdi, biz tüm bunlar olurken pusuda bekliyor olacağız, zaten hırpalanmış olan çocuğun elinden asayı almak kolay olacak."

Steve anladığını ima edercesine başını sallarken. "Tamam, ama bir sorum var." dedi Scott, biraz çekinerek. "Acaba, olur ya, bana saldırırsa çok yara açar mı?"

"Seni ikiye böler." dedi Tony düz bir sesle. "Ama zaten bu olmadan onu durduracağız."

Scott dehşete düşmüş bir yüzle yutkunurken sanki yeşil bir yıldırım düşmüş gibi aydınlandı ortalık. "İşte başlıyoruz." dedi Tony arabadan çıkarken. "Dikkatli olun."

Loki cadde üzerinde kendisine doğru gelen arabaları elinin tersini savurarak binalara fırlatırken üçlü şaşkınlıkla donakaldı. "Bu kadar agresif miydi?" diye sordu Steve endişeli bir sesle, Tony olumsuz anlamda başını salladı. "Bir şeyler ters gidiyor."

Onlar durumu anlamaya çalışırken İronman tüm ihtişamıyla sahneye dahil oldu. Fakat dövüş hatırladığından çok daha farklı başlamıştı. Tony yere inip ona yürüyerek yaklaşmak yerine gökten düşen bir füze gibi Loki'ye saldırmış, ikisi birden yakındaki binalardan birine çarparak yapıda daire şeklinde devasa bir hasar bırakmışlardı.

"Peter'a olanlar yüzünden olmalı." diye yorumda bulundu Steve, yüzünü aniden başlayan güçlü

rüzgardan korumak için ellerini siper ederken. "Neredesin Strange?!"

Birlikte girdikleri binanın içinden Tony'nin zırhı uçarak asfalta çakıldı. Siyah saçlı peşinden uçup yerde küçük bir krater deliği açmış olan Tony'nin üzerine çıktı. Çıplak elleriyle zırhın başlığını parçalamaya çalışıyordu ki Kaptan Amerika'nın kalkanı son hızla suratına çarpıp onu geri savurdu. Loki düştüğü noktadan kalkıp öfkeli bir çığlık atarak elindeki asayı Steve'e doğrultunca gözleri kör eden bir ışın patlaması Steve'i yuttu. Gözleri yeniden görmeye başladığında Steve'den geriye yalnızca yerde tek başına yatan kalkanı kalmıştı.

Dövüşün arka planında gelecekten gelen kahramanlar zamanda bir yerde bir şeyin çok kötü gittiğine kesinlikle emin olmuşlardı. O evrenin Tony'si yerden kalkıp Loki'nin üzerine atlarken gölgelerin içindeki Stark gökyüzünden hızla uçarak kendilerine doğru gelen Strange'i seçmeyi başarmıştı.

"Steve..." diye mırıldandı koşmaya başlamadan önce. ".... tek bir şansınız var, sakın boşa harcamayın."

"Tony sakın-!" Steve onun kolunu yakalamak istercesine öne atıldı ancak Tony çoktan nano zırhını aktifleştirerek son anda Strange'in oluşturduğu ayna boyutuna dalmıştı. Loki çoktan hırpaladığı ironman'e saldırmayı sürdürürken Tony avuç içi plazma lazerlerini aktifleştirdi ve ikinci kez düşünmeden ateşledi. Son anda arkasından gelen saldırıyı farkedip çekilen Loki yine de plazmanın yıkıcı gücünden payına düşeni almıştı. Genç adam kendini attığı köşeden kalkarken yüzünden dumanlar yükseliyordu. Saçlarının büyük bir kısmı, yüzü ve kolu yanmıştı. Acı verici görünmesine rağmen Loki ölüm kusan bakışlarını bir anlığına bile değiştirmemişti. Eski Ironman güçlükle ayağa kalkarken Tony hala saldırmak için tetikte görünüyordu. "Bunun nesi var?" diye sordu neler olduğunu anlamaya çalışırcasına.

"Sen de kimsin?" oldu aldığı cevap, Tony şaşkınlıkla zırhına bakıyordu. "Benim işimi mi kopyaladın?!"

Loki yeniden saldırdığında Tony neler olduğunu biraz çözmüş gibiydi. Normalde yakın dövüş ve ekstrem durumlarda buz gücünü kullanan Loki parmaklarını oynatıyor, dudaklarından devamlı sessiz mısralar dökülüyordu. Ona yeniden plazma topuyla saldırmak üzere kolunu kaldırdı Tony, ateşlemek üzereydi ki birden kaldırdığı kolu sanki binlerce böcek tarafından kemiriliyormuşçasına acımaya başladı. Acıyla feryat ederek kolunu tuttu demir adam, fakat onu hareket ettiremiyordu. Loki'nin ufak bir parmak hareketiyle kolu sert bir şekilde yanında dikilen geçmişteki ikizine döndü. "FRIDAY HEMEN GÜCÜ KES!" diye bağırdı Tony panikle, takip eden saniyede göğsündeki ışık söndü, avuç içinden fışkırmak üzere olan plazma topu gösterişsiz bir duman şeridi gibi çıkıp gitti ellerinden. Tony derin bir nefes alırken Friday "Sistemler yeniden başlatılıyor." uyarısı yaptı kafasının içinde.

"Küçük piç bana kendimi öldürtecekti." diye mırıldandı Tony. "Üstelik asla hayal edemeyeceğim bir intihar yöntemiyle."

Diğer Tony itici motorlarını çalıştırıp onun üzerine giderek büyü yapmasını engellemeye çalıştı fakat Loki avucunu ona doğru iterek devasa bir güç alanı yarattı etrafında. Güç alanıyla çarpışan ironman zırhı hızla geri savrulurken Strange'in kıvılcım gibi parlayan büyülü halatları yakaladı onu.

"Çok güçlü bir cadı tarafından yetiştirilmiş yenilmez bir büyücü olabilirsin." dedi Strange öfkeli bir sesle. "Ama artık benim evimdesin ve durdurulamaz değilsin."

Loki etrafına bakınarak nerede olduğunu anlayınca Tony'nin daha önce de tanık olduğu bir hamlede bulundu. İçindeki tüm gücü birden salıverdi boyutun içine. Fakat bu hamlenin hatırladığından daha farklı detayları vardı. Anılarındaki Loki tüm boyutu buzla doldururken

şimdiki Loki kollarını yanlara kaldırır kaldırmaz göğsünden yeşil bir ışık fışkırarak hepsini kör etmişti. Genç Jotun'un bedeni yavaşça yerden yükselmiş, yeşil ışıklar çığlık atarak etrafta dolanan ruhlara dönüşmüşlerdi. Strange bir elini kalkan gibi tutarak ona karşı koyacak büyüleri avazı çıktığınca bağırarak söylerken boyut yavaş yavaş çatırdamaya başlamıştı. Korkunç lanetler olduğunu hissettiği yeşil dumanlar kendilerine ulaşamadan Strange'in kalkanına çarpıp kaçıyorlardı fakat bu büyücü de hem savunup hem Loki'yi içeride tutamıyordu.

Tony gözlerini kısarak çevresindeki saydam duvarda oluşan çatlakları izledi. Boyut kırıldığı anda Loki kaçıp kayıplara karışacak ve her şeyi eski haline getirmek için tek şansı da onunla birlikte kaçıp gidecekti.

Boyut zayıfladığı yerden çatırdayarak dağılmaya başlayınca Strange artık onu daha fazla içeride tutamadı. Büyüyü bıraktığı anda ayna boyutu camdan bir fanus gibi içeriden patladı. Böyle bir büyünün geri tepmesinin yaratacağı zarardan kurtulabilmek için Strange hızla yeni bir kalkan oluşturmaya çalışırken Tony yeniden çalışır duruma gelen sistemleri ile birlikte fırladı olduğu yerden. Hedefi Loki'nin avuçlarındaki asaydı, artık gözü başka hiç bir şey görmüyordu. Loki'nin kendine gelmesi için gereken o milisaniyelik boşluk Tony'nin yüzüne şans olarak gülümsemişti. Parmakları asaya temas ettiği an roket iticilerini çalıştırdı demir adam. Loki'nin parmaklarından koparıp aldığı asayla birlikte parçalanan boyuttan dışarıya fırladı, asfaltın üzerine çakılıp sürüklenerek durdu.

Loki sakin adımlarla peşinden gelip parmağını ona doğrultunca Tony istemsizce gözlerini kapatarak en kötüsünü bekledi. Tam bu sırada kendisine ait olmayan kalkanla çıkageldi Steve, hızla Loki'nin yüzüne vurarak onu yeniden sersemletmeye çalıştı. Yediği darbe etkisiyle öfkeden deliye dönen Loki elini savurunca asfaltın altından fışkırdı toprak, hızla kaçan Steve'i hedeflemeye çalıştı ancak saldırıları hızlı yön değiştiren bir hedef için fazla hantal olan 'kaba kuvvet'ten ibaretti. Steve yine onun dikkatini Tony'den uzaklaştırmak için yumruklarıyla Loki'yi kışkırtırken "BİZDEN UZAK DUR ARTIK!" diye bir ses yankılandı binaların arasında. Steve şaşkınlıkla üzerinde kocaman bir gölgenin yükseldiği gökyüzüne bakınca 14 metrelik bir Antman buldu karşısında. Scott tüm gücünü toplayarak kendisine aynı şaşkınlıkla bakan Loki'ye sert bir tekme yapıştırdı. Genç büyücü hızla gökyüzünde kaybolurken Scott normal boyutuna geri döndü, iki avenger da şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Sopayı almışsınız!" diye bağırdı Scott. "HADİ GİDELİM ARTIK BU CEHENNEMDEN!"

...

Herkes bir kaç saniye arayla geleceğe geri dönerken Tony ve ekibi oldukça hırpalanmış şekilde sonuncuydu. Platforma ulaştığı anda Tony asayı yere fırlatıp tam karşısında ayakta duran Thor'un üzerine atlayarak onu öfkeyle yumruklamaya başladı. Henüz kimsenin fark etmediği, şoktan ağlayan Clint ve hiç bir duygusal tepki vermeyen Nebula hariç herkes ikisini ayırmaya koştu. Steve, Tony'i güçlükle zaptederek geri çekerken "NE YAPTIN SEN!?" diye bağırıyordu Tony. "GEÇMİŞE GİTTİĞİNDE NE OLDU!?"

Thor suçlu sessizliğini korurken Roket araya girdi. "Onunla konuştu!" dedi rakun öfkeli bir sesle. "Ona bunun yanlış olduğunu söyledim! Ama yine de ona dokundu ve onunla konuştu!"

"YERİMDE OLSANIZ NE YAPARDINIZ?!" diye patladı Thor. "İÇİNİZDE EN BÜYÜK BEDELİ BEN ÖDEDİM! YERİMDE OLSANIZ SİZ NE YAPARDINIZ?!"

"SENİ AŞAĞILIK BENCİL HERİF-!" Tony yine ona saldırmak için debelenirken Bruce araya girdi.

"HER NE YAŞANDIYSA-!" dedi Profesör Hulk sesini yükselterek, "Artık bir önemi yok, çünkü bütün taşları aldık."

"ÖNEMİ YOK MU?!" diye bağırdı Clint arkalarından. "BUNU NATASHA'YA ANLATMAK İSTER MİSİN BRUCE?!"

Herkes birden Natasha'nın yokluğunu farkederek sessizleşirken Clint avucunu açarak ruh taşını onlara gösterdi, gözlerindeki yaşlar hiç durmadan yanaklarından süzülüyordu.

Bruce bir taşa bir de Clint'in yüzüne bakarak reddedercesine başını salladı...

"Hayır... Nat..."

Chapter 22

Natasha'nin fedakarlığını onurlandırmak için tüm gerginlikleri bir kenara bırakıp arkadaşlarının kaybı için birlikte yas tuttular. Natasha belki de hakkında en az şey bildikleri arkadaşlarıydı, bir ailesi, kendinden başka tanıdığı herhangi biri var mıydı?

Steve gözyaşlarını silerek arkasına yaslandı. Arkadaşının cesedi bile ortada yoktu, çok daha iyi bir sonu hak ediyordu.

...

Tony'nin Thanos'unkine fonksiyonel olarak benzer bir eldiven yaratması hemen hemen bir gününü almıştı. Yoğun geçen günün ardından heyecanlı bir şekilde arkadaşlarına baktı. Bir an önce eldivenle parmaklarını şıklatıp her şeyi geri çevirmek için sabırsızlanıyordu.

"Taşların gücü seni öldürür." Dedi Clint sert bir sesle, "yapamazsın."

"Doğru." Thor sabırsız şekilde araya girdi, "Ben Tanrıyım buna dayanabilecek biri varsa o da benim!"

"Sen daha yeni kendi arzularına dayanamadığın için her şeyi tehlikeye attın." Diye tersledi onu Tony. "Bunu gerçekten sana vermemizi mi düşünüyordun?!"

"İkiniz de sakin olun-" diye araya girdi Hulk. "Tony, bedenin çok zayıf. Thor, akıl sağlığın stabil değil. Bunu ben yapacağım."

Thor ve Tony aynı anda itiraz edecekti ki Steve "Çocuklar gibi kavga etmekten vazgeçin." Diye hırladı. "Bruce haklı."

Banner eldiveni eline geçirirken geri kalan herkes güvenli mesafeden izlemeye koyulmuştu. Taşların ışıltısı kolunu sararken Hulk acıyla bağırdı, sanki kolundaki tüm kas ve sinirler farklı varlıklar tarafından ele geçiriliyordu, ah, buna dayanmak imkansız gibiydi. Banner tüm iradesini ortaya koyarak baş ve işaret parmaklarını bir araya getirmeye çalıştı, diğerleri endişeyle izlerken.

Herkes... Geri dönsün...

Diye geçirdi içinden, kalan tüm gücüyle parmağını şıklatırken.

Gözleri kör eden beyaz bir ışık hepsini etrafa savururken Banner yoğun fiziksel ve zihinsel yıpranma yüzünden baygınlık geçirdi.

Scott öksürerek kalkip yalpalayarak cama doğru yaklaştı. Kuşlar neşeyle şarkı söylüyorlardı.

"İşe yaradı mı?!" Diye doğruldu Thor düştüğü yerden. "OLDU MU?!"

"Bilmiyorum." Dedi Tony.

"Çocuklar-" Scott gülümseyerek kuşlara bakıyordu.

Sessizlik...

Ardından kulakları sağır eden, gözleri kör eden bir patlama..

Avengers üssü tamamen havaya uçarken takımın tamamı enkaz altında sıkışmıştı. Biri hariç.

Thor tanrısal gücüyle üzerine dökülen molozlari parçalayarak yüzeye çıkmış, kendilerine saldıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ortalık bir kaç saniye içinde cehenneme dönmüştü.

Sonra onu gördü toz bulutu dağılırken.

Thanos...

Zırhını giymiş, kılıcını kuşanmış bekliyordu...

Akıllı ve daima emrinde olan biricik kızı Nebula geçmişe giden halini pusuya düşürüp yerine geçmiş, 11 yıl önceki sevgili babasını ve tüm ordusunu bu güne getirecek kapıyı açmıştı.

Thor başını boynundan ayırdığı piçi yeniden karşısında görünce öfkesine hakim olamadı. Dişlerini sıkarak öfkeli ancak temkinli şekilde indi molozlardan aşağıya. Thanos'un karşısına dikildiginde gözlerinden ateş kusuyordu.

"Odinoğlu." Diye mırıldandı Thanos, oturduğu kayadan sadece başını kaldırıp ona bakarak.

"Geri gelmemeliydin." Dedi Thor yumruklarını sıkarak. "Bazılarının ölü kalması gerekir."

Sadist bir gülümseme yayıldı Thanos'un dudaklarına. "Senin hikayeni çok dinledim." Dedi deli titan. "İsmini çok duydum."

Thanos ayağa kalkınca Thor saldıracakmışcasına gerginleşti. Ancak Thanos sadece elini gemisine doğru kaldırmakla yetindi, hemen arkasından güçlü bir ışıkla birlikte dizlerinin üzerinde bir esir ışınlandı ayaklarının dibine.

"Kendi kendine seni anlatıp duruyor, Thor..."

Thor yerde sürünen bedenin kim olduğunu daha ilk bakıştan anlamış, karnına derin bir hançer yemişcesine yanmıştı içi. Thanos onun bakımsız, dalgalı saçlarını kavrayıp genç çocuğu zorla dizlerinin üzerine kaldırınca ikili göz göze geldi.

Loki... Loki'sine ne yapmışlardı böyle. Thor titremeye başlayan dudağını ısırıp duygularını içinde boğmaya çalıştı. Loki'nin teni yara bere, çürük ve morluklarla kaplıydı. Gözlerinin altı kararmış, bakışları acıyla yüklenmişti. Yüzü çökmüş ve oldukça zayıflamıştı. Karnı hariç, orada kocaman bir şişlik vardı, bebeği, biricik oğlu.

Loki onunla göz göze gelince hıçkırıklara boğuldu. Güzel yeşil gözlerinden devamlı akan iri yaşların arasından "Lütfen beni affet Thor." Diye yalvarıyordu. "Babanı öldürmek istemedim! Kaçarken çocuk taşıdığımi bilmiyordum! Sana... Sana yaptıklarım için lütfen beni affet!"

"Loki bunu neden yaptığını biliyorum." Diye seslendi Thor onun bu paramparça hali yüreğini sızlatıyordu. "Yaşanan her şey için seni affediyorum. Seni her şeyden çok seviyorum." Dedi onu sakinleştirmek istercesine.

Loki'nin düz kaşları yukarıya doğru kıvrılırken titreyen dudakları arasından "Seni çok seviyorum..." döküldü sessiz bir şekilde. "Lütfen yardım et..."

Thor bu kez gözlerini Thanos'a dikerek "Onu bırak gitsin." Diye hırladı. "Sen beni istiyorsun."

"Siz geri çevirmeye çalışana kadar ben istediğimi zaten almıştım" Diye güldü Thanos bir taraftan Loki'yi yine saçlarından kavrayıp ayağa kalkmaya zorlarken. "Ama tüm bunları aslında sadece onu kurtarmak için yapıyor olman, çok dokunaklı."

Thor'un dikkati bir onda bir de Loki'de gidip gelirken "Loki'nin sana olan aşkı ve inancı da oldukça kuvvetli, birbirini bu kadar seven iki kişi daha görmemiştim." diye devam etti Thanos. "Aşka saygım vardır."

Onlar konuşurken diğerleri enkaz altından yavaş yavaş kurtulmaya başlamışlardı. Steve az önce Thor'un dikildiği noktada neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Thor, yardım et, lütfen..." Diye inledi Loki iri bir yaş tanesi yanağından kayıp boynunda kaybolurken.

"Onun için bu kadar çabalaman beni etkiledi doğrusu." Dedi Thanos, Loki'nin saçını tutan elini gevşetirken. Genç Jotun'un yüreği umutla doldu bir anda. Thor da derin bir rahatlama hissederek ona uzattı kollarını, sevgilisinin koşarak ondan kurtulmasını beklerken. Loki çıplak ayaklarıyla altındaki toprağı hissederek bir kaç ürkek adım attı.

Gerçekten bunca işkenceden sonra özgür müydü?

Gerçekten Thor onu affetmiş ve kucak mı açmıştı?

Derin bir nefes aldı genç Jotun, gözleri bu kez sevinç gözyaşlarıyla ıslanırken rahatlamayla karışık bir mutluluk yayıldı dudaklarına.

"Ama bazıları ölü kalmalıdır değil mi Thor?"

Thanos'un soğuk sesinin akabinde Loki saç dibinde keskin bir acı hissetti. Thor'un sevinçli gözlerinin yerini birden devralan dehşet dolu yüzü panikletti Loki'yi. Neler olduğunu anlamaya çalışırken bedeni sertçe geri çekildi.

Steve'in "YAPMA!" diye haykırdığını duydu birden.

Thor avazı çıktığı kadar "HAYIR!" diye feryat etti, elleri hala kendisine doğru uzanıyordu, sanki Loki bir kaç adım daha atabilse kucağında güvende olacakmış gibi...

Sırtında felç edici bir yanma hissetti siyah saçlı. Sonra aynı his bütün bedenine ok gibi saplanıp geçti ve göğsünden dışarı çıktı, sadece bir kaç saniye içinde.. Acıyla çığlık atmak istedi siyah saçlı, fakat ciğerlerine dolan kan herhangi bir ses çıkartmasını engellemişti... Öyle canı yanıyordu ki adeta tamamen felç geçirmiş gibiydi konuşamıyor, yutkunamıyordu, yalnızca acıyla havaya kalkmış kaşları ve hala yardım için yalvaran gözleri vardı acısını dışarı vurabilen... Gözlerinin önünde siyah noktalar uçuşmaya başladığında Loki oldukça hareketsizleşen karnına götürdü ellerini, korkuyla...

Thanos'un kendisine sapladığı kılıcı geri çekmesiyle birlikte acıyla feryat etti Loki... Deli titan onu kolundan tutup sevgilisinin kucağına fırlatırken dizleri taşıyamadı bedeninin yükünü, yere yığılmak üzereyken Thor yakaladı onu.

Nefes almak acı veriyordu. Göğsü her şiştiğinde üzerindeki paçavra keskin mürdüm rengi kanla ıslanıyordu.

Thor dizlerinin üstüne çökerek onu kucağına aldığında "Özür dilerim..." Diye fısıldadı Loki sesi çıktığınca... Ağzına dolan kan yavaşça yanaklarından süzülüyordu.

"Şşşşhhh Loki, konuşma-" diye ağladı Thor panikle, elini yaranın üzerine bastırarak kanamayı yavaşlatmaya çabalıyordu çaresizce.

"Beni affet..." Diye fısıldadı Loki, "Çocuğumuzu koruyamadım."

"Hayır, hayır!" Thor onun yanağını okşayarak alnını onunkine bastırdı. "Çok güzel bir oğlumuz oldu Loki, ismi Kahlder, tipki sana benziyor, çok çok güzel bir çocuk..."

"Seni seviyorum.." oldu Loki'nin son sözleri, gözlerindeki parıltılar canlılığını kaybederken. "Hayır-" diye fısıldadı Thor onun nefesinin sıcaklığı kaybolurken. "Hayır, hayır, tekrar olmaz... Tekrar olmaz!"

Thor onu göğsüne bastırarak ağlarken Thanos yeniden oturdu kayasına.

"Bazı şeyleri zor yoldan öğrenmek senin kendi tercihin."

Thor'un yaşlı gözleri tarifi imkansız bir kinle kendisine odaklanırken gökyüzünde kara bulutlar toplanmaya başladı. Yakın çevresine düşen yıldırımlarla aydınlandı etrafı, sevgilisinin hareketsiz bedenini yavaşça yere bırakarak ayağa kalktı. Bir elini havaya kaldırınca Stormbreaker hızla avucundaki yerine yerleşti, gözleri statik elektriğin gücüyle ışıl ışıl parlamaya başlamıştı.

"Seni öldürmeyeceğim." Diye hırladı Thor, Thanos Loki'nin kanına bulanmış kılıcını ona doğrulturken.

Steve ve Tony de aşağıya inip Thor'un yanındaki yerlerini almışlardı.

"Seni evrenden tamamen sileceğim."

Chapter 23

Gökyüzü Dr. Strange'in portallarıyla ışıl ışıl parıldarken Thor şaşkınlıkla arkasında oluşan devasa portal duvarına baktı. Hırpalanmış, yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Her ne kadar büyük bir öfkeyle saldırmış olsalar da sadece üç kişiyle Thanos'un üzerinde etki yaratamamışlardı. Thor tüm gücüyle ona saldırmıştı ama anlaşılan ona yetecek kadar güçlü değildi ve bu durum oldukça zoruna gitmiş, sarışını sinirlendirdiği kadar üzmüştü de, hayal kırıklığı gibi hissetmişti kendini. Güçsüz, aciz bir hayal kırıklığı... Ölümsüz bedeni aldığı yaraların ağırlığını daha fazla kaldıramayınca hem duygusal hem de fiziksel tramva yaşarken geri çekilmek zorunda kalmıştı. Sonra birden gökyüzünü doldurdu binlerce parıltılı portal... Kapılardan geçen ilk yüzler tanıdıktı, anlaşılan başarmışlardı, toza dönenleri geri getirmişlerdi!

Uzaklarda kanatlı atına binmiş, gökyüzünde süzülen Valkyre'leri tanıdı Thor. Asgard'a açılan portal orada olmalıydı... Eğer Asgard oradaysa Loki'si de orada olmalıydı. Kalabalık avenger ordusunun içinden geçip Asgard askerlerinin tanıdık miğferlerini görünce nefesini tuttu sarışın. Ordusunun başında kılıcını çekmiş, bekleyen Heimdall'ı görünce hemen oraya seyirtti. Eski dostunu birden karşısında bulan Heimdall "Kralım..." Diye mırıldandı, onun ne kadar yıpranmış olduğunu fark etmenin şokuyla irileşmişti gözleri.

"Heimdall!" Thor onu omuzlarından sıkıca kavrayarak histerik bir şekilde sarstı. "Nerede?!"

Heimdall onun dehşetle büyümüş mavi gözlerine dikti kehribar rengi bakışlarını. Kimden bahsediyordu?

"Loki nerede?!" Diye sordu Thor yeniden, sanki aklını okumuşcasına.

"Bizimle değil." Dedi Heimdall endişeli bir sesle. "Onu hiç görmedim!"

Thor'un yüzündeki heyecanlı ve ürkek ifade yerini korkunç bir ızdıraba bıraktı yavaşta. "Nasıl?" Diye mırıldandı yıldırım tanrısı güçsüz bir sesle, elleri Heimdall'ın omuzlarından kayarak serbestçe yanlarına düştü. "Nasıl olur?"

Kalın kaşları hafifçe yukarı kalkıp korku dolu bakışları sevgilisinin cansız bedenine yeniden döndüğünde gerçeklik bir tokat gibi çarptı yüzüne. Tek bir Loki vardı, o da ölmüştü... Onu koruyamamıştı ve ebediyen kaybetmişti, ikinci defa.

"Hayır.." diye fısıldadı nefesinin altından. "Hayır böyle olamaz, bu şekilde bitmiş olamaz..."

"Thor!" Heimdall onu hapsolduğu düşüncelerinden kurtarmak için sertçe uyarınca sarışın kendine gelir gibi oldu. Fakat gözleri.. Loki'nin cansız bedeninden gözlerini ayıramıyordu. Çenesine akmış mürdüm rengi kanı, donuk gözleri ve dağılmış saçları onu sonsuza denk lanetliyordu adeta, Thor bir daha asla bu kabustan uyanamayacaktı, ölümsüz hayatının her saniyesinde Loki'nin bu yüzü hafızasına kazınmış olarak ona işkence etmeye devam edecekti.

Onu kaybetmişti.

Onu tamamen kaybetmişti.

Aklını kaçıracak gibi oldu Thor. Sanki binlerce böcek beynini kemiriyormuşcasına karıncalandı zihni. Heimdall'ı bırakıp bir kaç adım attı savaş alanına doğru. Sadık silah arkadaşı yüzündeki karamsarlık ve kaybolmuşluğu farkederek onu buradan çıkartmak istedi fakat savaşın ateşi henüz sönmemişti. Asgard ordusu hızla savaş alanına koşarken Heimdall askerlerin arasına karışarak ondan uzaklaşan Thor'u kaybetti.

Sarışın cansız bedeninin yanına ulaştığında son bir kez diz çöktü sevgilisinin yanına. O güzel yüzünü görebilmek için başını kucağına aldı, gözlerinden süzülen yaşlar Loki'nin soğuk tenine damlayarak küçük patikalar çiziyordu pürüzsüz yanağına. Sanki etrafta yaşanan bütün şiddet dağılıp yok olmuş, sanki tüm evrende yalnızca Thor ve Loki'nin cansız bedeni kalmıştı. Thor onun çoktan soluklaşan teninde dolandırdı parmaklarını. Gitmesine izin vermek istemiyordu, onu bırakmak istemiyordu, tekrar yalnızlığa mahkum olmasını istemiyordu. Yıllarca ondan uzak kaldığında bakışları nasıl da korkuyla dolmuştu, şimdi yine aynı kadere mi mahkum olmuştu yani? Thor yine onu koruyamamıştı.

Tiksindi kendinden.

Nasıl bir kraldı, nasıl bir eşti?

"Beni affet Loki'm..." Diye inledi, suçluluk ve hüznün avuçlarında acı çekerken. "Seni koruyamamış olmak... Bana büyük bir ızdırap veriyor..." Loki'nin onu duyamayacağını bilse de Thor onun yanağını kavrayıp başını eğerek mırıldandı. "Özür dilerim. Ben.. ben her şey için, sana hak ettiğin hiç bir şeyi veremediğim için kendimden nefret ediyorum."

Yer sertçe sarsılmaya başladığında başını kaldırdı yıldırım tanrısı. Devasa cüssede bir uzaylı bir yumruğu havada kendisine doğru koşuyordu. Birden çevrelerini kaplayan beyaz yalnızlık yok olmuş, Thor yine savaş alanının ortasına düşmüştü. Bu çirkin yaratığa kolaylıkla karşılık verip onu gebertebilirdi.

Ancak yapmadı.

Gözlerini kapatarak darbenin gelmesini bekledi sarışın. Uzaylının yumruğu bedeniyle buluştuğu anda yer ayaklarının altından kaydı, bedeni havalanarak Tony'nin enkaza dönmüş villasına çarptı. Sırtından girip omzundan çıkan bir demir parçası yüzünden bilinci gelip gitti bir kaç saniye için, hareketsiz kaldı.

Bedeninin ağırlığı onu yeniden aşağıya çekerken Thor yavaşça kayarak kendisini delip geçen demirden kurtulup yüz üstü yere çarptı...

Sıradan biri olsa şimdiye dek bu kadar acıyla çoktan ölmüş olurdu. Ama hayır, Aesir ölümsüzlüğü ile lanetlenmişti, göğsündeki ağrı fiziksel acılardan binlerce kat fazla olsa da yine de ölmesine izin vermiyordu bedeni, yüzyıllar boyunca taşıyacaktı bu asla kabuk bağlamayacak kalp yarasını...

Gözlerini kapattı. Düştüğü yerden kalkmak istemiyordu, burada, bu şekilde ölmek ya da öldürülmek istiyordu, eriyip yok olmak, buharlaşıp havaya karışmak istiyordu, artık varlığının ne anlamı vardı ki?

Hareketsiz bir şekilde yattı bir süre, başka bir yaratığın onu fark etmesini umarak. Gözlerinden süzülen bir damla yaş burnundan toprağa damlayarak usulca yok oldu.

Strange bir an için durup sertçe esen rüzgarın ardından havada toplanmaya başlayan kara bulutlara bakarken Tony'nin sesi yankılandı hepsinin kulaklarında.

"Hava birden çok mu soğudu yoksa göstergelerim mi arıza yaptı?"

Gökyüzünden usulca süzülen bir kar tanesi yavaşça yere inerek Thor'un burnuna düştü. Mavi gözleri yavaşça aralandı genç Aesir'in. İkinci kar tanesi de yanağına düştüğünde güçlükle doğruldu, Thor, sanki kar değil Loki'nin yumuşacık parmaklarıydı yüzüne dokunan. Birden derin bir sessizlik oldu. Sanki tüm dünya susmuş, yağan karı görebilmek için başını göğe çevirmişti.

Derin sessizliğin içinde bir yıldırım gibi aniden yere çakan bembeyaz bir ışık herkesi kör ederken

yakınındaki uzaylıları kağıttan düşmanlarmışcasına uzaklara fırlattı. Bu dokuyu biliyordu Thor, uçuşan saçları çökmüş yüzünü ortaya çıkarırken ayağa kalkıp gökten yere uzanan devasa, düşey portala baktı, zihni boşalmış gibiydi.

Tüm Asgard ordusu buradayken... Heimdall buradayken...

Bifrost nasıl çağırılmış olabilirdi ki?

Gökten tüm ihtişamıyla Midgard topraklarına ayak bastı oldukça kalabalık ve 'iri' bir ordu. En başta beyaz kürklü, devasa bir binek hayvanı ve sürücüsü silühetler şeklinde seçilebiliyordu. Gözleri kör eden ışık gücünü yavaş yavaş kaybederken lider bir elini havaya kaldırdı. Sadece bir kaç saniyelik bir gecikme ile gökyüzüne küçük bir meteor gibi daldı Mjolnir, üstlerindeki kar bulutlarını delip geçerek ordunun başındaki genç adamın avucuna yerleşti.

Artık ışık tamamen kaybolduğunda "Umarım soğukla aranız iyidir!" Diye seslendi tanıdık bir ses. Ardından Mjolnir'i düşmana doğru savurarak yeri göğü inleten bir savaş çığlığı attı. Hemen önlerindeki zemin hızla soğuyup onlara donmuş bir kırmızı halı olurken buz devleri tüm öfkeleriyle savaşa dahil oldu.

Thor'un şaşkınlık dolu bakışları altında binek olarak kullandığı Frostbeast'ten indi Loki, kucağında küçük Kahlder'i tutuyordu. Üzerinde Thor'un daha önce hiç görmediği bir giysi vardı, beyaz, bedenini çapraz olarak geçen yumuşak, ince bir kumaş, dizlerinin hemen üzerinde dalgalanarak dökümlü bir şekilde aşağıya uzanıyordu. Çıplak kalan sağ tarafı için üst kolunda kalın, yılan desenli altın bir bilezik vardı. Sol omzu ve sırtından aşağıya kalın bir kürk sarkıyordu, boynu ince altın zincirlerle süslenmişti. Gerçek rengi olan buz mavisi rengiydi teni, siyah dalgalı saçları arasından iki boynuz gökyüzüne uzanıyordu, birinin etrafına tıpkı boynundaki gibi ince, altın bir zincir sarılmıştı, ucu siyah saçlarının arasında bir görünüp bir kayboluyordu.

Loki gülümseyen bir yüzle Thor'a doğru yürürken yıldırım tanrısının dudaklarına titreyen bir gülümseme hakim olmuştu. Gözlerinden süzülen yaşları tutamıyor, zaten tutmak için çaba harcamıyordu.

Evet başarmıştı, onu geri getirmişti, yeniden buraya, yanına getirmişti...

"Babaaa!" Diye el salladı Kahlder. "onları ben getirdim!"

"Aferin sana tatlım." Loki minik meleğinin alnına küçük bir öpücük kondurduktan sonra "Tamam, babayı gördün, şimdi doğru babannenin yanına." Dedi, sesi daha çok emreder gibiydi.

Kahlder kendine söyleneni yaparak ışık saçıp kaybolunca Loki Thor'a iyice yaklaşıp genç adamın yüzünü iki eli arasına aldı.

"Geciktim..." Diye mırıldandı Loki. "Bizim koca oğlanları toplamak zaman aldı, umarım beni affedersiniz... prens Dhor."

Thor hıçkırığı içinde boğan bir gülümseme ile karşılık verdikten sonra sıkıca sarıldı sevdiği adama. "Benim için her şeyin bittiğini düşündüm." Diye inledi Thor bir tandan onu daha da sıkı sararken. "Bomboş hissettim Loki, benim bütün hayatım sendin ve seni benden çaldılar..."

"Geçti artık..." Diye fısıldadı Loki onun sırtını okşarken. "Artık buradayım, ait olduğum yerde..."

"Çok korkuyorum." Diye inledi Thor yüzünü onun saçlarına gömerken.

"Artık çocuk değilim." Dedi Loki sakin ama yumuşak bir sesle. "Kendimi de çocuğumuzu da... Seni de koruyabilirim."

"Biliyorum." Thor onu göğsüne bastırıp okşadıktan sonra yavaşça ayrıldı teninden. "Beni... Beni böyle aciz görmeni istemezdim." Dedi utanç dolu gözlerle, kendini bırakmış, formdan düşmüş hali onu oldukça özgüvensiz hissettirmişti.

Loki'nin güzel gözleri hülyalı bir gülümsemeyle ışıldadı. Bakışlarını onun yüzünden bir saniye bile çekmeden "Hala aşık olduğum o prense benziyorsun." diye fısıldadı siyah saçlı.

"Onun da kalbine aşık olmuştum, bakışlarının derinliğine, neşeli gülümsemesine. Öfkeli, kararlı, sert ancak bir o kadar da yumuşak ve duygusal mizacına... Ben seni seviyorum Thor, içinde olduğun bedeni değil."

Thor dudaklarını ısırarak gülümserken Loki ellerini onun şişmiş göbeğinde gezdirdi. "Sana bol bol salata yapacağım." dedi genç Jotun, şakalaşır gibi. "Biraz çabayla yeniden kızların başını döndürebilirsin."

"Seni seviyorum."

Bu iki kelime Thor'un göğsünün derinliklerinden gelip dudaklarında hayat bulurken Loki önce biraz şaşırdı, sonra onun kulağına eğilerek "Bunu göstermek için fazlaca zamanın olacak." diye fısıldadı. Ardından başını çevirdi, savaş alanında gezdirdi kızıl gözlerini "Ama önce, küçük bir işi halletmemiz gerekecek."

Thor kaşlarını çatıp evet anlamında başını sallarken elini havaya kaldırdı, Stormbreaker düştüğü yerden uçarak yeniden onun avcuna yerleşti.

...

"Bay Stark! Bay Starkkk!"

Tony etrafındaki uzaylıları patlatıp sesin geldiği yer olan gökyüzüne başını cevirdiğinde Peter, Ironspider zırhıyla hızla yanına geldi. Kask zırhı hızla açılınca genç adamın heyecanla parıldayan gözleri ve Tony'i görünce geniş bir gülümsemeyle açılan ağzı ortaya çıkmıştı.

Tony bir kaç saniyeliğine donup kalarak genç adamın yüzüne bakakaldı.

"Bay Stark! Neler oldu ya!" diye başladı Peter heyecanlı bir sesle, arada kekeliyor ve hafifçe titriyordu. "Uzaydaydık!

Sonra birden çok uykum geldi ve her şey karardı! Bi uyandım, her yer toz içinde! Bay Strange gelip beni kaldırdı ve hadi dedi diğerlerinin yardıma ihtiyacı var! Ve ben de dedim ki-"

Tony daha o lafının ortasındayken Peter'a sıkıca sarılınca genç adam duraksadı. "Ah... Umm.." diye mırıldandı ilk başta anlam veremediği bu sarılmaya. Ardından o da kollarını sardı Tony'nin bedenine. "Bu çok iyi geldi..."

...

Kocaman bir Leviathan'ı elleriyle yakalamış devasa boyutlarda bir buz devinin bacakları arasından koşarak geçti Loki, Mjolnir'i savurarak etrafındaki uzaylıları dondurup paramparça ediyordu. İleride, küçük bir tepenin üzerinde, boyut olarak diğerlerinden iri bir uzaylı Scott'ı köşeye sıkıştırmıştı. Loki, Mjolnir'i yere vurunca toprak göz açıp kapayıncaya kadar dondu, uzaylının bacakları donarken gözleri kör eden bir şimşek çaktı, hızla dönen Stormbreaker sırtına saplanarak onu çarpınca uzaylı asker hareketsiz kalarak yere çarptı. Aynı anda geberttikleri adama doğru hamle yaptılar, Thor Stormbreaker'ı çağırmak için elini uzatınca Loki'nin avucundaki Mjolnir birden fırlayarak Thor'un çağrısına yanıt verdi. Ellerinden kaçan Mjolnir'i son bir refleksle yeniden

yakalamaya çalışınca bu kez Stormbreaker Loki'nin emrine uyarak hızla ona uçtu.

Bir kaç saniye içinde silahları değişince ikilinin bakışları buluştu. Loki gülerek ona uzattı Stormbreaker'ı. "Bana küçüğü ver, bu çok hantal."

Silahları yeniden değiştikleri anda Loki başını çevirmeden kendilerine koşan bir uzaylıya savurdu çekicini. Gözlerini ayırmadan uzandı Thor'a, dudaklarına tatlı bir öpücük kondururken "Skorum seninkinden yüksek." Diye gülümsedi. Loki ondan ayrılıp yeniden koşarak ortalığı dondurmaya devam ederken Thor da önündeki düşmanlara odaklandı.

Loki savaş alanında biraz daha ilerlediğinde yerde boylu boyunca yatan ikizi ile karşı karşıya geldi. Karnı burnunda, kendisinden 5 yaş küçük hali kendi kanına bulanmış, cansız bakışlarını gökyüzüne dikerek hareketsiz kalmıştı. Loki durumu anladığında tüyleri ürperdi. Cesedinin yanına çöktü yavaşça. Yıpranmış saçları toprağın üstüne dağılmıştı, göz altlarında derin siyahlıklar oluşmuştu, çok zayıflamıştı, çökmüş ve hırpalanmıştı. Göğsünü boydan boya geçen derin, koyu kızıl yarığa dokundu hafifçe. Soğuk bedeni parmaklarının ucunda hissettiğinde ürperdi yeniden. Kendi ölümünü göreceğini hiç düşünmemişti. Dudaklarını ısırıp gözlerinden süzülen yaşların yanaklarında donup minik buz parçaları şeklinde toprağa düşmesine izin verdi.
"Çok işkence çektin öyle değil mi?" Diye fısıldadı, cesedin gözlerini kapatırken. "Artık huzur bulabilirsin."

Genç Jotunn'un cansız bedeni hafifçe parıldamaya, ardından minik kar taneleriyle havaya karışmaya başladı, uçuşan karların arasında tamamen kaybolduğunda Loki derin, hüzünlü bir nefes alarak tekrar doğruldu. Thanos muhtemelen onu Thor'a daha büyük bir zihinsel yara açmak için kullanmış ve başarılı olmuştu. Zavallı, kendi mutlu sonunu göremeden hayata veda etmişti.

"Demek kurtulmuşsun."

Loki delici kızıl gözlerini kaldırıp kendisini yıllarca alıkoyan ve işkence eden piçe dikti gözlerini. Thanos elindeki kılıçla karşısında dikilirken genç Jotunn öfkeyle yumruklarını sıktı.

"Hayatımın en güzel yıllarını benden çaldın." Diye hırladı Loki. "Ailemi mahvettin, bana işkence çektirdin."

"Hah." Thanos gülerek kılıcını ona doğrulttu. "Görünüşe bakılırsa üstüne fazla gelmemişim."

Loki öfkeyle savurdu ellerini. Yerden fışkıran devasa dikitler Thanos'u buzdan, keskin bir kafesin içine hapsetti bir kaç saniye içinde. Parmaklarını avuclarina doğru kapatırken eli delice titriyor, deli Titanı hapsettiği o buzdan hapishanede ezerek gebertmeye çalışıyordu.

Thanos ellerini yakan buzları ittirmeye çalışırken "ATEŞ YAĞDIRIN!" diye bağırdı.

"Ama efendim-" diye seslendi Corvus Glaive. "Bizim askerlerimiz de sahada."

"YAPIN ŞUNU!" diye bağırdı Thanos yeniden, yanan avuçları yüzünden korkunç bir acı çekiyordu. Corvus'un tek bir parmak hareketiyle tüm lazerler yeryüzüne dönüp ateşlenmeye başladı. Yoğun saldırı altında kalan herkes siper için etrafta koşuştururken Loki büyüsünü bozup kendine buzdan bir kalkan yaratmak zorunda kaldı. Üzerindeki yükün hafiflemesiyle Thanos kafesi parçalayıp dışarı çıktı. Lazerlerden kaçınmaya çalışan Loki'nin üstüne yürürken Thor arkadan atlayarak Thanos'un boynunu yakaladı. Loki, kendisine yaptığı gibi sevdiği adam için de kalkan yaratmaya çabalarken lazerler gökyüzüne döndü, tıpkı bir göktaşı gibi atmosfere dalan Carol'u vurmaya odaklandı. Geminin içinden geçerek onu paramparça eden genç kadın hızla savaş alanına inerek olaya dahil oldu. Gürültülü bir şekilde suya çarpan gemi dev bir tsunami dalgası yaratırken Strange suyu dengeleyebilmek için ellerini doğrulttu, Loki'nin gücü yardımıyla buzdan devasa bir

tavan yaratmıştı tepelerinde.

Kendini fazla zorlayan genç Jotun dizlerinin üstüne yığılırken, Thor'un dikkati sevgilisine kaydı. Onun boşluğunu yakalayan Thanos, Thor'u omzundan kavrayıp yere fırlattı. Dizlerinin üzerinde nefes almaya çalışan genç Jotun'a doğru hamle yaptı, kılıcını çekip onun boynunu kopartacak şekilde hedef almıştı ki aniden göğsüne saplanan yeşil/siyah bir mızrakla geriledi, bıçak yarasından sızan kana parmaklarını sürerek şaşkın şekilde baktı eline bulaşan kırmızı sıvıya.
Thor doğrulup başını kaldırınca "Sen???" Diye mırıldandı, inanamıyormuşçasına.

Kaskının kıvrımlı boynuzları gökyüzüne uzanırken kibirle çenesini kaldırdı Hela. Thanos'a mızrak fırlattığı eli hala havada duruyordu.

"Bazı şeyleri yeniden düşünmeye karar verdim."

Chapter 24

Hela sadece bir kaç saniyeliğine baktı erkek kardeşinin gözlerine. Sonrasında yeşil bir duman içinde kayboldu ve uzaklarda bir yerde tekrar ortaya çıkarak koca orduya tek başına saldırdı.

Loki hem ürkek hem şaşkın gözlerle izlerken Thor ayağa kalkıp sevgilisinin yanına geldi. "Söylediğine göre ablammış." Dedi genç Aesir ablasının gittiği yöne bakarak. "Açıkçası şu dönemde onu çözmekle uğraşmadım."

"Kim olduğunu biliyorum." Diye mırıldandı Loki, göz ucuyla Hela'ya bakarken. Endişe içini kemirmeye başlamıştı, böyle şeytani bir kadın neden cehennemden çıkıp gelmişti ki?!

Önlerinden koşarak geçen T'challa dikkatlerini dağıttı. Elinde Tony'nin yarattığı eldiven ve sonsuzluk taşlarıyla Thanos'un ordusundan kaçmaya çalışıyordu. Onu kovalayan uzaylılarla aralarına girdi iki Asgardlı. Onlar sırt sırta dövüşerek orduyu dağıtırken eldiven Peter'a geçti. Genç adam birden tüm dikkatlerin üzerine dönmesiyle güçlükle yutkundu ve koşmaya başladı. Karşıdan kendisine koşan canavarları darmadağın etti Stormbreaker, gerisini Tony'nin güçlü ışınları yakarken. Taşları Peter'dan alan Tony, artık Thanos'la yüzleşmeye hazırdı. Deli titan ise bu sırada kendisine hedef olarak Steve'i seçmişti, sarışın kendisini korumaya çalışsa da kalkanına yediği son darbeyle birlikte geriye savruldu. Vibranyum kalkanı ikiye ayrılmıştı, her yeri

acıyla sızlıyor ancak geri adım atmayı düşünmüyordu.

Ayağa kalktı, kırık kalkanın gevşeyen kemerini sertçe sıkarak öfkeli gözlerini Thanos'a çevirdi.

"Senden başlayarak hepinizi geberteceğim." Dedi dedi titan, Steve'e tüm gücüyle saldırırken. Kırılan kalkanın arkasına saklanmadı sarışın. Sanki kabullenmiş gibiydi.

Bu dünya üstü güçlerin savaşında sıradan bir askerin hayatta kalma şansı zaten yoktu. Şu saatten sonra arkadaşlarına zaman kazandırmaktan başka yapabileceği hiç bir şey kalmamıştı.

Savaşta fedakarlıklar olurdu.

İnsanlar ölürdü, diğerlerinin yaşaması için.

Ve Steve bu fedakarlığı yaparken ikinci kez düşünmeyecekti.

Thanos'un yumruğunu yakalayıp onu geride tutmak için tir tir titreyerek direnmeye çalıştı. Onu biraz daha oyalayabilse-

Thanos'un diğer eli onu boynundan yakalayıp kaldırdığında Steve içgüdüsel olarak ellerini boynuna götürüp o sıkı parmakları gevşetmeye çabaladı. Yararı yoktu, ikisinin gücü kıyaslanamazdı bile.

Steve çırpınırken zevkle onu izledi deli titan. "Boyunlarınız öyle narin ki kırılırken çıkarttıkları o ses komik geliyor."

"Onu hemen bırak!" Diye bağırdı Tony ikisinin dövüştüğü yere uçarak inip olaya dahil olurken.

Git gide nefessiz kalan Steve'in gözleri kayıp, bir eli boşluğa düşünce Thanos sadist bir

gülümsemeyle bir sarışına, ardından karşısında dikilen Tony'e baktı.

"Hala anlamadın

mı Stark?" Dedi Titan. "Ben kaçınılmazım."

Steve'in tamamen hareketsiz kalışını görünce Tony aklına dolan en gerçekçi fakat bir o kadar ölümcül planını ortaya koydu. Sağ elini havaya kaldırıp,

"Ve ben de, Ironman'im."

Diye hırladı, kaşlarını çattı ve tek bir hamleyle parmaklarını şıklattı.

Gözleri kör eden beyaz bir ışık patlaması herkesi sarsıp savururken Tony acı dolu bir inlemeyle diz üstü çöktü. Thanos'un güçsüzleşen parmakları arasından kaydı Steve, yere düştüğü anda acı dolu, derin bir nefes alarak ayağa fırladı yeniden. Neler olduğunu anlamaya çalışırken Thanos'un yüzündeki mağlup ifadeyle karşılaştı. Titan'ın bedeni minik parçalar halinde uçuşmaya başlamıştı.

Loki ve Thor etraflarını saran uzaylılar yavaşça toza dönüp kaybolurken tıpkı diğer dostları gibi gözlerini asıl dövüşün olduğu o noktaya çevirmişlerdi.

Steve, Tony'nin yıkıldığını görünce içten bir haykırışla ona koştu. Diğerleri tarafından korunma amaçlı uzaklaştırılan Peter da neler olduğunu anlamak için oraya koşmuş, Tony'i yerde görünce gözlerine dolan yaşlarla oraya gitmeye çabalamıştı.

Sarışın, onu dikkatli bir şekilde kaldırıp yakınlardaki bir duvarın dibine oturtarak yüzüne baktı, mavi gözleri yaşlarla ıslanmıştı, dudakları titriyordu.

"Bunu neden yaptın?" Diye inledi Steve, sesi sitemkar, acı doluydu.

"Birinin eninde sonunda yapması gerekecekti..." Diye fısıldadı Tony, güçlükle nefes alıyordu.

İri yaşlar mavi gözlerinden Steve'in yanaklarına yuvarlanırken "Karizmanı dağıtma." Diye gülümsedi Tony. "Steve.. Seni hep sevdim..."

Sözlerinin bitiminde Peter koşarak yanlarına diz çöktü. "Bay Stark! Benim Peter!" Diye ağladı genç adam. "Beni duyuyor musunuz? Kazandık bay Stark, yaptık, yaptınız, başardınız... Siz hepimizi kurtardınız!"

Steve onun gözlerinin cansızlaştığını ve avuçlarındaki elinin ağırlaştığını hissedince "Hayır.." diye inledi. "Hayır, hayır Tony lütfen!"

Steve'in tavrındaki değişimle birlikte neler olduğunu idrak eden Peter başını elini ağzına kapatıp gözyaşlarının yanaklarına akmasına izin verirken birlikte savaştıkları herkes etraflarında toplanmıştı. Loki, Thor'un göğsüne sokulup nemli gözlerini Tony'e çevirmişken Thor güçlü durmaya çalışsa da yüzünden süzülen yaşları tutamıyordu. Herkes belli bir mesafeden yaşananlari izlerken Dr. Strange aralardan geçip Tony'nin yanına ulaştı. Bir dizinin üstüne çöktü büyücü, bir elini Steve'in diğerini Peter'ın omzuna koyarak "Çok üzgünüm." Diye mırıldandı.

Steve kızarmış gözlerini ona dikerek "Hiç bir şey yapamaz misin?" Diye inledi.

"Bedenini şıklatmadan önceki haline geri getirebilirim." Dedi Stephen. "Ancak ruh, bedenini terk

edince yapabileceğim hiç bir şey kalmaz."

"Tony hepimizi kurtardı." Diye bağırdı Peter, acısı öfke olarak dışa vurmuştu. "En azından bir şey yapmayı denemeliyiz!"

"Pekala.. geri çekilin." Dedi Strange yeşil yeşil parıldayan zaman taşını ait olduğu kolyeye yerleştirirken. Steve, Peter'ı alıp biraz gerilerken Stephen'ın kolları etrafında yeşil hareler oluştu, bir elini Tony'e doğrulttu genç büyücü, ve onun bedeninde zamanı geri sarmaya başladı.

Vücudundaki her bir yanık, her bir yara yavaş yavaş yok olup gittikten sonra Tony'nin yüzünde sadece huzurlu bir ifadesizlik kalmıştı.

"Tony?" Diye seslendi Steve hızla ona yaklaşırken, ardından onu biraz dürterek yeniden mırıldandı ismini.

Bir kaç başarısız denemenin ardından "Üzgünüm." Diye fısıldadı Strange moralsiz bir sesle, "O artık gitti..."

"Hayır." Steve, Tony'nin cansız bedenine sarılıp kendi kucağına çekerken "Beni bırakmış olamazsın." Diye inledi acıyla. "Sana çok öfkeliyim Tony."

Tony sessizliğini koruyordu.

"Eğer hemen gözlerini açmazsan..." Dedi yaşlı gözlerle. "... Şirketini batırırım... Tüm paranı rakip şirketlere dağıtırım... Duyuyor musun Stark?!"

Sessizlik devam ederken "Önüme gelen tüm erkeklerle yatar hastalık kaparak ölürüm." Diye ekledi tehtidine. " Peter'ı MIT'ye yollama planlarını bozar, onu askere yollarım. Hemen gözlerini açmazsan söylediğim her şeyi, her birini yaparım!"

Tony'nin dudakları güçlükle aralanırken "Korkunç bir blöfçüsün Steve..." Diye inledi güçlükle duyulan bir sesle.

Sarışın onun canlanan dudaklarını hissettiğinde rahatlamayla karışık serbest bıraktı tüm duygularını. Sevinçle ağlarken onu sertçe kendine bastırdı, gittiğini sanmıştı, onu sonsuza dek kaybettiğini sanmıştı. "Doktor!" Diye seslendi. " Başardı.. BAŞARDI!!"

...

"Keşke biraz daha kalsaydınız." Dedi Steve, Tony'nin yoğun bakım servisine dönüştürülmüş odasının kapısında, evlerine dönmek üzere olan Thor ve Loki ile vedalaşmaktaydı. İkisi konuşurken Loki'nin gözleri içerideki yatakta hareketsiz şekilde uyuyan Tony'e kaydı. Hafifçe inip kalkan göğsü ve kalp atışlarını gösteren o minik monitör olmasa sanki aralarında değilmiş gibiydi.

'Başardın Tony..' diye geçirdi içinden. 'Hepimizi kurtardın...'

...

Tüm savaş ve karmaşa sona ermişken Dünya'nın kaderini yine orada kalanlar belirleyecekti. Thor ve Loki, Heimdall'ın kendilerini alabileceği açıklık bir alana doğru yürürken Loki etrafına bakındı. Korkunç bir savaş alanının ortasında kalmışlardı, kurtulmuşlardı... Nornlara şükürler olsun... Loki tamamen farklı bir dünyanın ortasında bulmuştu kendini, beş koca senenin ardından gözlerini

yeniden savaşa açmış olması ironik olduğu kadar garip bir histi de.

Değişiklik demişken... Yeşil gözleri yanında yürüyen sevgilisinin kocaman göbeğine kayarken acı acı gülümsedi Loki. Thor kendini salacak bir savaşçı değildi, hiç olmamıştı. Yaşadığı kayıpların etkisiyle yıkılmış olmalıydı, bu hale gelebilmek için gerçekten herkesten ve her şeyden vazgeçmiş olmalıydı, kendi hayatından bile.

Nedense birden bire Thor'un kendi canını almaya çalıştığını ancak Aesir ölümsüzlüğünün buna engel olduğunu düşündü. Gözleri yakıcı yaşlarla dolarken dudaklarını ısırdı siyah saçlı. Birden durup Thor'un kucağına atladı ve ona sıkıca sarıldı. "Seni bir daha asla bırakmayacağım." diye mırıldandı Loki onu kendine bastırırken. "Bir daha asla, asla bırakmayacağım!"

Thor'un güçlü kolları bedenine sarılıp onu hapsederken sarışın onun kokusunu derin derin içine çekti. "Seni o kadar özledim ki aklımı kaçıracağımı düşündüm, Loki."

"Acını tahmin edebiliyorum." diye fısıldadı Loki titreyen bir sesle. "Ve bu beni kahretmeye yetiyor."

"Artık benimlesin." dedi Thor gülümseyerek, her şeye rağmen sonunda gülümseyebiliyordu. "Artık bunların hiçbiri önemli değil."

Birbirlerinden ayrılsalar da elleri birbirinden kopmamıştı. El ele açıklık alana doğru yürümeye devam ederken, "Savaş alanındaki kadın." dedi Loki düşünceli bir sesle. "Hela... O... Nasıl... Demek istediğim-"

"Siz ortadan kaybolduktan sonra." diye başladı Thor onun sormak istediği şeyi hissederek. "Apar topar Asgard'a gittim. Orası da farklı değildi fakat, sanki tüm şehir ölmüşçesine kimse kalmamıştı. Annemi, Heimdall'ı, herhangi bir tanıdık yüzü aradım ancak kimseyi bulamadım... O hariç. Koridorlarda acınası şekilde koşuştururken beni buldu ve-" Thor sinirleri bozulmuş şekilde güldü. "- beni buldu ve ablam olduğunu, benimle taht için savaşmak istediğini söyledi."

"Sen ne yaptın?" dedi Loki ilgiyle.

"Tüm şehri ona bıraktım." dedi Thor. "Mjolnir'i onun yanında bıraktım ve tüm tahttan vazgeçtiğimi söyledim. Herkes yok olmuşken, sevdiğim herkes ölmüşken kral olmanın hiç bir anlamı yoktu, ablam ya da bambaşka biri, önemi yoktu, tahtı bıraktım."

"Anladım." dedi Loki düşüncelere dalmış bir şekilde, babasının anıları zihninde canlanmış ve bu tüylerini ürpertmeye yetmişti. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Bunu göreceğiz." dedi Thor etrafları birden Bifrost tarafından sarılırken.

...

Asgard'a vardıklarında sadık dostları tarafından karşılanmışlardı. Her birinin yüzünde gururlu bir sevinç varken ikili yavaşça yürüyerek aralarından geçti. Köprünün çıkışında bekleyen Frigga ve onları görür görmez kendilerine doğru koşmaya başlayan küçük Kahlder karşıladı onları. Babasının kucağına atladığı anda Thor onu sıkıca bastırdı göğsüne. Saçlarının kokusunu içine çekti, öpüp okşadı biricik yavrusunu. Sanki ölmüş ve Valhalla'ya kavuşmuş gibiydi. Annesinin yanına vardığında "Sen çok güçlüsün." Dedi Frigga titreyen bir sesle ona sarılırken. "Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Onlar sarılırken bir kadının boğazını temizlemesiyle herkes bir anda gerildi. Başını kaldıran Thor karşısında Hela'yi görünce annesine yöneltti sorusunu. "O doğruları mi söylüyor?"

Frigga gözlerini yere dikip ellerini kavuştururken başını evet anlamında salladı. "Çok üzgünüm Thor. Bunu sana daha önceden söylemek istedim.. Ama... Vereceğin tepkiyi tahmin edemiyorduk, ben çok üzgünüm..."

Thor'un mavi gözleri Hela'ya odaklanırken "Bize neden yardım ettin?" Diye sordu sarışın. Yaşananları soğukkanlılıkla sindirmeye çalışıyordu. "Hükmedecek bir halkın yokluğunda bile beni yok etmek için çabalamışken hem de."

"Doğru." Dedi Hela sakin bir sesle. "Buraya gelirken tek amacım senin başını boynundan ayırıp kalbini avucuma almaktı. Sonunda karşılaştığımız güne kadar da bu hırsla yaşadım. Ben tahtı isteyince babamın yetiştirdiği o pısırık bana karşı koyacak ve ben de Odin'in gözdesini, her şeyini, geberterek bana yaptıklarının intikamını alacaktım. Odin midemi bulandırıyor, sırf 'barış' diye adlandırdığı bu saçma sapan durum için Aesir tahtının saf kanını bozdu, hem de aşağı ırktan biriyle, bir Jotunla."

Thor'un çenesi öfkeyle kasılırken Hela devam etti. "Hepinizi öldürerek başa geçmekti planım. Sonunda beni kraliçeleri olarak tanıyacak kimse kalmasa bile o tahta oturacaktım, yıllarca o korkunç diyarda bunun için yanıp tutuştum. Ancak gün geldiğinde... Hiç düşündüğüm gibi olmadı. Tahttan kendi isteğinle vazgeçmiş olman beni düşündürdü. Sefil hayatını izledim bir süre. 'Asgard kralı' olacak kişinin nasıl bir rezilliğe dönüştüğünü izlerken Mjolnir'in sana itaat etmiş olmasına şaşırıyordum. Ayni kanı paylaştığımıza bile şaşırıyordum.

Aesir asla bu kadar zavallı olamazdı."

"Söylediklerinle yaptıkların arasında bir bağ görmüyorum." Dedi Thor öfkeli bir sesle. Oğlu, annesi ve sevdiği insanın önünde bu şekilde aşağılamak onu sinirlendirmişti.

"O gün, sevgili kardeşim, seni öldürmekten vazgeçtim. Çünkü karşımda kraliyetin kendisine ait olduğunu savunacak şımarık bir Odinoğlu beklerken senin gibi pes etmiş birini bulmak beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Artık sadece-" Loki'nin avucunda gevşek bir şekilde sarkan Mjolnir'i gösterdi eliyle. "-ona güvenim kalmıştı. Jotun hayata geri döndüğünde Mjolnir avuçlarımın arasından kayıp onun çağrısına itaat etmeyi seçtiğinde bunu garipsemiştim. Ardından çocuğun yeteneğini gördüğümde bu ırka dair önyargım biraz köreldi. Size yardım etmemin tek sebebi Mjolnir'in de size yardım etmeyi seçmesiydi. Artık buraya geri geldiğine göre, tahtı kraliçeden geri almak isteyeceğini öngörüyorum."

Hela birden kılıçlarını çekince Thor gerginleşerek birkaç adım geriledi. Kahlder korkuyla babasının omuzlarına tutunurken Loki de dövüş pozisyonu aldı. Frigga onları durdurmak ister gibi araya girerken Thor çocuğu annesine uzatıyordu.

"Hela, kızım!" Diye girdi araya Frigga. "Bize olan öfkeni anlıyorum ancak sana yalvarırım, baban ve benim günahlarımızın öfkesini kardeşinden ve onun sevdiklerinden çıkartırsan.. senin babandan ne farkın kalır ki?! Eğer birini öldürmek zorundaysan, beni öldür. Sana yalvarıyorum."

"ANNE-" Thor ona doğru atılırken Hela aniden kılıçlardan birini kaldırarak Frigga'nin boğazına dayadı. Kraliçe dimdik durarak ölüme kucak açarken Hela tereddüt etti. Önce Thor ve yanındaki ailesine sonra annesinin yüzüne baktı öfkeyle.

"Tek istediğim sizin seveceğiniz bir kız olmaktı!" Diye hırladı kılıcı biraz daha derine bastırırken.

Frigga gözlerini kapatarak boynunu yakıp geçecek acıyı beklemeye başladı...

Fakat o hamle hiç gelmedi. Hela kılıcı yere indirip başını çevirdi.

"Beni bir canavara çevirdiniz, Odin'in hastalıklı yetiştirme tarzı yüzünden beni yüzyıllarca cehennemde hapis yaşamaya mahkum ettiniz."

Frigga'nin kapalı gözlerinden iri bir yaş süzüldü yanaklarına doğru.

"Seni öyle sevdi ki, neye dönüştüğünü göremeyecek kadar sevdi..." Diye inledi kraliçe. "Sana yaptıkları yüzünden her gün vicdan azabıyla kendini öldürüyordu, içten içe çürüyor, yanıyordu."

"Tek isteğim, zamanı gelince Asgard'a layık bir kraliçe olmaktı." Dedi Hela dudaklarını ısırıp suskunlaştığı bir kaç dakikanın ardından. "Ancak artık bunun bir önemi yok. Tahtın benim olacağından emin olmalıyım."

Hela öfkesini bu kez Thor'a yöneltmişti ki, "Asgard'a layık bir kraliçe olmak için hala geç değil." dedi genç Aesir. Etrafındaki herkes şaşkınlıkla Thor'a bakarken genişçe gülümsedi sarışın. "Benim ablamsın öyle değil mi? Kraliyet kanı taşıyorsun, hükmetmek kanında var." Gözleri annesine kayıp sonra yeniden Hela'ya odaklandı "Annemle birlikte baştan başlayabilirsiniz, abla."

Alaycı bir kahkaha yükseldi prensesin boğazından. "Benim, Hel'e hapsedilmiş bir canavar olduğumu unuttun sanırım. Masal diyarında yaşıyor gibisin."

"Herkes ikinci bir şansı hak eder." Dedi Thor eşi ve oğlunu işaret ederek. "Bana bu şans verilene dek korkunç bir acı ve boşluk içindeydim, seni anlıyorum, hissettiklerini biliyorum. Öfke, nefret... Ama en önemlisi..." Thor ona bir kaç adım daha yaklaşırken elini göğsüne koydu. "Kendine bile itiraf etmekten korktuğun acı ve kırgınlık.. Bırak yardım edeyim."

Hela sarsılmış görünse de toparlanmaya çalıştı. "Tahtı bana verirsen, sen ne olacaksın?"

Aynı soruyu ona yöneltmek istermişcesine yüzüne bakan annesine çevirdi Thor gözlerini. "Bana verilen ikinci şansı yaşayacağım. Yuva kuracağım."

"Ya babamın öngördüğü gibi durdurulamaz bir canavara dönüşürsem?" Dedi Hela. "Ya onlara zulmedersem?"

"O zaman karşında beni bulabilirsin abla." Diye gülümsedi Thor. Ardından Loki'nin elindeki Mjolnir'i ablasına uzattı. "O gün gelene dek, Asgard halkına hükmetmeni istiyorum. Sen hazır olana dek irade annemde kalacak, sonra sen, kaderini gerçekleştireceksin."

Hela kendisine uzatılan çekice şaşkınlıkla bakarken içgüdüsel olarak uzandı Thor'un eline.

Mjolnir'i avuçlarında kavradıktan sonra annesine baktı Hela. Bakışları tekrar buluştuğunda Thor gülümsüyordu.

"Ve annecim.." Thor, Frigga'ya yönelerek onun elini tuttu. "Bu aşamada, Loki ile taşınmamız uygun olacaktır."

Loki şaşkın şaşkın onun yüzüne bakarken Thor, Kahlder'i tatlı bir şekilde öptü. "... Eski saraya. Asgard halkı prenslerini görmeden önce biraz forma girsem iyi olur."

Chapter 25

"Hep burada kalabilir miyiz?!" Diye sordu Kahlder, bembeyaz, kanatlı atların otladığı geniş alana bakarken gözleri heyecanla büyümüştü. "Onlara binebilir miyiz baba?"

Thor gözlerini kucağındaki oğlundan yanında yürüyen Loki'ye çevirerek "Anneye sormamiz gerekiyor." Diye gülümsedi.

Loki gülümsemeye çalışırken gözlerini dolduran yaşların akmaması için gökyüzüne çevirdi bakışlarını.

Thor, küçük oğlu neler olduğunu anlayamadan "Tamam, hadi git bir bak bakalım!" Diyince Kahlder gülerek kollarını kaldırdı, bifrostun gücüyle birden yok olup ahırı düzenleyen hizmetkârın yanında ortaya çıkınca adamın da ödünü patlattı.

Thor onunla ilgilenen hizmetkardan gözlerini ayırıp Loki'ye döndüğünde genç adamın yanakları çoktan ıslanmıştı. Thor sevgiyle ona sarılırken Loki yüzünü eşinin göğsüne gömerek hıçkırıkların boğazından dökülmesine izin verdi. "Sonunda bitti..." Diye ağladı Loki. "Bitti... Artık güvendeyiz..."

"Evet bir tanem, artık güvendesiniz." Thor onun yıpranmış saçlarını öperek kendine bastırdı bedenini. "Artık burada her şeyden uzak, sessiz ve huzurlu bir hayat yaşayabiliriz. Düşlediğin gibi. Sen, ben ve Kahlder."

Loki bir kaç saniyeliğine gözlerini kaldırıp Thor'un bakışlarıyla buluştu. Gözleri yine yaşlarla dolarken "Seni çok seviyorum." Diye inledi sanki bunu ne kadar söylerse söylesin kelimeler hissettiklerini açıklamak için zayıf kalıyordu.

...

Son on yıla kıyasla sakin bir günün ardından çiftlik hayvanlarını kovalayıp oynamaktan yorgun düşen oğlunu yatağına götürdü Thor. Uyurken yüzünde tıpkı Loki'ninki gibi huzurlu bir ifade oluşuyordu. Sarı saçlarını okşayıp alnına küçük bir öpücük kondurduktan sonra usulca çıktı odasından. Bir daha kılına bile zarar gelmeyecekti...

Kendi odasına geldiğinde Loki duş alıp üstüne saten bir gecelik geçirmişti. Yatakta oturmuş kitap okuyordu. Thor gülümseyerek ona bakarken siyah saçlı başını kaldırdı. "Uyudu mu?"

"Daha çok yorgunluktan bayıldı." Diye güldü Thor sakallarını kaşıyarak.

Loki kitabı yatağa bırakarak onun yanına geldi, dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra "Seni tıraş etmemi ister misin?" Diye sordu usulca.

"İstersen derimi bile yüzebilirsin." Diye mırıldandı Thor oyunbaz bir sesle. Artık her şeyin bittiğine inanmakta hala zorluk çekiyordu.

Loki onun saçlarını başının üstünde bol bir topuzda toparladıktan sonra keskin usturalardan birini eline aldı. Yumuşak ve dikkatli hamlelerle kralın yüzünü eski, yakışıklı haline getirirken onun gibi yüzlerce yıl yaşayabilen bir Aesir'in on senede nasıl da çöktüğünü çok net bir şekilde görmek canını yakmıştı. Thor'un dudaklarının yanında hafif çizgiler oluşmuştu, yanakları çökmüş,

gözlerinin altları sağlıksız, koyu bir renge bürünmüştü. Loki onun yüzündeki acıyı okurken gözleri yeniden yaşardı, dudaklarını ısırıp kendini durdurmaya çalışıyor olsa da Thor gözlerinin içine bakıp "Sana çok aşığım, Loki.." diye mırıldandığında daha fazla tutamadı kendini. Thor'un kucağına çöküp kollarını onun boynuna sararak ağlamaya başladı.

Biliyordu, onu ne kadar sevdiğini biliyordu.

Gelecekten gelip ona son bir kez dokunduğunda nasıl bir acı çektiğini iliklerine kadar hissetmişti Loki. Evlendiği günden beri sanki dün yaşanmışcasına tazeydi bu his. Prens olduğunu iddia eden kişinin bulunamaması üzerine olay kapanmış ve herkes tarafından unutulmuştu. Loki hariç.. Bazı geceler yatağında dönüp dururken hiç tanımadığı bir yabancının hiç dinmeyecekmiş gibi hissettiren acısını düşünürken, ona acırken buluyordu kendini. Kim olduğunu buradaki hayatı boyunca merak etmişti... Ve ona yardım edebilmenin bir yolu olup olmadığını...

Yıllardır onunla aynı yatakta yattığını nasıl bilecekti ki? Acılarının sebebinin kendisi olacağını nereden bilecekti ki? Yokluğunu kaldıramadığı için ölümsüz canına kıymaya çalışacak kadar onu sevdiğini...

"Seni çok özledim." Dedi Thor, çenesini kavrayıp genç adamın yüzünü kaldırırken. Loki nemli gözlerini silerken burnunu çekti ve gülümsemeye çalıştı.

"Başından beri sendin."

Thor olumlu anlamda başını sallarken "Yokluğun beni delirtecek sandım..." Diye fısıldadı.

Loki onun yanaklarını avuçlarında kavrayıp baş parmaklarıyla okşarken "Bir daha hiç bir yere gitmeyeceğim." Dedi. "Söz veriyorum."

Thor onu kucaklayarak banyodan çıktı, geçen süre içinde bedeninin ağırlığı bile farklı hissettiriyordu. Onu usulca yatağın üzerine bırakırken Loki sarışını boynu ve omzundan kavrayıp kendisiyle birlikte yatağa çekti. Thor başını onun boynuna gömerek Loki'nin kokusunu derin derin içine çekti. Onu öyle özlemisti ki kelimelere dokemiyor, sadece bedeninin verdiği tepkilerle anlatabiliyordu hislerini. Tam 10 yıl... Tam 10 yıldır ona dokunamamış, onu öpüp koklayamamıştı.

Loki'nin narin parmaklarını sırtında hissedince derin bir iç çekti sarışın. Her bir saniyenin keyfini çıkarırcasına, yavaş yavaş kavradı Loki'nin belini. Sevgilisini usulca yönlendirerek yatırırken Loki'nin pembe dudakları aralandı, siyah saçlı "Seni o kadar özledim ki..." Diye fısıldadı şevkatli bir sesle. Bir elini Thor'un yanağına götürerek onu kavradı ve baş parmağıyla okşadı tenini. Sarışın ağır ağır ona doğru eğilirken bakışları dudaklarına kaydı ve ikili tatlı bir öpücükle birleşti. Loki geri çekilmesine izin vermeyince Thor ona doğru eğildi ve yatağa tırmandı aceleyle. Loki'nin üstündekilerden kurtulmak için yanıp tutuşuyor, fakat tüm bu özlemi bir kaç dakikada harcamak istemiyordu. Loki'nin elleri yavaşça yakalarına kayıp üzerindekini açmaya çalışırken Thor onun saten geceliğini omuzlarından çekerek aşağıya indirdi. Zümrüt yeşili saten hışırtılı bir sesle kayıp karnına kadar inerken bembeyaz teninin altındaki yeşil damarlar ve pembe minik göğüs uçları açığa çıkmıştı. Thor gözlerini bu güzelliğe dikmiş seyrederken Loki de onun gömleğini açarak ellerini içeri daldırdı. Karnındaki

soğuk parmakların hissiyle irkilen sarışının boğazından hafif bir inilti koparken Thor eğildi, Loki'nin boynunu öperek yavaş yavaş aşağıya inmeye başladı. Geçtiği noktalar minik minik kızarırken Loki başını yana atarak derin bir nefes aldı, 10 yıl geçmiş olmasına rağmen Thor onun en çok zevk aldığı noktaları hala daha dünmüş gibi uyarabiliyordu.

Sertleşmiş bir tomurcuk gibi duran göğüs ucunu dudakları arasına kıstırdığında Loki'nin sırtı zarif bir kavis çizerek havaya kalktı. Thor oluşan boşluktan elini geçirerek sevgilisini sırtından kavradı ve avuclari arasında kıvranan Loki'ye biraz daha yaklaştı. Dizini yatakta siyah saçlının iki bacağı arasına yerleştirirken geceliğin etekleri arasında kendisine sürünen bu sertlik oldukça tanıdık ve heyecan vericiydi.

"Thor.." Loki yutkunarak onun saçlarına daldırdı ellerini. Heyecandan hafifçe titreyen dudakları ıslanmıştı, şöminenin alevlerini yansıtan gözleri nemlenmişti.

Sanki ilk gecelerini yaşıyor gibiydi...

Thor başını kaldırıp onun gözlerine özlemle baktı. "Seni kaybettiğimi düşündüğüm onlarca yıl boyunca çektiğim tüm acı, seni kollarıma aldığım saniyede uçup gitti..." Diye mırıldandı sarışın. "Ve şimdi seninle tek beden olabilmek için kontrol edilemez bir arzuyla yanıp tutuşuyorum Loki."

Loki ellerini onun yanaklarına indirdi ve ardından sarışını kendine doğru çekerek dudaklarına küçük, ürkek bir öpücük kondurdu. "Ben her zaman sana aittim." Diye fısıldadı siyah saçlı.

"Lütfen, yine... bana sahip ol.."

"Nhh.. Loki.." Thor birden kasıklarını gıdıklayan bir hisle inlerken erkekliği aceleci bir şekilde seyirdi. Daha fazla tutamıyordu kendini, daha ağırdan alırsa ölebilirdi.

Saten kumaşı okşayarak geçen parmakları yavaşça karnını geçip derinlere uzandı. Loki gözlerini kapatıp sessiz bir inilti ile yanıt verirken doğru yolda olduğunun sinyalini alan Thor biraz daha cesur davrandı. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve onu gormesini engelleyen kumaşı tamamen çekip açtı. Bedeni tüm saflığıyla ortaya serilirken Loki davetkar bir şekilde araladı bacaklarını, abartısız, şehvetten uzak ancak tutkuluydu.

Onun sessiz çağrısına hemen cevap verdi Thor. Bacaklarının arasına girip Loki'nin kalçalarını kucağına çekti, kasıklarına küçük öpücükler bırakarak dar ve nemli sıcaklığına doğru yola çıktı. Körlemesine dolanan parmakları istediği noktayı bulunca Thor önce iri parmaklarını biraz sürttü siyah saçlının girişine. Ardından tek bir parmağını yavaşça içeri ittirdi. Biraz rahat ve geniş hissetmeye başlayana kadar tek bir parmağın hareketi ile içeriyi rahatlatmaya çalıştı, ardından ikinci parmağı ekledi. Üçüncüyü de ekleyip rahatça hareket ettirmeye başladığında doğruldu ve boşta kalan eliyle erkekliğini pantolonundan sıyırdı. Kendini yerleştirip usulca içine kayarken Loki arzu dolu derin bir nefes aldı, bacaklarını eşinin beline

dolayarak onu kendine çekti. Thor yeniden onun üzerine eğilirken ikilinin dudakları tatlı bir opusmeyle yeniden birleşti. Loki'nin parmakları uzun saçlarının arasına dalıp başını kavrarken Thor hareket etmeye başladı.

Onu çok seviyordu. Onu, Loki'yi, öyle çok seviyordu ki bu hisleri bedeninden dışarı fışkıracakmış gibi hissettiriyordu, bunu taşıyamıyordu, tek başına üstesinden gelemiyordu.

"Loki!" Diye inledi, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Sana.. sana öyle aşığım ki."

Loki sesli bir cevap vermedi, onun yerine uzanıp Thor'un burnunun ucuna minik bir öpücük kondurmakla başladı. Ardından yanağına doğru kaydı, nefesi sarışının kulağını okşarken kollarını omuzlarına sardı.

Sonunda ait olduğu yerde, Thor'un kollarındaydı...

...

...

..

.

Aylar sonra~
.

..

...

...

"Loki...?"

Thor gecenin karanlığında elinde küçük bir gaz lambasıyla kapıda dikilirken şaşkınlıkla eşinin ismi döküldü dudaklarından. Gecenin bir yarısı uyanmış, Loki'yi yanında bulamayınca kalkıp koridorlarda onu aramaya çıkmıştı ki mutfaktan gelen seslerle oraya yönelmiş sonra da bu manzara ile karşılaşmıştı.

"Hm?"

Loki'nin yanakları ağzına tıkıştırdıklarıyla şişmiş olmasına rağmen hala yiyecek bir şeyler arıyordu.

"A.. acıktın mi tatlım?"

Loki elini ağzına kapatarak yiyeceklerin dökülmesini engelledikten sonra "Rüyamda Alfheim çileği gördüm." Diye mırıldandı. "Uyanınca canım çekti. Sonra mutfaga gelmişken bir kaç atıştırmalık alayım diye düşündüm."

Thor darmadağın olmuş mutfağa gözünün ucuyla bakarken "Atıştırmalık mı?" Dedi. "Saat sabahın dördü."

"Evet biliyorum." Loki çileklerden birinin üstüne limon sıkıp ağzına atınca Thor tek kaşını kaldırdı. "Loki, ne yapıyorsun?!"

"Canım boyle istedi." Dedi Loki masum gözlerini kaldırıp Thor'a bakarken. "Çok mu saçma bir kombinasyon ki?"

"H-hayir değil ama... Uh... Bu hafta 3. oluyor. Acaba ustadlardan birini mi görsen?"

"Pfff... Ben iyiyim." Diye söylendi Loki, yiyeceklerin arasına yeniden eğilirken. "Sence bizim bahçedeki ağaçların çiçekleri yeniyor mudur? Çok tatlı bir sarı renkleri var."

...

Loki'yi kontrol eden üstad odadan çıktığında Thor hafif endişeli bir şekilde büyük salonda onu

beklemekteydi. Kendi endişeli ifadesine karşılık üstad gülümseyerek ellerini kavuşturdu.

"Merak edilecek hiç bir şey yok, prensimizin sağlığı gayet yerinde."

Thor derin bir nefes vererek "Nornlara şükürler olsun." Diye mırıldandı. "Peki tüm bu gece acıkmaları ne anlama geliyor?"

"Prens'in karnında büyüyen ikinci bir veliahta elbette."

Thor'un yüzündeki endişeli ifade önce yerini şaşkınlığa, hemen ardından şoka arkasından da mutluluk ve heyecan dolu geniş bir gülümsemeye evrildi. "Sen ciddi misin?!" Diye sordu onu omuzlarından kavrayıp sarsarken.

"Ah- prens Thor!?" Üstad henüz cevap bile verememişti ki Thor ok gibi fırladı onun yanından, odasında üstünü giyinmeye başlamış olan Loki'nin yanına daldı.

"Thor?!"

Loki eşinin heycani karşısında şaşkınlıkla ona bakarken Thor onu belinden kavrayıp havaya kaldırdı.

"Voaaa- Neler oluyor?!" Loki düşmemek için kollarını onun boynuna sararken "Bebeğimiz olacakmış!" Diye bağırdı Thor heyecanla. "İkinci bir bebeğimiz olacakmış!"

Loki'nin gözleri duyduklarını idrak etmesinin ardından irice açılıp mutlulukla parıldarken "Bebek mi?!" Dedi genç adam heyecanla. "B-bebek?!"

Onu kucağından indirdiğinde gözleri yaşlarla parıldadı Loki'nin. Thor'un göğsüne gömdü yüzünü, ardından hıçkırıklara boğuldu.

"Bu günler..." Diye inledi siyah saçlı, sesi sık sık bölünürken. "Bu günlerin geleceğini hiç düşünmemiştim. Sen, ben, bebeklerimiz.. Güzel ve huzurlu bir hayat."

Thor onun saçlarını öptü usulca. Kollarını bedenine sarıp onu kendine bastırırken "Artık düşünmen gereken tek şey bebeklerimiz." Diye mırıldandı tatlı bir sesle.

Loki nemli gözlerini kaldırıp gülümsedi yeniden.

Thor uzanıp dudaklarına minik bir öpücük kondurdu.

"Artık önümüzde mutlu geçirilecek koca bir sonsuzluğumuz var."

Loki'nin kayıplara karışmasının ardından beş koca yıl geçmiştir. Bu süre zarfında onun kaçışının acısının yanında ondan ayrılmayı kabullenememesinin yarattığı tramvanın esiri olan Thor, Loki'den gelen küçük bir sürprizle karşılaşınca işlerin değiştiğini hissetmeye başlar.
Ancak büyük resmin arkasındaki korkunç canavar yüzünü göstermek üzeredir ve ne Thor ne de Avengers'ın geri kalan üyeleri bu düşmanla karşılaşmaya hazır değillerdir.